

Provocarea teologiei creștine, și mai mult decât atât ...

de misionar Ewald Frank

Cuvânt înainte

Prin publicarea acestei cărți mă adresez într-un mod simplu oamenilor cu bunăvoință. Atât cât a fost posibil, am renunțat la folosirea cuvintelor pretențioase. Adevărata putere de convingere nu constă în elocvența omenească, ci în puterea Cuvântului lui Dumnezeu care creează totul. La începutul creației, Dumnezeu a vorbit și Cuvântul Lui avea putere creatoare. De același lucru avem noi nevoie astăzi: de Cuvântul care creează ceva în noi și „desparte lumina de întuneric”. La o cercetare mai atentă se poate constata că în domeniul religios, în ciuda tuturor aparențelor contrare, „întunericul duhovnicesc acoperă pământul și popoarele”. Numai dacă Dumnezeu ne poate vorbi prin Cuvântul Său atotputernic: „Să fie lumină!”, abia atunci se va face lumină în viața noastră. La creație, Dumnezeu și-a continuat lucrarea numai după ce lumina a fost prezentă și a fost despărțită de întuneric. La fel este și cu creația duhovnicească, în care Domnul însuși vorbește și „lumina” Lui strălucește în întuneric, pentru a lumina pe fiecare (Ioan cap. 1). A sosit timpul în care Cuvântul atotputernic al lui Dumnezeu să fie auzit și astfel adevărul să fie despărțit de fals, căci Dumnezeu aduce acum la desăvârșire planul Lui de mântuire.

Conținutul acestei cărți este adresat și facultăților teologice, pentru că acolo se află răspunderea pentru formarea conducerii spirituale a omenirii. Toți se încred, mai întâi, în ceea ce spun cei învățați acolo. Nu se intenționează în nici un caz înjosirea

învățăturilor și tradițiilor atât de scumpe unor anumite comunități religioase. Dar dacă la compararea cu Cuvântul lui Dumnezeu apar unele diferențe, atunci nu se poate da dreptate unei instituții omenești, ci numai lui Dumnezeu. Aceasta se face cu respectul necesar față de demnitatea inviolabilă a fiecărui om și față de ceea ce crede el. Fără îndoială însă, că demnitatea lui Dumnezeu este mai presus decât demnitatea omenească și Cuvântul Său are întâietate față de orice cuvânt omenesc.

Fiind născut în anul 1933, am acumulat o bogată experiență. De la chemarea mea în slujba de predicare a Cuvântului lui Dumnezeu, din 2 aprilie 1962, am ținut discursuri și seminarii în peste 130 de țări; de asemenea, m-am adresat multor oameni prin televiziune și prin mari adunări publice. Timp de 10 ani au fost transmise cuvântări de câte douăzeci de minute, în fiecare duminică, la Radio-Luxemburg. În nenumăratele călătorii pe care le-am făcut, am avut ocazia să fac cunoștință cu personalități din diferite domenii — religie, economie, politică — din țară și din străinătate. Cu prilejul acestor călătorii am primit la „fața locului” o privire de ansamblu asupra marilor religii ale lumii.

Am profitat de ocazie pentru a studia istoria bisericilor care apar în diferite religii și confesiuni din toată lumea. Eu sunt convins că fiecare om are dreptul să trăiască în conformitate cu concepția lui despre lume și viață. Convingerea religioasă a fiecărui individ este o problemă personală și nimeni nu are voie să o impună altuia.

Însărcinarea mea este să arăt calea care ne-a fost descrisă în „Cartea cărților”. A găsi această cale și a merge pe ea este, desigur, decizia personală a fiecăruia. Deoarece nu sunt dator nici unei confesiuni, îmi este posibil să prezint deschis învățăturile biblice. Fiecare este lăsat să se decidă, pe baza „originalului”, de autenticitatea lucrurilor expuse. În Împărăția lui Dumnezeu nu există constrângeri nici în ceea ce privește învățătura. Influența divină acționează asupra celor ce sunt deschiși înaintea lui Dumnezeu.

Expunerile care urmează vor găsi la unii încuviințare, iar la alții, respingere. Aceasta este soarta oricărui om care expune public ceea ce crede. Eu vreau doar să-mi îndeplinesc în mod conștiincios însărcinarea, pe celelalte le las în voia lui Dumnezeu, singurul în stare să realizeze totul în toate.

Este demn de menționat că la Dumnezeu există întotdeauna numai un singur răspuns corect, numai o singură posibilitate! Răspunsuri și posibilități omenești sunt și pot fi multe, dar care dintre ele este cea corectă? Eu m-am decis să-l las pe Dumnezeu singur să răspundă și vă rog să nu mi-o luați în nume de rău.

Introducere

Pe pământ domnește, în general, o încordare care crește pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul mileniului. Oamenii se întreabă ce va aduce mileniul următor. Așteptările lor pentru viitor sunt, desigur, diferite. Majoritatea experților răspândește un optimism bazat pe încrederea că totul va merge mai departe ca și până acum și că se va reuși învingerea marilor greutăți de pe pământ. La alții însă, domnește o atmosferă de sfârșitul lumii, unită cu nedumerirea. Nedreptate socială, șomaj în creștere, criminalitate crescândă, abuz de droguri, boli necunoscute până acum, catastrofe naturale față de care suntem neputincioși, neliniști și focare de crize în permanentă schimbare produc multor oameni o teamă cumplită. Totul este într-o continuă și nestăvilă schimbare, chiar și mediul înconjurător și clima. Mulți nu mai înțeleg lumea. Unii văd în aceste lucruri înfricoșătoare un „mene, techel, upfarsin” — un scris pe perete care, evident vestește ceva familiar cunoscătorilor Bibliei. Este însă nevoie de oameni cu har, care, la fel ca Daniel atunci, să fie în stare să citească, să înțeleagă corect, să dea mai departe mesajul de avertizare și în special, să poată arăta o cale de scăpare. Trebuie să existe mesajul acestui ceas, întemeiat pe proorociile din Cuvântul lui Dumnezeu referitoare la

timpul nostru.

Mulți oameni au pierdut credința tradițională în Dumnezeu, atunci când au fost dezvăluite faptele groaznice făcute în numele religiilor creștine. Credința bazată pe știință are de atunci o conjunctură deosebit de favorabilă. Creația, pe care toți o văd, nu poate fi tăgăduită, dar ei trebuie să-L tăgăduiască cu adâncă împotrivire pe Creator, pe care din păcate nu-L pot vedea (Rom. 1:18-23). Deși firește, fiecare lucrare vorbește despre cel ce a făcut-o și-i crește renumele, ei vor să-L despartă pe Creator de maiestosa Sa lucrare. În generația noastră, răspunzători pentru necredința crescândă sunt și teologii, care în loc să-și îndrepte critica, îndreptățită de altfel, spre „biserica” ca instituție, se aruncă în „miopia” lor duhovnicească, asupra lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Prin aceasta ei își fac un nume printre oameni, reușind în același timp să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu ca fals, iar pe Domnul slavei să-L expună batjocurii. Omul s-a făcut tot mai mult pe sine punctul central al Universului prin toate invențiile și realizările sale, mai ales de când a început epoca zborurilor spațiale. Cei tineri, predispuși la îndoieli răspândite prin toate mijloacele posibile, se întorc deseori dezamăgiți de la credința tradițională. Nu puțini sunt cei ce se întreabă care-i adevăratul sens al vieții și caută pacea interioară și rezolvarea problemelor apelând la droguri, religii orientale, etc.

Sub lozinci ca „Globalizare”, „Solidaritate în lume și între popoare”, „Societate multiculturală” sunt șterse chiar și liniile de demarcație dintre religii și ideologii — fiind scos astfel în evidență ceea ce este comun, corespunzător tendinței actuale. Duhul împăcării este la lucru peste tot; dar din păcate nu împăcarea cu Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, ci împăcare între confesiuni și religii. În același timp, atenționarea cunoștinței, care dorește adevărul, este alungată și liniștită cu un oarecare înlocuitor religios sau lumesc. Fiecare crede ce vrea. În anul 1994, Statele Unite au format o „Comisie pentru probleme de religie” care își are sediul în New York, la ONU și care urmează să lucreze la realizarea „noi ordini

mondiale”. Printre altele, se intenționează realizarea unei forme unitare de rugăciune pentru toți oamenii din lume. „New Age” a pătruns!

Este totul numai o întâmplare?

Istoria omenirii, având inclusă în ea și istoria religiilor, a avut un curs foarte turbulent și sângeros. În epoca noastră au avut loc primul și al doilea război mondial, holocaustul îngrozitor, despărțirea dintre Est și Vest, au existat „Hiroshima” și un „Nagasaki” și multe altele. În 1945 „marile puteri” și-au împărțit lumea. Multora le mai este încă vie în amintire escaladarea „războiului rece” din Europa, care a ajuns la apogeu prin construirea „zidului” din Berlin în 1961. La sfârșitul anilor șaizeci, pe baza inițiativei cancelarului Willy Brandt, a început mult dorita „fază a destinderii” — cunoscută ca „politică de est”. Un punct de reper pe acest drum a fost în 1979 călătoria în Polonia a papei polonez, fapt care a inițiat căderea comunismului. Cu ocazia aniversării a 750 de ani de la inaugurarea orașului Berlin, președintele Statelor Unite, Roland Reagan, a vizitat în iunie 1987 orașul divizat. Cu privirea îndreptată spre poarta Brandenburg, ferecată cu ziduri, s-a adresat conducătorului Uniunii Sovietice din acel timp, Mihail Gorbaciov, cu următoarele cuvinte, care vor rămâne în istorie:

„Domnule secretar general, dacă vrei pacea, dacă doriți bunăstare pentru Uniunea Sovietică și Europa de Est, dacă doriți o liberalizare, atunci veniți aici, la poarta aceasta! Domnule Gorbaciov, deschideți poarta aceasta! Domnule Gorbaciov, dărâmați acest zid!”

În noiembrie 1989 a venit, în sfârșit, „schimbarea” așteptată: după decenii, cele două state germane erau din nou unite. Împărțirea Europei a fost — mulțumire lui Dumnezeu! — biruită în pace. „Împăcare” este deviza epocii noastre și „ceea ce se potrivește împreună, crește acum încet, împreună.” Unirea Germaniei a fost condiția pentru unirea Europei. Așa cum s-a întâmplat adesea, hărțile

țarilor au trebuit să fie desenate din nou. A sosit timpul când moneda EURO înlocuiește monedele naționale. Întreaga lume este în schimbare și ceea ce a fost vestit în proorocia biblică pentru timpul de sfârșit, devine tot mai evident. Nimic nu mai poate opri cursul istoriei, așa cum a fost hotărât mai dinainte. Evenimentele sunt „semnele timpului” și ele ne atrag atenția, ne îndeamnă la veghere.

După exemplul Împărăției Romane istorice, se formează acum puterea mondială numărul unu, „Europa unită” cu cei peste 370 de milioane de locuitori ai săi, exact cum a fost prezis în Biblie. Germania, ca unul dintre cele șapte capete conducătoare, a fost rănită, iar acum este vindecată, cum este de asemenea, prezentat simbolic în Apocalipsa. „Statele Unite ale Americii”, cu cei 266 de milioane de locuitori, trebuie să recunoască faptul că nu mai este singura mare putere și că nu mai poate juca rolul polițistului mondial, ci este numai puterea mondială numărul doi, după cum a fost prezentat în imagini. Puterea politică este deja concentrată global sub un singur acoperiș — „Organizația Națiunilor Unite” (ONU). Acum urmează evident o concentrare a puterii economice în toate domeniile, atât pe plan național cât și internațional. Bănci, societăți de asigurări, concerne auto și siderurgice — întregul capital se unește. La fel se unește puterea religioasă în „ecumenie” sub dominația Romei, acolo unde puterea mondială este de altfel, la ea acasă. Se petrec toate aceste lucruri, în același timp, doar la voia întâmplării, sau duc toate spre un punct culminant, și anume, spre o „conducere mondială” care a fost prezisă în Sfânta Scriptură pentru această ultimă fază a istoriei omenirii?

Este pe cale să se făurească o unire globală care cuprinde națiuni și religii, politică și economie, toate domeniile care urmează să dea omenirii, așa cum se pretinde, pace și bunăstare. Totuși, în ciuda tuturor tratatelor și convențiilor, va interveni pe neașteptate o prăpădenie, așa cum a fost prevestită în Sfânta Scriptură: *„Când vor zice: ‘Pace și liniște!’ atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de*

scăpare.“ (1 Tes. 5:1-3). Când procesul acesta de unire și pace, care în ultima fază se concentrează în special asupra Israelului și Orientului Apropiat, ajunge la apogeu, organizația mondială se va întoarce unită împotriva Israelului, iar mărunțul discordiei va fi „Ierusalimul”, care va deveni o piatră prea grea pentru ei (Zah. 12:3) — așa cum ne-a fost vestit cu două mii cinci sute de ani înainte. Ceea ce a fost proorocit se va împlini, chiar dacă Israelul va jertfi „teritorii pentru pace” și milioane vor să împiedice acest lucru prin rugăciune.

Timpul este aproape

Cineva trebuie să îndrăznească să arate din Biblie timpul în care trăim, chiar dacă ajunge să fie criticat.

Cei mai în vârstă își amintesc întrebarea care era pe buzele tuturor în timpul celui de-al doilea război mondial, în special între cei cu frica de Dumnezeu: „Va mai fi o mie de ani?” Într-adevăr mulți au așteptat ceva deosebit la începutul acestui secol. Unii cred acum așa-zisele proorocii ale astrologului Nostradamus, fără să știe că acesta a preluat o parte din proorociile referitoare la sfârșitul mileniului pe care ni le-au lăsat în „Cartea cărților” proorocii inspirați de Duhul lui Dumnezeu.

Epocile au decurs așa cum se poate vedea în schița (pag. 124) pe care o prezentăm. De la Adam au trecut circa șase mii de ani; aceștia sunt la Domnul — pentru a vorbi în termenii Cuvântului profetic — șase zile, căci este scris: „... *pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani este ca o zi.*“ (2 Pet. 3:8). Domnul Dumnezeu I-a spus lui Adam: „... *căci în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit.*“, și așa s-a și întâmplat — Adam a murit la vârsta de 930 de ani. A șaptea mie de ani care ne stă înainte este amintită des în Biblie ca fiind „ultima zi” a erei din istoria mântuirii noastre. Despre aceasta se vorbește de multe ori în Noul și Vechiul Testament, ca de exemplu în Evanghelia lui Ioan, cap. 6, unde apare de patru ori. Ceea ce în Biblia Cornilescu este denumită ca „ziua de apoi”, în alte limbi este tradus ca „ziua de pe urmă”. La începutul acestei „zile de pe urmă” are loc „prima înviere”, iar la sfârșitul acestei zile are loc

„ultima înviere” (Apoc. 20). Între aceste două învieri sunt o mie de ani. Ziua a șaptea este „ziua Domnului” (Isa. 13:6-13; Țef. 1:14; Mal. 4:5; 1 Tes. 5:2; 2 Pet. 3:10 și multe altele) și este descrisă în Apocalipsa ca fiind Împărăția de pace de o mie de ani a lui Hristos. Fie că o credem sau nu, Dumnezeu Își desăvârșește planul Său și duce la îndeplinire hotărârile Sale, atunci când va sosi timpul. „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui.” (Rom. 9:28).

Desigur, „timpul și ceasul” unor anumite evenimente nu-l știe nimeni; doar suntem avertizați să fim atenți la „semnele timpului” amintite în Biblie, care prevestesc aceste evenimente. Despre poporul Israel este scris, de exemplu, că va fi împrăștiat printre popoare (Deut. 4:27-29; Deut. 28:64-68; Luca 21:20-24 și altele), dar la „sfârșitul zilelor” vor fi adunați din nou în țara lor. În alte locuri este scris că Dumnezeu va alege pentru a doua oară pe poporul Său (Isa. 11:11-12) și-l va aduce iarăși la odihnă în țara lor (Isa. 14:1). „Ascultați Cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: ‚Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma.’” (Ier. 31:10). „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră.” (Ez. 36:24). și proorocul Osea a proorocit că va avea loc întoarcerea poporului Israel. El a vestit chiar și timpul cât va dura risipirea lor: „Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilor. EL ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui.” (Osea 6:1-2).

Cele două zile profetice sunt cei două mii de ani care au trecut de când poporul Israel a fost risipit. Acum ei s-au întors în țara lor, venind din peste 140 de țări ale lumii. Din anul 1948 există din nou un stat Israel. Aici este vorba despre faptul că trăim împlinirea proorociei biblice sub ochii noștri! Dar abia a treia zi, după cele două zile ale risipirii lor, așa cum am citit din Osea 6, și anume, la începutul Împărăției de o mie de ani, când Biserica dintre neamuri

(Fap. 15:13-18) va fi desăvârșită (Rom. 11:25-36) și răpită (1 Tes. 4:13-17), abia atunci va primi Israelul viața din Dumnezeu, prin credința în Mesia al lor. „Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?” (Rom. 11:15).

Un cunoscut om al lui Dumnezeu a spus: „Cine vrea să știe cât este ora, să se uite la ceas. Cine vrea să știe în ce zi a săptămânii se află, să se uite la calendar. Dar cine vrea să afle cât de înaintat este timpul, acela să privească spre Israel.”

Israelul are dreptul divin asupra țării care i-a fost făgăduită de Cel Veșnic lui Avraam și dată lor ca proprietate moștenită, toți ceilalți având doar dreptul de locuit în ea. Ierusalimul nu a fost niciodată capitala altei națiuni. Mahomed nu-l amintește nici măcar o dată în cele 114 sure ale Coranului. În Apocalipsa 16, de la vers. 12, ne este relatat prăpădul care va fi adus de „infernul Armaghedonului”. Îngerii judecății sunt legați la Eufrat până în anul, luna, ziua și ceasul acela: „„Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!” și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.” (Apoc. 9:14b-15).

Când va bate ceasul și anume: „... în ziua cea mare a lui Dumnezeu, cel Atotputernic”, a treia parte din oameni va fi omorâtă, așa cum ni se spune în text. Eufratul curge prin Siria și Irak, acolo unde se află cei mai mari dușmani ai Israelului. În acel timp nu va mai fi vorba numai de tancuri și rachete, ci vor fi folosite arme chimice și biologice. Proorocul Zaharia a descris foarte bine cum nimicirea planificată împotriva Israelului se va întoarce asupra dușmanilor săi: „Dar iată urgia cu care va lovi Domnul în toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură.” (Zah. 14:12). „În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele.” (Zah. 12:3).

Aceste texte și multe alte proorocii biblice se vor împlini în acel timp. Înainte ca oamenii să-și facă din săbii fiare de plug (Isa. 2:1-5 și Mica 4:1-5), vor fi transformate mai întâi, din păcate, „fiarele plugurilor în săbii și cosoarele în sulite”, pentru a se da lovitura decisivă (Ioel 3:9-17 ș.a.). Toate convențiile de la Oslo, Dayton, Wye și altele, nu vor putea să o oprească.

Pot fi enumerate multe texte biblice pentru explicarea acestei teme, care este atât de actuală. Dar nu aceasta este dorința noastră în expunerea de față. Despre aceasta și alte teme biblice am scris mai detaliat în alte publicații. Timpul harului se apropie, fără îndoială, de sfârșit; „Countdown-ul” a început, chiar dacă Domnul — după cum cred unii — mai întârzie puțin cu împlinirea făgăduinței Sale, și anume, până când vor fi mântuiți și ultimii oameni (2 Pet. 3:9). Cuvintele spuse de Domnul după înviere și înălțare: „Iată, Eu vin curând!” sunt atât de actuale acum, ca niciodată mai înainte.

Deoarece ne aflăm la schimbarea epocii, când se petrec lucruri cu consecințe grave asupra istoriei omenirii, trebuie ca adevărurile biblice fundamentale să fie scoase în evidență, în forma lor originală. Creștinătatea a deviat foarte repede de la învățăturile apostolice, a părăsit calea îngustă și trăiește în tradiții, în afara Cuvântului și voii lui Dumnezeu; fără să fie conștientă, desigur, de acest lucru. Iudeii și musulmanii, la fel ca toți oamenii din celelalte religii, au dreptul să afle adevărul divin în forma originală, și să audă Evanghelia veșnic valabilă.

În partea finală a acestui secol, totul decurge în mod evident în conformitate cu evenimentele escatologice ale profeției biblice. Cunoșcătorii Cuvântului profetic, în care a fost prezis decursul istoriei omenirii de la început până la sfârșit, văd în evoluția prezentă împlinirea celor prevestite pentru această ultimă perioadă. „Mesajul timpului de sfârșit”, care vine din Biblie și ne întoarce la ea, aduce la iveală oameni credincioși, rămași cumpătați, feriți de orice atmosferă

de panică, oameni care au o viață normală, dar care în același timp se lasă pregătiți în ei înșiși pentru revenirea lui Hristos. Ei nu se specializează pe tema catastrofelor apocaliptice, nu amenință cu „sfârșitul lumii”, ci se asea- mănă cu o Mireasă împodobită care-L așteaptă pe Mirele ei, ca să-I iasă în întâmpinare.

Singurul dreptar valabil

Dacă Cuvântul Tău nimic n-ar prețui, cum ar putea credința mea a vieții? Nu-mi pasă de lumi, fie și o mie, Cuvântul Tău de-l împlinesc, mă-nvie.

(N.L. Conte de Zinzendorf)

În această lucrare este vorba, în primul rând, despre compararea învățăturilor biblice cu teologia bisericească. Poate pentru unii este ceva prea dur dacă se spune adevărul în mod clar, dar acest lucru trebuie să se facă, pentru ca numai adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când este recunoscut și crezut, poate elibera de orice rătăcire omenească (Ioan 8:32). Numai așa se poate despărți lumina de întuneric.

După cum se știe, fiecare confesiune are dogma ei proprie prin care se stabilește ce trebuie crezut și învățat. Totuși, toate învățăturile Bisericii noutestamentare ne-au fost lăsate de apostolii care fuseseră însărcinați de însuși Domnul. Pentru ele este valabil criteriul biblic cel mai important, așa cum a spus apostolul Iacov la întrunirea cu frații răspunzători din Ierusalim: „și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor ...“ (Fap. 15:15). Numai dacă se poate dovedi aceasta, atunci se mai poate spune: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă ...“ (vers. 28).

Unde se falsifică sau se trec cu vederea cuvintele proorocilor și învățăturile apostolilor, acolo este vorba de hotărâri omenești luate sub influența duhului anticreștin și nu de adevărurile descoperite la început de Duhul Sfânt. Adevărata Biserică a lui Dumnezeu cunoaște

numai o singură temelie și anume, cea a apostolilor și proorocilor, la care piatra din capul unghiului este însuși Isus Hristos (1 Cor. 3:10-15; Ef. 2 ș.a.). Ea rămâne zidită pentru totdeauna pe aceasta și astfel în Cuvântul Scripturii, după modelul dat la început: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii, și în rugăciuni.“ (Fap. 2:42).

Apostolul Pavel a avertizat că se vor ridica din mijlocul nostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase (Fap. 20:30). El a arătat că, deja din timpul vieții lui, se predica un alt Isus, o altă Evanghelie și astfel un alt duh era la lucru (2 Cor. 11:4). Direcțiile de credință deviate — deși evlavioase și „creștine” — și-au făcut apariția foarte devreme (Gal. 1:6-10). El a accentuat că propovăduirea mesajului de mântuire încredințată lui nu este de obârșie omenească, așa cum era cazul celor ce au deviat. Acest fapt a rămas așa până în zilele noastre. Lui Pavel i-a fost dăruită Evanghelia prin descoperirea directă a lui Isus Hristos (Gal. 1:11-12); ceilalți, care au făcut din Evanghelie o știință omenească, nu au putut și nu pot nici astăzi să mărturisească. Prin comparația cu Sfânta Scriptură, trebuie să devină clară diferența dintre Evanghelia adevărată, veșnic valabilă a lui Isus Hristos și „Evanghelia” modificată de oameni.

Conflictul cel vechi

Dumnezeirea a fost întotdeauna o provocare pentru teologi. De ce se ceartă ei despre Dumnezeu, eu nu pricep; și de ce există atâtea păreri despre El, este cu totul de neînțeles.

Învățătura despre Dumnezeu este atât de importantă pentru toate confesiunile, încât este scrisă, de cele mai multe ori, în primul articol al dogmei. Totuși în creștinism se aprinde mereu acest conflict incomparabil, pe tema existenței unui singur Dumnezeu, unui Dumnezeu din două persoane sau a unui trinitar, format din trei persoane divine, separate, existente din veșnicie. În realitate, există

cele mai diferite închipuiri despre Dumnezeu, de care nu toți sunt conștienți, iar în cadrul acestora sunt foarte multe variante. Fiecare este convins de justetea propriilor păreri. De aceea vrem să ne ocupăm din punct de vedere biblic de această temă, căci numai ceea ce mărturisește, într-adevăr, Sfânta Scriptură este valabil. Ceea ce ea nu învață este categoric o interpretare și nu adevărul.

Cu Dumnezeu începe totul și Biblia este singura carte de pe pământ în care se mărturisește cum S-a făcut cunoscut Cel Veșnic de la început. Prin aceasta ea este absolutul obligatoriu, măsura tuturor lucrurilor care se referă la Dumnezeu și la lucrurile care vin de la El. Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament împreună, este o moștenire divină și nimeni nu are voie să adauge ceva la ea. Mărturia lui Dumnezeu este desăvârșită și completă. Ea începe cu Creatorul și relatarea despre creație, cuprinde întregul curs al istoriei omenirii, planul de mântuire și se încheie, după ultima judecată, cu cerul și pământul cel nou (Isa. 65:17; 2 Pet. 3:13; Apoc. 21:1). Fiecare epocă din perioada Vechiului și Noului Testament este arătată clar, în însemnătatea și scopul ei. În acestea ne este arătat de unde vine omul și încotro se duce el.

Despre Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu au fost scrise nenumerate cărți în toate limbile de sub cer și încă se mai scriu. Controversa „hristologică” — așa-numitul „conflict arianic” din sec. al-IV-lea, este familiară cunoscătorilor istoriei bisericii. Oamenii au încercat să pătrundă în ceea ce este de nepătruns. Ei au îndrăznit să explice ceea ce este de neexplicat. După cum se poate citi în istoria bisericii, s-a permis pătrunderea unor noțiuni filozofice referitoare la descoperirea lui Dumnezeu în Hristos, care este de fapt „piatra de poticnire” și „stânca de păcătuire” (Ps. 118:22; Isa. 28:16; Mat. 21:42-44; 1 Pet. 2:6-8 ș. a.), pentru teologia astfel formată. Acestea sunt până astăzi o parte a argumentațiilor și interpretărilor, dar nu sunt adevărul descoperit, original și nu fac parte din moștenirea de credință.

Așa cum a fost vestit în Vechiul Testament, această „piatră” a

fost lepădată de „zidari”. Ei nu au știut unde este locul Lui. Până în ziua de azi El nu se potrivește în clădirea lor. Ceea ce a exprimat Domnul nostru în chip simbolic mai este încă valabil: „Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului? Oricine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea: și pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” (Luca 20:17-18). Petru a amintit aceleași texte biblice (Isa. 8:14-15; Ps. 118:22) în fața Soborului: „EL este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.” (Fap. 4:11). EL este rânduit a fi pentru unii spre prăbușire, iar pentru alții, spre ridicare — așa a proorocit Simeon (Luca 2:34). Numai acolo unde El însuși zidește Biserica Sa, are El întâietate în toate (Col. 1:14-20), este cunoscut ca „piatra din capul unghiului și piatra de încheiere”, ca „Alfa și Omega”, ca „Cel dintâi și Cel de pe urmă” și slujește spre ridicarea celor ce Îl cred. Dar acolo unde oamenii își zidesc biserica lor, El nu-și poate primi locul cuvenit și, ca urmare, este o piatră de poticnire și este spre cădere (1 Pet. 2:6-8).

O înțelegere de la sine?

Ca de la sine înțelese au fost acceptate multe lucruri care nu sunt deloc evidente. De fapt, nimic nu se înțelege de la sine.

Pentru marea majoritate a oamenilor din cadrul creștinismului, învățătura tradițională despre „trinitate” este ceva „de la sine înțeles”, ba chiar mai mult: cine nu o recunoaște, bineînțeles, nu este recunoscut. Pentru iudei, dimpotrivă, așa ceva este inacceptabil, căci ei pot crede numai ceea ce a spus Dumnezeu și proorocii Lui. Pentru ei, monoteismul strict, credința în Unul, Singurul Dumnezeu, în afara Căruia și lângă care nu mai există altul, este prima și cea mai înaltă poruncă pe care nu are voie s-o calce nici unul dintre ei. Învățătura despre „mai-multe-persoane în dumnezeire” este o încălcare grosolană a primei porunci adresată lor ieșită din gura lui Dumnezeu.

Pentru musulmani, gândul că Dumnezeu, pe care ei Îl numesc Allah, ar avea un fiu în ceruri, reprezintă cea mai înjositoare hulă care există pe pământ. Cea mai importantă mărturie de credință din islam sună astfel: „Nu există nici un Dumnezeu în afară de Allah!”

Ceea ce pentru unii este ceva de la sine înțeles, pentru alții nu este nicidecum așa! Acceptarea de la sine a tradiției există numai în religiile și confesiunile aferente, din acestea există multe care susțin că ar fi corecte.

Dacă noțiunea nebiblică „trinitate” ar însemna că Dumnezeu s-a descoperit în Noul Testament pentru mântuirea noastră ca Tată în cer, ca Mântuitor în Fiul pe pământ și prin Duhul Sfânt în cei credincioși, atunci aceasta s-ar putea tolera. Dar dacă aceasta exprimă faptul că Dumnezeul Cel Veșnic a dat naștere unei a doua și a treia persoane ale dumnezeirii și cei trei sunt una în toate, atunci ar trebui să cercetăm și să întrebăm mai întâi: „Unde scrie așa ceva în Biblie?” Acestei întrebări trebuie să i se răspundă cu: „Nicăieri!” Apoi vrem să vedem cum, prin cine și când s-a ajuns la modul acesta de gândire și la interpretarea aceasta nebiblică. Scrierile pe această temă abundă în „absurdități” pe care nu le putem prezenta pe fiecare în parte. Ne este foarte clar că noțiunile și denumirile nebiblice nu pot avea un conținut biblic.

Iar când cineva se ocupă în mod critic de această temă, poate desigur, să întrebe dacă reprezentanții învățaturii trinitare au, de fapt, vreo imagine despre „un Dumnezeu în trei persoane”.

În catehismul bisericii catolice este scris despre trinitate la pag. 97, §251: „Pentru a formula dogma trinitară, biserica a trebuit să creeze — o terminologie potrivită — cu ajutorul expresiilor din filozofie — „substanță“, „persoană“ sau „ipostază“, „relație“ ...” Se recunoaște deci, folosirea unor expresii filozofice îndoielnice, pentru formularea dogmei trinitare. Pavel a avertizat: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia!” (Col. 2:8). Filozofii pot filozofa în

domeniul lor după cum le place, dar, vă rog, nu despre Dumnezeu. Ce are a face filozofia cu Dumnezeu?

Unii afirmă că „prima persoană” este „începutul fără început”, celelalte două persoane avându-și originea lor în El, ș.a.m.d. Trebuie întrebat cu seriozitate: există din veșnicie, în ceruri, un Dumnezeu, „indiferent cum se formulează”, format din trei persoane divine, individuale, care au aceeași substanță? Este într-adevăr posibil așa ceva?

Există păreri diferite asupra unor puncte din această învățătură între biserica catolică și cea ortodoxă, ca de exemplu, dacă Duhul Sfânt ar fi venit la existență ca persoană numai de la Tatăl sau de la Tatăl și de la Fiul. La pagina 96, §247 din catehismul amintit putem citi: „În crezul de la Constantinopol (381) nu s-a amintit noțiunea filioque*.” (Este interesant de văzut plasarea în timp.) Pe baza unei vechi tradiții latine și alexandrine, sf. Papa Leon I a recunoscut-o în mod dogmatic în 447 (așa de târziu?) înainte ca biserica din Roma să recunoască Crezul din 381, și înainte de a fi preluat în 451 în Crezul de la Calcedon. Folosirea acestei formulări din Crez a fost admisă treptat în limba latină între sec. al-VIII-lea și al-XI-lea (deci aprox. o mie de ani după apostoli). Preluarea de către liturgia latină și introducerea denumirii ‘filioque’ în Crezul de la Niceea-Constantinopol reprezintă și astăzi un punct de conflict pentru bisericile ortodoxe.”

Ambele versiuni referitoare la originea Duhului Sfânt și la Dumnezeu în general, sunt concepții raționale. Ce legătură are o liturghie latină, un crez, care a fost declarat dogmă în sec. al-V-lea, cu Hristos și apostolii? Desigur, nimic! Fiecare descoperire a lui Dumnezeu este o realitate și este mărturisit numai în Cuvânt. Dumnezeu nu s-a explicat pe Sine; El este prea mare pentru priceperea noastră (Iov 36:26). EL S-a descoperit și totuși le-a rămas ascuns multora.

Ce ne spune însuși Dumnezeu despre această temă atât de mare și de importantă, încât este apărută până la moarte de

reprezentanții diferitelor învățături? Aceasta este întrebarea noastră! Ceea ce spun oamenii despre El este un lucru interpretabil; ceea ce spune El despre Sine păstrează același sens, indiferent de context, și aceasta vrem să știm noi. Este El UN Dumnezeu care s-a descoperit în Noul Legământ ca Tată deasupra noastră, ca Fiu printre noi și ca Duh Sfânt în noi, sau sunt trei persoane diferite care sunt de aceeași părere? Ce spune Scriptura? Pentru toți acei ce cred într-adevăr în Dumnezeu, nu există nici o altă autoritate.

În învățatura trinitară clasică, care a fost preluată și pe care au adoptat-o toate bisericile de stat, naționale și multe din cele libere, toate cele trei „persoane” sunt la fel de mari, la fel de atotputernice, la fel de atotștiutoare, la fel de veșnice. Dar unde scrie acest lucru în Biblie? Desigur că nicăieri. Aceste persoane sunt numite: „misterul vieții interioare a Dumnezeului întreit”, o „teologie” care ne-a fost dată și descoperită de „Oikonomia” (Catehismul bisericii catolice, pag. 94). Această formulare este contradictorie, pentru ca împărțind atotputernicia în trei, nu mai există acel Unic Atotputernic. Mai trebuie spus că un Atotputernic, — un Veșnic, un Atotștiutor care este și Atotprezent, este de ajuns. Acest „Unic Veșnic” a vorbit întotdeauna numai despre Sine, nu a purtat niciodată un dialog și a jurat numai pe Sine, niciodată pe altă persoană, după cum relatează impresionant Sfânta Scriptură. Din multe exemple, amintim doar: Așa vorbește Domnul: „Pe Mine însumi jur ...” (Gen. 22:16). „Pe Mine însumi Mă jur ...” (Isa. 45:23). „Domnul Dumnezeu a jurat pe Sine însuși ...” (Amos 6:8). În Evrei 6:13 este confirmat că Dumnezeu vroia să întărească ceva printr-un jurământ, El întotdeauna jură pe Sine însuși. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, noi auzim cuvintele pătrunzătoare ieșite din gura Lui: „Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El. ... Să știi dar în ziua aceasta, și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El.” (Deut. 4:35+39).

Mărturia istoricilor

Este caracteristic pentru acest domeniu, că scriitorii laici relatează mult mai sincer și mai exact decât cei religioși.

Adeptii învățaturii trinitare ar trebui, ca și la alte teme, să nu citească numai propriile cărți confesionale de învățătură, ci și alte lucrări neutre, surse independente, dacă nu consultă Biblia cu consecvență până la sfârșit lăsând-o ca singura autoritate valabilă. În fiecare enciclopedie care se ocupă de „trinitate”, se spune că aceasta nu a existat nici în Vechiul și nici în Noul Testament. Nici chiar în primele secole creștine nu a fost cunoscută. Conflictele hristologice au izbucnit abia după sfârșitul ultimelor prigoane ale creștinilor din timpul lui Diocletian (302-312). Constantin a fost cel care a convocat Conciliul de la Niceea (325), având interesul să realizeze unitatea politică a imperiului prin cea religioasă. La acel conciliu nu a existat unitate, nici măcar un acord între vorbitorii principali, Atanasius și Arius, și nici între cei peste 250 de bărbați prezenți care reprezentau diferite direcții. Au urmat alte și alte concilii, oamenii s-au certat, au formulat și reformulat crezuri, până au ajuns să-L formeze pe Dumnezeu după închipuirile lor.

Mulți s-au luptat pentru adevăr, printre ei găsim și teologi eminenți. Dar ei nu au reușit să se elibereze de bagajul de idei transmis, care i-a dus în rătăcire. Dar nu pot fi valabile în același timp și — Cuvântul și interpretarea — nu putem avea în același timp și ce este corect și ce este greșit. Dacă punctul de plecare nu este corect, dacă nu izvorește din Biblie, cum ar putea rezultatul să fie corect și să se revarse în Biblie?

Profesorul Emil Brunner s-a ocupat de această temă în lucrarea „Dumnezeul trinitar”. Urmează câteva pasaje din această carte, cap. 16, pag. 208-244: „Iudaismul, islamismul și teismul rațional sunt unitare. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem sincer că trinitatea nu a fost nici tema vestirii bisericii creștine primare-nou-

testamentare și nici conținutul central al învățăturii bisericii creștine din vreo epocă. Deci, trinitatea este centrul teologiei creștine, dar nu al credinței creștine? Este posibilă o astfel de discrepanță între teologie și credință? Sau se bazează pe o evoluție greșită a întregii învățături bisericești?”

„Biserica creștină primară trăiește pentru că are pe Tatăl prin Fiul și este legată cu Tatăl și Fiul prin Duhul Sfânt.”

„Așa cum proorocul face cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu care a venit la el și-l scoate în evidență, așa este Isus însuși Cuvântul care a venit.”

„EL, care este adevăratul chip al lui Dumnezeu, este Cel care ne transformă în acest chip al lui Dumnezeu.”

„Fiul este descoperirea Tatălui; prin faptul că Îl chemăm pe Isus ca Domn, îl chemăm pe Cel care este singurul Domn din veșnicie, pe care noi însă Îl cunoaștem în Isus numai cum vrea El să-L cunoaștem și să-L avem așa cum vrea El să ni se dea.”

„De aceasta depinde: ca noi să-L avem pe Tatăl în Fiul și numai în El, numai prin El să primim Duhul Sfânt, să-L cunoaștem pe Tatăl numai prin Fiul și să devenim părtași ai Duhului.”

„Noțiunea ‘Dumnezeu trinitar’ nu face parte din mărturia, din vestirea creștinismului primar.”

„În Isus Hristos, Dumnezeul descoperit se întâlnește cu noi împăciuitoare, mântuitor și sfânt-milos; El face prin Duhul Sfânt dintr-o situație istorică o experiență interioară, pentru care ne-a și deschis inima.”

„Numai dacă este adevărat că Dumnezeu — El însuși era în Hristos, atunci este adevărat că El ne-a împăcat cu Sine.”

„Numai prezența persoanei lui Dumnezeu care vorbește și procedează în mod personal, este descoperire și împăcare desăvârșită, și aceasta a avut loc în Isus Hristos.”

„Deci, un Fiu există numai de la întrupare. De aceea este El Dumnezeul adevărat. Prin aceasta Hristos devine un fel de teofanie și însuși Dumnezeu, Tatăl, merge în suferința morții ...” Profesorul Brunner a știut cu siguranță mărturia lui Pavel: „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.” (2 Cor. 5:19). Astfel de argumente

potrivite, minunate, provin de la un profesor de teologie care face parte din tabăra trinitară!

Permiteți-ne să mai cităm câteva lucrări istorice care se ocupă de această temă. Acestea vor ajuta pe fiecare să reflecteze puțin și poate îi va scoate pe mulți din siguranța de sine. În lucrarea istorică „The paganism in our Christianity”, este scrisă o afirmație demnă de amintit: „Această noțiune ‘trinitate’ își are originea numai în păgânism.”

În Encyclopaedia of Religion este scris: „Teologii de astăzi sunt de acord că învățătura trinitară nu este de găsit în Biblia ebraică.” Mai departe găsim mărturia: „Teologii sunt de aceeași părere și anume, că nici Noul Testament nu conține o învățătură clară despre trinitate.”

Iezuitul Fortmann scrie în cartea sa The Triune God: „Scriitorii Noului Testament ... nu ne spun nimic despre o învățătură trinitară formală sau formulată, despre o învățătură clară că într-un Dumnezeu sunt trei persoane divine la fel de mari. ... Nimic nu ne arată că vreun scriitor al Bibliei ar fi presupus o trinitate în dumnezeire.”

În New Encyclopaedia Britannica se face observația: „Nici cuvântul ‘trinitate’ și nici învățătura despre aceasta nu este de găsit în Noul Testament.”

În Encyclopaedia of Religion and Ethics este scris: „La început, credința creștină nu a fost trinitară. ... Nu a fost așa nici în timpul apostolilor și nici în perioada următoare lor, după cum rezultă din Noul Testament și din alte scrieri ale creștinilor de la început.”

În New Catholic Encyclopaedia, citim: „Formularea ‘Un Dumnezeu în trei persoane’ s-a impus abia la sfârșitul sec. al-IV-lea, nefiind acceptată până atunci în viața și mărturia credinței creștine.”

În Encyclopaedia Americana găsim această exprimare plină de miez: „Învățătura trinitară a sec. al-IV-lea nu oglindește corect învățătura primilor creștini despre natura lui Dumnezeu; dimpotrivă, ea a deviat de la această învățătură.”

Cu multe secole înainte de Hristos, a existat în Babilon și în Asiria triade sau treimi. Despre o astfel de triadă din regiunea Mesopotamiei ne relatează Encyclopaedia Larousse of Mythology: „Universul a fost împărțit în trei părți, fiecare parte a devenit domeniul de stăpânire al unui Dumnezeu. ... Triada marilor dumnezei.”

Istoricul Will Durand a făcut următoarea observație: „Creștinismul nu a distrus păgânismul, ci l-a preluat în sine. ... Închipuirile despre o trinitate divină provin de la egipteni.”

În cartea The Symbolism of Hindhu Gods and Rituals, se spune despre o trinitate a hindușilor care a existat cu multe secole înainte de Hristos: „Unul dintre dumnezeii trinității este Shiva; el este distrugătorul. Ceilalți doi dumnezei sunt Brahma, creatorul și Vishnu, susținătorul.”

Lucrarea The Church of the First Three Centuries face un rezumat: „Învățătura despre trinitate a apărut treptat și relativ târziu. Ea provine dintr-un izvor care le este complet străin scrierilor iudaice și creștine, luând forme succesive și fiind în final anexată creștinismului de către părinții bisericii, influențați de Platon.”

New Schaff-Herzog Encyclopaedia of Religious Knowledge confirmă: „Învățătura logos și trinitară a fost formulată de părinții greci ai bisericii, care ... au fost influențați, direct sau indirect, de filozofia platonică.”

Ce mărturie puternică din diferite surse! Fie ca aceste mărturii limpezi să-l aducă pe fiecare cititor să reflecteze.

Istoria confirmă

Cu greu se poate înțelege, dar istoria trăită și cercetătorii laici dau dreptate Bibliei și nu interpretărilor teologice.

Multe constatări enumerate mai sus despre tema în discuție, concordă și dau dreptate Bibliei. Nimeni nu poate trece ușor pe lângă aceasta. Noi ar trebui să ne întrebăm: ce avem noi, ca creștini, de-a face cu „formarea dumnezeirii” și ideile care provin din păgânismul antic, în care nu jertfa mântuiește, ci cunoștința? În cultul mithras, unde se învață gândirea trinitară, există următoarea teză: „Într-o a doua creație ‘Tatăl cel mare’ a creat duhul viu. ‘Tatăl cel mare’ a trimis un ‘al treilea mesager’ ca să biruiască pe demoni.” (Cronica omenirii). Cine observă multele tablouri ale trinității, unul din ele fiind din cartea „Dumnezeirea-cu-trei-capete” de Willibald Kirfel, găsește multe asemănări cu interpretările trinității „creștine”. Din Lexiconul-Herder, de orientare catolică, redăm numai o pagină. Tablourile reproduse ar trebui să producă un efect de șoc asupra fiecărui om (vezi Anexa, pag. 119-121). Noi vedem din evoluția reală că Dumnezeu nu a căzut numai El însuși în mâinile oamenilor, prin faptul că a devenit om, ca Imanuel, dar și Cuvântul Lui a început, din păcate, pe mâinile lor.

Luați mâinile de pe Dumnezeu! Nu noi Îl formăm pe El, ci EL ne formează pe noi! EL nu este așa cum ni-L închipuim noi, EL este așa cum ni s-a prezentat în multitudinea formelor Sale de descoperire!

Nu numai teologii și istoricii s-au exprimat în privința Trinității, ci și alte persoane din domeniul politic. La noi în țară (Germania - n.t.), găsim nume proeminente ca Moses Mendelsohn și fostul cancelar federal Helmut Schmidt. M. Mendelsohn a scris: „Eu nu mă încred în nici o mărturie care, după convingerea mea, contrazice adevărul indiscutabil și irevocabil. După învățătura Noului Testament (cel puțin așa cum este explicat în cărțile publice de

învățătură) eu ar trebui să cred: 1) că există o trinitate în ființa dumnezeiască, 2) că a avut loc transformarea unei părți a dumnezeirii în om, 3) suferința unei persoane din dumnezeire care s-a deprins din maiestatea divină, 4) pentru satisfacția și împăcarea primei persoane din dumnezeire prin suferința, moartea și înjosirea celei de a doua persoane, și multe altele ca acestea, sau îmi voi pierde mântuirea mea veșnică ... Dacă aş găsi aceste învățături în Vechiul Testament, atunci ar trebui să resping și Vechiul Testament, și chiar dacă un făcător de minuni ar învia în fața ochilor mei toți morții care au fost îngropați de secole, confirmând această învățătură, atunci eu aş spune: Făcătorul de minuni a înviat morții, dar învățătura lui nu o pot accepta.” (H.-J. Gamm, Iudaismul). Helmut Schmidt a spus într-un interviu: „Eu cred că Dumnezeu este Domnul istoriei, dar de ce trebuie să fie trinitar, nu mi-a devenit clar.” (Revista ACP 4/1997).

Numai ce este adevărat poate deveni clar. Toate neadevărurile rămân neclare. Dumnezeu îi contrazice aspru, prin cuvântul apostolilor, pe toți cei ce-L arată ca „trinitar”: „Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur.” (Gal. 3:20). Într-adevăr, nu este scris nici măcar o singură dată în Biblie că El este tri-nitar. Poate aceasta îi șochează pe unii, căci până acum nu au auzit-o niciodată altfel. „Trinitatea” este doar „cuvântul principal”, — „preasfânt” al teologiei. Dar în vocabularul lui Dumnezeu nu apare deloc!

La tema despre dumnezeire suntem conștienți că pășim pe tărâmul sfânt al descoperirii, acolo unde înțelepciunea omenească nu are acces și rămâne închisă. Toate „sistemele doctrinare” creștine se referă la Biblie. Bazarea pe Cuvântul lui Dumnezeu este deosebit de importantă, dar dacă aceasta se face cu un anumit scop, scoțându-se textele biblice din ordinea de idei și plasându-le după concepția proprie, atunci se poate compara cu ceea ce a făcut dușmanul în grădina Eden cu cele spuse de Dumnezeu.

Cuvintele Domnului: „Poți să mănânci după plăcere din orice

pom...“, au fost prezentate de dușman înversate, la care a adăugat un „nu”: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’!“ Dușmanul rămâne întotdeauna la temă, dar niciodată la adevăr. Aceasta ne amintește și de încercarea Satanei de a-L înșela pe Domnul nostru cu texte biblice folosite în mod greșit și scoase din context. El a venit cu: „Este scris!“, dar Isus l-a întâmpinat cu „De asemenea este scris!“ Aici nu este vorba numai despre textele biblice cu care toți se decorează și pe care fiecare le prezintă și le pretinde pentru sine, ci mai ales despre acele texte care sunt trecute cu vederea și ocolite.

Nici un cuvânt, nici o exprimare din Biblie nu trebuie înlocuită sau scoasă din context. Totul trebuie să rămână acolo unde este și trebuie să rămână cum este! De exemplu, dacă este scris „Dumnezeu”, nu este permisă înlocuirea cu „Domnul”. Acolo unde este scris „Tată”, trebuie să rămână „Tată” și nu este permisă înlocuirea cu „Fiul” sau invers. Nu Tatăl a murit, ci Fiul, care este Domnul.

Iar noi nu suntem copiii Domnului sau ai Fiului, ci copiii lui Dumnezeu și de aceea avem voie să-I spunem lui Dumnezeu „Ava”/”Tată”. Același lucru este valabil pentru „Fiul omului”, „Fiul lui Dumnezeu”, „Fiul lui David” și toate celelalte denumiri: unde sunt scrise, acolo își au locul. Cine nu respectă aceasta, nu a înțeles că Dumnezeu a ordonat totul în Scriptură și produce astfel o enormă confuzie.

Tema despre Dumnezeu îl preocupă, mai devreme sau mai târziu, pe fiecare om. Mai ales teologii au încercat să-L explice pe El după înțelepciunea lor. Dar teologii nu sunt prooroci și apologeții nu sunt apostoli. Ei au încercat să stăpânească litera Cuvântului cu intelectul. Rămâne valabil pentru totdeauna ceea ce a spus Pavel: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Dumnezeu cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1 Cor. 2:10).

Mărturia lui Dumnezeu

Numai ceea ce spune Dumnezeu însuși în Cuvântul Său este mărturia Lui. EL s-a descoperit în acesta și și-a făcut de cunoscut însușirile Sale.

Noi trebuie să ne punem întrebarea care atinge inima și sufletul: crede marea majoritate a creștinătății într-un singur Dumnezeu care a fost format și formulat, dar care nici nu există așa în realitate? În aer plutesc întrebări pe care nu le putem ocoli multă vreme. Nu interpretări ale Scripturii și o tradiție care a început cândva, ci „Sola Scriptura” — numai Scriptura, cu valabilitatea ei veșnic neschimbătoare, trebuie să fie temelia credinței adevărate. Noi trebuie să mergem pe urmele lui Dumnezeu de la început, și anume, când El a venit din veșnicie în timp: la începutul începutului. Veșnicia nu are început și nu va avea nici sfârșit. Timpul a început și timpul se va încheia. Nimeni nu a putut privi în veșnicie. Tot ceea ce cred oamenii că știu este pură speculație. Dar Dumnezeu, Cel Veșnic, nu este obiect de speculație pentru știință.

Lui Dumnezeu, Cel care are cel mai mare drept să vorbească în propria problemă, să-I dăm acum posibilitatea să ne răspundă prin Cuvântul Său. Pentru fiecare întrebare biblică există un răspuns biblic. După toate certurile privitoare la învățătură din decursul întregii istorii a bisericii, trebuie să se cerceteze acum odată pentru totdeauna întreaga argu-mentație referitoare la dumnezeire și să fie clarificată prin Sfânta Scriptură. Temelia neclintită a apostolilor și proorocilor, așa cum a fost stabilită în Cuvântul lui Dumnezeu, este singurul dreptar valabil.

Oamenii au deviat de la adevăr încă de la început, așa cum spune Pavel foarte exact: „Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși ...“ (Rom. 3:4). Fie îmbrăcat în purpură, în aur sclipitor și în haine scumpe, fie ca un

cerșetor: fiecare om, fără excepție, care a fost născut în această lume mincinoasă — este încă un mincinos dacă nu spune exact ceea ce a spus Dumnezeu.

De-abia din momentul în care Cel Veșnic s-a făcut cunoscut putem să-L urmăm în descoperirile Sale. La „începutul începutului” Îl întâlnim ca Creator, nu ca Tată. În întreg Vechiul Testament El S-a prezentat de 6700 de ori ca „Domnul Dumnezeu”. De-abia în Noul Testament El se întâlnește cu noi ca Tată prin Fiul. Această realitate este de cea mai mare importanță, căci doar în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit Dumnezeu și Tatăl nostru ceresc.

Trebuie, deci, să începem cu Vechiul Testament, care este temelia pentru Noul Testament. Domnul Isus și apostolii au putut învăța numai din Vechiul Testament, cel Nou nefiind scris încă. Ei ne-au arătat că s-a împlinit ceea ce a fost făgăduit cu privire la venirea lui Mesia (Luca 24; Fap. 28:23 ș.a.). Dr. Clarence Larkin, un eminent istoric englez, apreciază că în Vechiul Testament sunt 109 de preziceri care s-au împlinit la prima venire a lui Hristos și din 845 de citate din Vechiul Testament, reluate în Noul Testament, 333 se referă la Hristos. În prezicerile din Vechiul Testament sunt descrise ambele domenii ale Mântuitorului, atât cel divin cât și cel omenesc.

Noi Îl urmăm pe Dumnezeu în multitudinea descoperirilor Sale (teofanii) de la începutul timpului, în Vechiul Testament, până la descoperirea Lui în Fiul, în Noul Testament și în final, până la trecerea timpului în veșnicie, când descoperirea Fiului se va revărsa în Dumnezeu, unde își are originea: „și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (1 Cor. 15:28 ș.a.). Cum a fost singurul Dumnezeu în veșnicie, înainte de venirea Lui în timp, la fel va fi El în veșnicie din nou, în ciuda multipleror Sale descoperiri. Întreruperea temporară cauzată de căderea omului în păcat a făcut necesare diferitele Sale descoperiri pentru împlinirea planului Său de mântuire.

Pe muntele Sinai au ieșit din gura Celui Atotputernic porunci obligatorii pentru totdeauna, adresate poporului Său: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. ...“ (Deut. 6:4-9). În Noul Testament este scris: „Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: ‘Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn’; și: ‘Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta.’“ ... Cărturarul I-a zis: ‘Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El.’“ (Mar. 12:29-32).

Sâmburele credinței pentru Israel constă din patru cuvinte: Adonai Eloheni Adonai Echad = Domnul Elohim Domnul Singur. Exact tradus ar trebuie să fie: Iahweh Elohim, Iahweh Singur. Aceasta este mărturia unitară a lui Dumnezeu și a proorocilor, mărturie care este în concordanță cu Vechiul și Noul Testament. Așa vorbește Domnul: „Voi sunteți martorii Mei —, zice Domnul, — voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi, Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor! ... că Eu sunt Dumnezeu.“ (Isa. 43:10-12). Dumnezeu nu a vorbit niciodată la plural, cu atât mai puțin despre mai multe persoane. Acest lucru nu l-a făcut nici un prooroc. O astfel de interpretare izvorăște din neînțelegeri. Ai Lui nu s-au închinat niciodată lui Dumnezeu la plural!

Pavel scoate în evidență realitatea unui singur Dumnezeu, scriind: „... Dumnezeu este unul singur ...“ (Rom. 3:30). În prezentările sale nu este nimic nesigur; dimpotrivă, el accentuează faptul că Dumnezeu este unul singur și încheie epistola cu exprimarea: „... a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.“ Apostolul Iuda încheie la fel epistola sa: „... singurului Dumnezeu, Mântuitorul

nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin!“ (vers. 25).

Descoperirile lui Dumnezeu

La început a fost Cuvântul, nu interpretarea. Cuvântul „început” îl întâlnim de mai multe ori în Biblie. „La început, Dumnezeu a făcut...” (Gen. 1:1). „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale.” (Evrei 1:10; Ps. 102:26). „La început era Cuvântul ...” (Ioan 1:1). „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții.” (1 Ioan 1:1 ș.a.). Cuvântul grecesc „Genesis” este binecunoscut ca numele primei cărți a lui Moise și înseamnă „început”. Cuvântul ebraic pentru acesta este „Bereschit” și înseamnă „origine”. În cartea Genezei găsim într-adevăr originea tuturor lucrurilor, originea descoperirilor lui Dumnezeu, originea creației, formarea universului, originea vieții, ș.a.m.d. Înainte de „început” a fost veșnicia.

În primul verset din Biblie Îl întâlnim pe Dumnezeu ca Creator. În textul ebraic este scris Elohim în loc de Dumnezeu. „La început, Elohim a făcut ...” Acest cuvânt este la singular, dar poartă în sine un plural, căci Dumnezeu — Elohim — nu este numai Creator, El este mult mai mult decât atât: Susținător, Mântuitor, Împărat, Păstor, Mântuitor, Judecător — totul în toate. Elohim este amintit în legătură cu însușirile Lui principale, așa cum cu Iahweh sunt scoase în evidență atributele deosebite în și prin care El se face de cunoscut. Prescurtarea El exprimă deja pe Cel Atotputernic, ca de exemplu Emanu-El = „Dumnezeu este cu noi”, la fel prescurtarea Iah, Îl exprimă pe Iahweh, ca în cuvântul Alelu-Iah = „slăviți-L pe Iahweh”. Astfel Eli-Iah înseamnă „Domnul este Dumnezeu”, Dani-El „Dumnezeu este Judecător”, Isra-El „luptătorul lui Dumnezeu”, Isa-

iah „Iahweh este mântuire”, Iedid-Jah „iubitul Domnului”, etc. „Elohim” nu este un nume, ci Îl desemnează pe însuși Dumnezeu cu toate calitățile Sale. „Iahweh” este Numele de Legământ în și cu care Dumnezeu S-a făcut de cunoscut în Vechiul Testament.

Domnul Dumnezeu i s-a descoperit lui Avraam ca El Shaddai (Gen. 17:1), ca „Cel ce satisface nevoile”, „Cel ce se îngrijește de toate”, după ce s-a întâlnit cu el în Genesa 14:18-20 în persoana împăratului Melhisedec, Împăratul-Preot. Conform Evrei cap. 7, acest Melhisedec este Împăratul păcii, Împăratul Salemului, Împărat al neprihănirii. În Vechiul Testament, Domnul nu devenise încă om, nu se descoperise ca Fiul și astfel este scris în mod corect despre El că nu avea nici mamă, nici tată și nici strămoși. Dumnezeu „Cel Prea înalt” = El Elyon l-a binecuvântat pe Avraam cu cuvintele: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului.” (Gen. 14:19). Apoi Dumnezeu S-a întâlnit cu Avraam ca El Olam = „Dumnezeul Cel Veșnic”. În Isaia 9:5, în legătură cu nașterea Fiului, Dumnezeu este numit El Gibbor = „Dumnezeu tare”.

Teofaniile/descoperirile deosebite ale lui Dumnezeu ca Iahweh — „Domnul”, au avut în vedere la venirea Lui ca om: Iahweh-Jireh = „Domnul poartă de grijă” (Gen. 22:13-14); Iahweh-Rafa = „Domnul vindecă” (Exod 15:26); Iahweh-Nisi = „Domnul, steagul meu” (Exod 17:8-15); Iahweh-Salom = „Domnul, pacea noastră” (Jud. 6:23-24); Iahweh-Ra-ha = „Domnul, Păstorul meu” (Ps. 23); Iahweh-Zidkenu = „Domnul, neprihănirea noastră” (Ier. 23:6); Iahweh-Sama = „Domnul este prezent” (Ez. 48:35). Dumnezeu S-a descoperit ca „Domnul” pentru a satisface toate nevoile în creație și mântuire, făcându-și cunoscute atributele prin aceste descoperiri, dar rămânând mereu Același.

Începând cu Genesa 2:4 găsim combinația de cuvinte „Elohim-Iahweh” — Domnul Dumnezeu. Înainte de acest verset, găsim numai exprimarea Elohim de 35 de ori. Nu putem pătrunde acum mai adânc în taina legată de relatarea celor două creații. Iahweh

este forma vizibilă de manifestare a Dumnezeuului celui nevăzut. Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24), este nemuritor, nevăzut, singurul Dumnezeu (1 Tim. 1:17), „... singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea...” (1 Tim. 6:16). Ucenicul iubit de Domnul nostru a spus: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu ...” (1 Ioan 4:12a). Dar în felul și forma în care El S-a descoperit, oamenii L-au putut vedea! Adam, Avraam, Moise, Mica, Ezechiel, Daniel și alți prooroci L-au văzut pe „Domnul Dumnezeu”. În Noul Testament, același Dumnezeu — Elohim S-a descoperit ca Tată, în formă vizibilă, trupească, în Fiul, care este „Domnul”. „EL, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui ...” (Evrei 1:3). Toma a strigat, copleșit, la vederea Celui înviat: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20:28).

La început, Elohim-ul nevăzut a apărut într-o formă vizibilă ca „Iahweh” , ieșind din măreția și slava Lui veșnică, din plinătatea originală de lumină și viață. În acest început- originar Cuvântul a fost Logos-ul, „Domnul” din afara plinătății veșnice a lui Dumnezeu, astfel era cu Dumnezeu (Ioan 1:1), lucrând ca Creator, ca Cel ce aduce toate lucrurile la existență.

„Domnul” este Dumnezeu, nu un altul, ci întotdeauna același. Duhul lui Dumnezeu se mișca, la facerea lumii pe deasupra adâncurilor ca putere a lui Dumnezeu aducătoare de viață (Gen. 1:2). Același Duh al lui Dumnezeu a venit ca Duh Sfânt în ziua de Rusalii, ca putere a lui Dumnezeu creatoare de viață divină peste Biserica mântuită. Ambele descoperiri ale lui Dumnezeu, cea ca „Domnul” în formă vizibilă și cea ca Duh al lui Dumnezeu care se mișcă pe deasupra adâncului, nu au fost văzute niciodată ca persoane separate. Dumnezeu este Duh și Dumnezeu este „Domnul”, și „Domnul” este Dumnezeu și „Domnul” este Duhul (2 Cor. 3:17). Numai cui îi este descoperit poate să spună ce spune Scriptura: „Isus este Domnul” și să mărturisească ce a mărturisit Pavel: „... și nimeni nu poate zice:

„Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt.“ (1 Cor. 12:3b).

În cer și pe pământ

Că Dumnezeu este omniprezent, ar trebui să fie incontestabil, căci totul, întregul univers pe care El l-a creat, trăiește și există numai prin El.

Domnul Dumnezeu S-a coborât pe muntele Sinai în mijlocul tunetelor și fulgerelor puternice, în sunete de trâmbițe și învăluit în foc. „Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate.“ (Neemia 9:13). Domnul Dumnezeu a fost pe muntele Sinai, dar glasul Lui a răsunat din înălțimea cerurilor: „Ați văzut că v-am vorbit din ceruri.“ (Exod 20:22). Dumnezeu poate totul: El poate să se coboare în formă vizibilă, ca Înger al Legământului, înconjurat de foc și să vorbească cu Moise față-n față și, în același timp, El poate lăsa să-i răsunе glasul din ceruri. De ce nu? EL este doar omniprezent ca Duh, chiar dacă se face de cunoscut în aceeași clipă într-o formă vizibilă. Cine vrea să spună ce poate sau ce are voie să facă Dumnezeu sau cum ar trebui să se descopere? La fel, El putea să fie ca „Înger al Legământului” cu Israel și să-l călăuzească ocrotitor ca stâlp de nor ziua și stâlp de foc noaptea (Exod 13:21), și în același timp să șadă pe tron în cer. Domnul putea fi în același timp stânca duhovnicească pe care a lovit-o Moise și din care a curs apa pentru popor (1 Cor. 10:4).

Același Dumnezeu poate veni pe pământ ca Duh Sfânt în forma vizibilă a unui porumbel care se oprește deasupra Fiului Său și în același timp să lase să-I răsunе glasul din cer: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.“ (Mat. 3:17). Același cuvinte s-au auzit și pe muntele schimbării la față: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!“ (Mat. 17:5), așa cum ne spune și Petru: „și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.“ (2 Pet.

1:18). Norul luminos i-a umbrit (vers. 5), dar totuși glasul a răsunat din ceruri, așa mărturisește apostolul, ca martor, ce a auzit și a văzut.

Domnul vizitează pe proorocul Său

În Vechiul Testament, Domnul a venit în vizită; în Noul Testament, El a venit pentru a rămâne cu noi în toate zilele, până la sfârșitul lumii (Mat. 28:20), așa cum a făgăduit El: „Mă duc, și Mă voi întoarce la voi.“ (Ioan 14:28).

Conform Genesa cap. 18 citim că Domnul împreună cu doi îngeri l-au vizitat pe Avraam. Acesta a văzut deodată trei bărbați în fața lui (vers. 2). El s-a adresat unuia dintre ei, spunând: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău.“ (vers. 3). Convorbirea a avut loc între Domnul și Avraam, care a servit oaspeților cerești o masă pământească: „... pe care-l gătise, și l-a pus înaintea lor. El însuși a stăut lângă ei, sub copac, și le-a slujit până ce au mâncat.“ (Gen. 18:6-8). Încă din Vechiul Testament Domnul a luat chipul unui om, a mâncat și a băut cu prietenul Său, Avraam.

De la vers. 16 ni se relatează că cei trei bărbați s-au sculat să plece și au privit spre Sodoma. Dar Domnul a rămas cu Avraam, proorocul Său (vers. 17), căruia nu i-a ascuns ce avea de gând să facă, căci este scris: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.“ (Amos 3:7). Cei doi îngeri, care sunt numiți și bărbați, au plecat spre Sodoma (vers. 22), ajungând în oraș seara (cap. 19:1). Învățătura că cei trei bărbați ar fi fost Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, este o blasfemie. Cei doi îngeri au fost bărbați — nu persoane ale lui Dumnezeu — pe care au vrut să pună mâna bărbații cu renume prost din Sodoma (Gen. 19). Este lipsă de bun simț și dezgustător să presupunem că Fiul și Duhul Sfânt au trezit dorința nestăpânită a homosexualilor din Sodoma. Aceasta este

culmea blasfemiei trinitare, prin care s-a pierdut evident orice respect față de sfințenia lui Dumnezeu.

De fiecare dată când este folosită denumirea îngerilor, este vorba de cuvântul angelos, care înseamnă „trimis” sau „mesager”. Sunt mesageri cerești care au de adus un mesaj și sunt mesageri pământești, bărbați cu trimitere directă de la Dumnezeu (Hag. 1:12+13 ș.a.). În Apocalipsa 2 și 3 citim de șapte ori: „Îngerului Bisericii scrie-i ...” Dacă Domnul Dumnezeu are de adus un mesaj, atunci apare și El ca Înger: ca Domn El poruncește, ca Dumnezeu Lui I se aduce închinare.

În Exod cap. 3 proorocul relatează despre trăirea supranaturală pe care a avut-o în fața „rugului aprins”. Singurul Dumnezeu, care este și un foc mistuitor, a apărut acolo ca „Îngerul Domnului” într-o flacăra de foc (vers. 2). La acest eveniment sunt folosite trei denumiri: „Îngerul Domnului”, „Domnul” și „Dumnezeu”. „Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: „Moise! Moise!” (vers. 4). Totuși acolo a fost prezent numai Unul, și anume Domnul Dumnezeu, care a spus despre Sine însuși: „M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor ...” (v. 8). Aceasta s-a întâmplat într-o formă vizibilă în legătură cu aducerea mesajului eliberator și mântuitor.

La darea Legii, la fel ca la creație, au fost prezenți și îngerii. Acest lucru este amintit în câteva rânduri: „Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit ...” (Evrei 2:2a) și „... voi, care ați primit Legea dată prin îngeri ...” (Fap. 7:53). Dar Moise a fost numai mijlocitorul între „îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai” și popor (Fap. 7:38). Chiar dacă îngerii au fost prezenți, era vorba despre Domnul care a vorbit ca „Îngerul Legământului”. „Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!” (Isa. 33:22).

În acest context trebuie văzut și înțeles textul din Genesa cap. 1. Acest „noi” din Genesa 1, 26: „Să facem om după chipul Nostru

...“, nu a fost interpretat niciodată de prooroci și apostoli ca referindu-se la mai multe persoane din cadrul dumnezeirii. Nu a existat niciodată o comparație: duh, suflet, trup = Tată, Fiu, Duh Sfânt. Dar dacă, totuși, cineva este de această părere, vă rog, unde este scris? Pavel scrie: „... să învățați să nu treceți peste ,ce este scris‘.“ (1 Cor. 4:6b). Cine trece peste Cuvântul scris se prăbușește în prăpastia fără fund a gândurilor proprii.

Răspunsul la ceea ce a vrut să spună Domnul cu „Să facem ...“, îl găsim în Sfânta Scriptură. În Iov 38:4-7 Dumnezeu îl întreabă pe slujitorul Său: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? ... atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu-îngerii (în Biblia Scofield) scoteau strigăte de veselie?“ Deci îngerii au fost prezenți când Dumnezeu a întemeiat pământul și când l-a făcut pe Adam după chipul Său. Așa ne mărturisește Sfânta Scriptură. Îngerii sunt fii creați ai lui Dumnezeu, care apar mereu înaintea Lui: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului.“ (Iov 1:6; Iov 2:1 ș.a.). În Genesa cap. 11, Domnul folosește încă o dată „să Ne“ după felul în care îl folosesc oamenii. În vers. 7 este scris: „Haidem! să Ne pogorâm ...“ Dar Domnul este Acela care face și lucrează totul. Îngerii Îl înconjoară; ei Îl însoțesc chiar și la Betleem (Luca 2:8-14).

Proorocul Isaia scrie în cap. 6 cum l-a văzut pe Domnul șezând pe scaunul de domnie și întreaga ceată cerească Îl înconjură și striga: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!“ (vers. 3). În vers. 8, el relatează despre convorbirea Domnului cu ceata îngerilor: „Am auzit glasul Domnului, întrebând: ,Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?““

În 1 Împărați 22 și 2 Cronici 1, proorocului Mica i se descoperă prin Duhul convorbirea pe care a avut-o Domnul în cer. El mărturisește: „Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie, și toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui.“ (22:19b). Așa cum spune și textul, convorbirea a avut loc cu îngerii

care Îl înconjurau. Îngerii sunt duhuri slujitoare (Evrei 1:14) care apar în statură omenească. Folosindu-se de acest „Să facem ...”, începând cu „invazia babiloniană” din sec. al-IV-lea, dușmanul a sucit Cuvântul în mintea și în gura învățaților. S-a produs cu adevărat o încurcare a limbilor cu privire la toate temele biblice, la fel cum a fost la construirea turnului Babel. Noțiunile au rămas, desigur, dar au fost înlocuite cu alte semnificații. Nu este ciudat că bisericilor li s-a construit un turn abia după instalarea confuziei religioase din acel timp? În primele secole creștine locașurile mai aveau încă caracter de sinagogă. Acest „noi” se referă întotdeauna la îngerii care Îl înconjoară pe Domnul Dumnezeu, Îi stau la dispoziție și cu care El vorbește. După ce Domnul nostru a trecut biruitor prin ispită, îngerii s-au apropiat de El și au început să-I slujească (Mat. 4:11).

„Domnul Dumnezeu” s-a plimbat prin paradis și a vorbit în răcoarea zilei cu omul pe care-l crease după asemănarea Sa. Chipul lui Dumnezeu este cel al unui bărbat; la fel, îngerii au chip de bărbat; așa ne este mărturisit în mod impresionant în Cuvânt. Când îngerul Gabriel a fost trimis la Daniel, proorocul mărturisește: „... iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfățișarea unui om.” (cap. 8:15b). „... pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor iute, omul Gavriil, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie ...” (cap. 9:21a). Heruvimii și serafimii sunt ființe cu aripi care aduc mereu închinare lui Dumnezeu (Isa. 6:2+3 ș.a.).

Proorocul Ezechiel L-a văzut pe Domnul în chipul unui bărbat șezând pe scaunul de domnie: „... era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om (nu trei), care ședea pe el.” (cap. 1:26-28). Ioan, la fel, a văzut numai Unul pe scaunul de domnie și a putut să-L descrie cu exactitate (Apoc. 4). Când a văzut vreodată un prooroc sau un apostol trei persoane divine pe scaunul de domnie? Bineînțeles că niciodată! Ioan mărturisește: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.”” (Apoc. 21:5).

Despre îngeri se vorbește la plural, despre Dumnezeu întotdeauna la singular: „Iacov și-a văzut de drum; și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, Iacov a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!“ De aceea a pus locului acelaia numele Mahanaim (Tabăra îndoită).“ (Gen. 32:1-2). După aceea, el s-a luptat până la revărsatul zorilor cu Dumnezeu care-i apăruse în chipul unui bărbat și care l-a lovit așa de tare la încheietura coapsei, încât a trebuit să meargă șchiopătând (Gen. 32:24-32). Iacov a fost transformat datorită experienței pe care a avut-o cu Dumnezeu și din acel moment a fost numit „Isra-el” = Cel ce luptă cu Dumnezeu. Locul acela l-a numit Peni-el (= Fața lui Dumnezeu), căci el a spus: „Am văzut pe Dumnezeu față-n față, și totuș am scăpat cu viață.“ (vers. 31). În Genesa 48, 15-16 el mărturisește: „Dumnezeul, înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeul, care m-a călăuzit de când m-am născut, până în ziua aceasta, Îngerul, care m-a izbăvit de orice rău...” Proorocul Osea relatează și el despre experiența lui Iacov: „... și în puterea lui, s-a luptat cu Dumnezeu. S-a luptat cu îngerul, și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel, și acolo ne-a vorbit Dumnezeu. Domnul este Dumnezeul oștirilor; Numele Lui este Domnul.“ (Osea 12:3b-5).

Drumul acesta pe urmele lui Dumnezeu și ale multiplelor Sale descoperiri, devine tot mai interesant. Trebuie să vedem țelul care este în legătură cu fiecare dintre descoperirile Sale. În Exod 23:20-21 Dumnezeu spune: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul, pe care l-a pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El.” EL apare ca Înger (Exod 32:34), atunci când are de adus un mesaj și de aceea este numit și Îngerul Legământului (Mal. 3:1; Fap. 7:30-38) și Îngerul care este înaintea Feței Lui (Isa. 63:9). Dumnezeu însuși a apărut în mijlocul poporului Său, ca Înger al Legământului: „Domnul a răspuns: „Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă.” Moise i-a zis: „Dacă nu mergi Tu însumi cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.”“ (Exod 33:14-15). Așa vorbește Domnul Dumnezeu despre Sine

însuși, adică despre prezența Lui directă. În ultima înștiințare privitoare la prima venire a Domnului, este scris în Maleahi 3: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. și deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-l doriți; iată că vine, — zice Domnul oștirilor.“ (vers. 1). Ioan Botezătorul a fost solul, îngerul, premergătorul și cel ce a pregătit calea, după cum au spus mai dinainte Maleahi și Isaia (Mat. 11:10; Mar. 1:1-3 ș.a.), iar Isus Hristos este „Domnul” care, ca Fiu al lui Dumnezeu a încheiat Noul Legământ și ca Înger al Legământului va coborî la Israel, conform Apocalipsa 10.

„Eu sunt”

Arată măreția Domnului Dumnezeu care se descoperă în conformitate cu necesitățile planului Său de mântuire.

În Exod cap. 3, proorocul a vrut să știe cum se numește Dumnezeul părinților săi, care i s-a descoperit și l-a trimis: „Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: ‘Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi’; și mă vor întreba: ‘Care este Numele Lui?’ ce le voi răspunde?’ Dumnezeu a zis lui Moise: „EU sunt Cel ce sunt.” și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește ‘EU sunt’, m-a trimis la voi.” Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: ‘Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.’”“ (vers. 13-15). Cine a trimis pe slujitorul Său? Desigur, marele „Eu sunt”. EL este Dumnezeul părinților voștri!

În ciuda diferitelor Sale denumiri și descoperiri din Vechiul sau Noul Testament, El rămâne mereu același. Înaintea încheierii Legământului cu poporul Israel, Dumnezeu și-a descoperit Numele Său de Legământ. Acest Nume ebraic IHWH le este și astăzi atât de

sfânt iudeilor, încât ei nu-L pronunță (Amos 6:10), ci îl redau prin Adonai. Totuși acesta este Numele Domnului Dumnezeu pentru Israel, în Vechiul Testament. „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: „Eu sunt Domnul. EU m-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca „Domnul – Elohim Iahweh”.“ (Exod 6:2). Așa vorbește Domnul: „În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta.” (Exod 20:24b).

Acest „Eu sunt” al lui Dumnezeu este cuprins în fiecare dintre descoperirile Lui. Aceasta este o „mărturie suverană”, personală, a lui Dumnezeu și în același timp, o făgăduință adresată omenirii: „EU sunt prezent pentru tine; EU te însoțesc neîncetat cu prezența Mea!” În „Eu sunt” este inclus chiar Numele lui Dumnezeu IHWH — Iahweh. EL este „Cel ce există prin Sine însuși, Cel Veșnic, Izvorul oricărei vieți, Originea și Susținătorul tuturor lucrurilor”. EL vorbește deseori proorocilor și poporului Său, în diferite legături, ca „Eu sunt”. EL spune în mod maiestuos: „Eu sunt, Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos ...” (Deut. 5:6). „Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștrilor: „EU sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.” (Isa. 44:6). Domnul Dumnezeu este singurul „Eu Sunt” și „Eu voi fi”, căci ce va fi El, El este deja. Numai în El și prin El putem deveni și putem fi ceea ce El ne-a destinat să fim. Ca să nu se uite, El a spus încă o dată: „Ascultă-Mă, Iacove! și tu, Israele, pe care te-am chemat! Eu, Eu sunt Cel dintâi, și tot Eu sunt și Cel din urmă.” (Isa. 48:12).

În Noul Testament găsim multitudinea a ceea ce este „Eu sunt” descoperită în Fiul. Cele șapte deosebite „Eu sunt ...”, au atras atenția multora. Domnul Isus a spus: „EU sunt lumina lumii.” „Eu sunt Păstorul cel bun.” „Eu sunt calea, adevărul și viața.” „Eu sunt ușa.” „Eu sunt Pâinea vieții.” „Eu sunt învierea și viața.” Același Domn spune: „Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8:58).

În Apocalipsa găsim propria Lui mărturie: „EU sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul“, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic ... EU sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.“ (cap. 1, 8:17-18).

Recunoașterea descoperirii lui Dumnezeu ca „Eu sunt“, în Răscumpărătorul Isus Hristos, este necesară pentru mântuirea noastră. EL însuși a accentuat acest lucru: „De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.“ (Ioan 8:24). Aici nu este vorba despre o învățătură sau o cunoștință, ci despre viața veșnică, și anume despre credința adevărată în Mântuitorul descoperit, aducător de mântuire, care salvează și mântuiește. Numai în Fiul lui Dumnezeu Îl avem pe Mântuitor și mântuirea.

„Domnul“, care era chipul lui Dumnezeu, „S-a dezbrăcat pe sine însuș și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.“ (Fil. 2:7). Pentru a mântui omenirea, EL S-a făcut asemenea oamenilor: EL a fost născut ca Fiu, a fost înfășurat în scutece și a fost așezat într-o iesle. Mai omenește și mai firește nu era posibil! Astfel Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi. Aceasta s-a întâmplat din pricina noastră, ca să se împlinească: „... Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului, pe însuș Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului“ (Rom. 8:3).

La nașterea Fiului ne este spus cine este El: „... astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.“ (Luca 2:11).

Pavel, care era un vas ales și trăise o chemare și trimitere supranaturală, având astfel o răspundere deosebită, scrie despre descoperirea tainei lui Dumnezeu în Hristos: „... pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu

Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. ... Căci în El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.“ (Col. 2:2+9-10). Proorocii și apostolii nu au speculat despre descoperirea lui Dumnezeu în Hristos, ci Domnul Dumnezeu s-a făcut de cunoscut lor.

În Vechiul Testament, Domnul Dumnezeu este Mântuitorul, Răscumpărătorul, Împăratul, Păstorul, etc. În Noul Testament toate aceste atribute au fost împlinite pentru mântuirea noastră, în Fiul, care a devenit punctul central al planului de mântuire: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!“, și „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl!“ Cine nu vede pe Dumnezeu în Hristos, acela nu L-a recunoscut cu adevărat. După ce a vorbit așa de mult despre Tatăl, Isus a spus: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi recunoscut și pe Tatăl Meu. și de-acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.“ ‘Doamne’, i-a zis Filip, ‘arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.’ Isus i-a zis: ‘De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl?’“ (Ioan 14:7-9). Acesta este un răspuns clar din gura Domnului.

În Vechiul Testament, Domnul/Iahweh a dat făgăduința poporului Său: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.“ (Zah. 9:9). În Noul Testament, Isus este Împăratul care a intrat în Ierusalim în duminica floriilor, călare pe mânzul unei măgărițe și însoțit de strigăte de bucurii. Oricine poate citi acest lucru în Matei cap. 21 și în textele paralele. „Domnul” însuși a fost Mântuitorul și Împăratul pentru Israel, dar la prima Lui venire în trup, ei nu L-au recunoscut pentru că nu L-au văzut prin prisma planului de mântuire și de aceea s-au așteptat ca El să reazeze împărăția lui Israel. Chiar și ucenicii Lui L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?“

(Fap. 1:6). Faptul că era necesară mai întâi răscumpărarea prin suferință și moarte (Isa. 53) și trebuia biruită moartea (Osea 13:14), ei nu L-au înțeles de la început.

Din Vechiul Testament Îl recunoaștem pe Domnul prin „tetragrama” ebraică IHWH, din care a rezultat numele Iahweh. În Noul Testament, Numele Domnului este într-adevăr Iahșua, așa cum a fost anunțat prin îngerul Gavril, nume care înseamnă „Iahweh-Mântuitorul”. Pentru ca toată lumea s-o vadă și să ia cunoștință de ea, „tetragrama”, din care a rezultat Numele Legământului vechi-testamentar poate fi găsită în limba ebraică în titlul pus în cele trei limbi de atunci deasupra crucii pe care a fost răstignit Isus Hristos. Vă rog să comparați textul ebraic din Ioan 19:19:

„Iahșua Hanozri Vumelech Hajehudim”
„Isus din Nazaret, Regele iudeilor”

Literele de la începutul fiecărui cuvânt, IHVH, formează exact „tetragrama” pe care Domnul Dumnezeu i-a descoperit-o lui Moise. Dumnezeu Vechiului Testament este și Dumnezeu Noului Testament! Este cum nu se poate de desăvârșit! Cine are urechi de auzit, să audă și cine are ochi de văzut, să vadă! Bindecuvântați sunt ochii și urechile care Îl văd și Îl aud pe Dumnezeu descoperit!

Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție veșnică, fără de moarte (Isa. 25:8; Apoc. 21:4 ș.a.) și de aceea trebuie ca toți cei ce se află în ea să aibă viață veșnică. Conform înștiințării, El a trebuit să fie născut ca Fiu și să devină astfel om la prima Lui venire, pentru a putea suferi moartea. Așezarea din nou a Împărăției Lui este foarte aproape: „și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.” (Zah. 14:9). „și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. și El va împărăți în vecii vecilor.” (Apoc. 11:15). Ce minunat! EL ni s-a descoperit ca Domnul în Unsul, și Iahweh al Vechiului

Testament este Isus al Noului Testament — același ieri, azi și în veci.

A fost născut fiul în cer?

În dogma stabilită la „Niceea-Constantinopol” se spune despre Isus Hristos: „... Fiul lui Dumnezeu născut de Tatăl mai înainte de toți vecii: Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut, de-o ființă cu Tatăl ...” Unde stă scris în Biblie că în ceruri, Dumnezeu a născut în veșnicie o altă persoană a Dumnezeirii, un Fiu? Bineînțeles că nicăieri! Un astfel de gând nu este doar în totalitate nebiblic, ci este chiar împotriva rațiunii. Până acum numai mamele au născut copii zămisliți de tații lor. Nașterea Fiului, a lui Mesia, care este Unul, a fost înștiințată în tot Vechiul Testament, începând cu prima făgăduință dată în Genesa 3:15, după ce avusese loc căderea în păcat, din grădina Eden. Nașterea a avut loc, așa cum a fost prezis în Mica cap. 5 și cum este relatat în Evangheliile, aici pe pământ, la „Betleem”, care înseamnă „Casa pâinii”. EL este Pâinea vie care s-a coborât din cer (Ioan 6:48-58). și în ceea ce-L privește pe Fiul lui Dumnezeu trebuie să rămânem nu numai la temă, ci și la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Așa cum Dumnezeu S-a făcut de cunoscut în chip vizibil ca „Domnul” în Vechiul Legământ, tot așa a venit El în trup omenesc în Noul Legământ. „... ci Mi-ai pregătit un trup ... vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” (Ps. 40:8; Evrei 10:5-10). Abia din acest moment îl vedem pe Fiul lângă Tatăl. Eu sunt este acum și „Tu ești”, al doilea Adam (1 Cor. 15:45-49), începutul noii creații a lui Dumnezeu (Apoc. 3:14), Cel dintâi născut dintre mai mulți frați (Rom. 8:29), la fel și Cel dintâi născut dintre cei morți (Col. 1:18; Apoc. 1:5) etc. Toate acestea s-au întâmplat din cauza noastră. EL a trebuit să fie Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1:29); EL a trebuit să fie Marele Preot care a intrat în Locul prea sfânt ceresc cu însuși sângele Lui (Evrei 9:11-12); EL a trebuit să devină Mijlocitor între Dumnezeu

și oameni (1 Tim. 2:5); EL trebuia să rămână Avocat (1 Ioan 2:1) la Tatăl până la desăvârșirea celor răscumparați.

Tot ce a fost scris în Vechiul Testament referitor la Fiul, era atunci la viitor:

„... totuș din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei. De aceea îi va lăsa, până în vremea când va naște cea care are să nască ...“ (Mica 5:2-3).

„EU îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu ...“ (2 Sam. 7:14; Evrei 1:5).

„TU ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.“ (Ps. 2:7; Fap. 13:33; Evrei 1:5; 5:2). Veșnicia nu are un „astăzi” sau un „mâine”. Conform Evrei 4:7 și altor texte, „astăzi” este „ziua mântuirii”, „timpul harului” (2 Cor. 6:2).

„Da, Tu m-ai scos din pântecul mamei, ...“ (Ps. 22:10; Luca 1:26-38).

„De aceea Domnul însuș vă va da un semn: Iată fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).“ (Isa. 7:14; Mat. 1:18-25).

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.““ (Isa. 9:5; Luca 1:31-35).

„EL Îmi va zice: „TU ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!“ Iar Eu îl voi face întâiul născut.“ (Ps. 89:26-27).

Împlinirea tuturor acestor texte biblice care se referă la nașterea Fiului lui Dumnezeu poate fi citită de oricine în evanghelii. Luca relatează: când Maria a primit din gura îngerului Gavril înștiințarea despre nașterea Fiului, a fost foarte surprinsă și a zis: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?“ Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.““ (Luca 1:34-35).

Nu un Tată din cer L-a născut pe Fiul, ci fecioara, aici, pe pământ. Acesta este adevărul curat. Tatăl este Cel ce a zămislit și astfel Fiul a fost născut din pântecele mamei; de aici accentul pus pe credința în „singurul Fiu zămislit și născut al lui Dumnezeu” (Ioan 3:16-18).

Fiul făgăduit a fost zămislit și născut numai o singură dată, și anume, aici, pe pământ. Nu există doi fii, așa cum nu există nici o dublă paternitate. Înainte să apară ca „Fiu”, El a fost Cuvântul, Logosul, „Domnul” care a luat chip de rob. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1-2).

Învățătorii bisericii care au venit din păgânitate, au rămas la temă, dar nu și la singurul adevăr mărturisit în întreaga Scriptură. Cu concepțiile lor babiloniene, egiptene și grecești despre zei, ei au produs o greșeală de neiertat, care nu a mai putut fi corectată niciodată și care a ajuns regulă de învățătură adoptată de aproape toate bisericile. Ei au stabilit teza paradoxală, dar total nebiblică, că Fiul a existat deja în cer ca persoană divină individuală și că Fiul preexistent a fost născut apoi pe pământ. Unde este scris acest lucru în Biblie? Desigur, nicăieri! Din aceasta a rezultat mai departe, prin amestecul cu mitologia orientală-mesopotamiană, expresia „mama lui Dumnezeu” folosită pentru Maria. Așa a fost ea declarată de Conciliul din Efes (431 d. Hr.), dar pentru care nu există nici măcar o singură dovadă în Biblie.

De multe ori se argumentează cu trimiterea Fiului, fără să se înțeleagă că Fiul a fost înainte Cuvântul, Logosul. Nu este scris: „La început era Fiul ...”, ci: „La început era Cuvântul ... și Cuvântul s-a făcut trup.”

În tot Vechiul Testament, Dumnezeu a trimis slujitorii și proorocii Săi. Moise a fost un bărbat trimis de Dumnezeu: „Domnul Dumnezeu al evreilor, m-a trimis la tine, să-ți spun: „Lasă poporul Meu să plece...”“ (Exod 7:16).

Ioan Botezătorul a fost trimis de Dumnezeu, după cum am amintit deja, ca premergător al Domnului: „Iată, trimit înaintea Ta pe solul Meu, care Îți va pregăti calea ...“ (Mar. 1:2).
și cei doisprezece apostoli au fost trimiși (Mat. 10:5), la fel și cei șaptezeci (Luca 10:1); Pavel a fost trimis, așa cum i s-a spus: „Du-te, căci te voi trimite departe la neamuri ...“ (Fap. 22:21).

Domnul însuși a spus: „Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.“ (Ioan 13:20).

Așa vorbește Domnul: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.“ (Ioan 20:21).

„De aceea, iată, vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari.“ (Mat. 23:34).

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine!“ (Mat. 23:37). Toți aceștia care au fost trimiși, au fost născuți aici, pe pământ, la fel ca Fiul lui Dumnezeu. Astfel a putut El să spună: Tatăl „care M-a trimis, este cu Mine.“ (Ioan 8:16).

Duh și adevăr

Pentru învățăturile biblice trebuie să mergem întotdeauna înapoi, la punctul de plecare, la origine.

Când este vorba despre creație, trebuie să mergem întotdeauna la Cel care a creat, la Creator; când este vorba despre răscumpărare, trebuie să ne întoarcem la Cel care a răscumpărat, la Răscumpărător. Marele plan de mântuire al Dumnezeului nostru constă în a-i aduce pe

fii și fiicele Sale în starea de la început, a le da viața veșnică și a-i avea totdeauna cu Sine. Dumnezeu ne descoperă planul Său de mântuire și ne lasă să avem parte de împlinirea lui. Nu o anumită cunoștință despre Dumnezeu este necesară, ci trebuie să fie cea corectă și anume, Dumnezeu însuși era în Hristos, singurul Fiu zămislit de El, Unsul, pe care L-a trimis, pentru a împăca lumea cu Sine (2 Cor. 5:19). Fiul a spus: „Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.“ (Ioan 14:11). Tatăl, care este Dumnezeu, Duhul, este în același timp pe tron, în ceruri și în Fiul, pe pământ. Nu o învățătură inventată, o cunoștință sau o religie mântuiește, ci Dumnezeu însuși mântuiește prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Este de neconceput ca Dumnezeu să lase ca mântuirea oamenilor să fie dependentă de religia unei biserici sau de niște conducători religioși. Este binecunoscut că fiecare mântuiește în modul propriu, iar după moarte unii ajung, cum se pretinde, în purgatoriu, iar despre ceilalți nu se știu prea multe. Nu se poate să fie așa! Am fost noi născuți într-o cultură nebiblică, tradițional-religioasă și suntem ținuți și acum în ea? Mesajul provocator sună astfel: „Înapoi la început! Înapoi la Cuvânt!”

Aproape toți teologii au făcut evident aceeași greșeală: ei au considerat noțiunile care Îl denumesc pe Dumnezeu ca fiind nume, și astfel au folosit aceleași argumente ca și părinții bisericii. De exemplu, ei au considerat că „Tată” și „Fiu” sunt nume. Ei nu au recunoscut caracterul de prezicere al Cuvântului profetic vechi-testamentar și nu au găsit legătura dintre Vechiul și Noul Testament — prin care făgăduințele se revarsă în împlinire. Dumnezeu nu se numește „Tată”, Dumnezeu este Tată. Dumnezeu nu se numește „Creator”, Dumnezeu este Creator. EL nu se numește „Judecător”, El este Judecător, etc. La fel este cu Fiul. EL nu se numește „Fiu”, El este Fiu.

Când a fost anunțată apropiata naștere a lui Isus, s-a spus: „...

căruia îi vei pune numele Isus (Iahșua).“ (Luca 1:31). EL a fost născut ca Fiul, dar abia când a fost închinat Domnului a primit numele. „Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, I-au pus numele Isus, nume, care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pânțe.“ (Luca 2:21).

Dumnezeu a devenit Tată la nașterea Fiului, așa cum un bărbat devine tată atunci când i se naște un copil zămislit de el.

Dacă Duhul Sfânt ar fi fost o altă persoană care a zămislit pe Fiul, atunci Fiul ar fi trebuit să fie numit în mod corespunzător „Fiul Duhului”. Dar Duhul Sfânt este puterea Celui Prea Înalt care a venit peste Maria. Pavel nu filozofează despre trimiterea Fiului, pe el îl interesează scopul care era în legătură cu această trimitere: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava‘, adică: ‚Tată!‘ Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.“ (Gal. 4:4-7).

Isus, care a accentuat mereu că a fost trimis de Tatăl, spune: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. ... Ați auzit că v-am spus: ‚Mă duc, și Mă voi întoarce la voi.‘“ (Ioan 14:26-28).

Domnul înviat a fost ridicat la cer chiar sub ochii ucenicilor Săi (Luca 24:50-51). De Rusalii, el S-a întors în Duhul pentru a locui în ai Săi. Mântuitorul vine prin Duhul Sfânt pentru a locui în cei mântuiți, ca să fie „Hristos în noi — nădejdea slavei”. Așa cum El a ieșit de la Tatăl și a venit la noi, la fel a ieșit Duhul de la Tatăl ca să fie în noi. Este scris: „Când va veni Mângâietorul, pe care-l voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.“ (Ioan 15:26).

„Căci Tatăl însuș vă iubește, pentru că M-ați iubit, și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu. Am ieșit de la Tatăl, și am venit în lume; acum las lumea, și Mă duc la Tatăl.‘ Ucenicii Săi I-au zis: „... Acum cunoaștem că știi toate lucrurile, și n-ai nevoie să Te întrebe cineva; de aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu.“ (Ioan 16:27-30).

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, și voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.“ (Ioan 14:20).

Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu a făgăduit: „... voi turna Duhul Meu peste orice făptură ...“ (Ioel 2:28). Asta a făcut El (Fap. 2). Conform Fapte 1:4, Domnul le-a poruncit ucenicilor Săi, „să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, ‘pe care,’ le-a zis El, ‘ați auzit-o de la Mine’. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.“ Aceasta s-a întâmplat de Rusalii și de atunci încolo tot mereu (Fap. 10+11). Petru a confirmat acest lucru în prima lui predică, în prezența sutelor de oameni: „și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.“ (Fap. 2:33). Pentru primii creștini umplerea cu Duhul Sfânt a devenit o realitate trăită, o împuternicire și o înzestrare cu putere de sus pentru slujbă (Fap. 1:8).

Mai întâi Mântuitorul a fost „Unsul lui Dumnezeu”, „cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.“ (Fap. 10:38).

De la Rusalii, cei mântuiți sunt unși cu același Duh Sfânt. „și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu.“ (2 Cor. 1:21). „Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt, și știți orice lucru.“ (1 Ioan 2:20). În Luca 4:17, Domnul Isus se referă la cuvântul proorocului Isaia 61:1, și spune: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți ...“

Cuvântul ebraic Maschiach și cuvântul grecesc Christos înseamnă același lucru în limba română: „Unsul”. În Antiohia, cei ce au devenit credincioși și au fost umpluți cu Duhul Sfânt, au fost numiți mai întâi „unși”, deci „creștini” (Fap. 11:26). Așa cum Fiul zămislit și „uns” de Duhul nu s-a închinat ungerii, ci Celui care L-a uns, la fel fac și astăzi fii și fiicele lui Dumnezeu născuți prin Duhul și umpluți cu Duhul.

„Duhul lui Dumnezeu să-l cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus ‘Ha Maschiach’ a venit în trup” și anume Hristosul, deci Unsul, „este de la Dumnezeu.” (1 Ioan 4:2).

Isus i-a spus atunci femeii de la fântâna lui Iacov, și de atunci El o spune tuturor celor ce vor asculta de glasul Lui: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:23-24).

Duhul lui Dumnezeu este duhul adevărului, și Cuvântul lui Dumnezeu este Cuvântul adevărului. O închinare adevărată adusă lui Dumnezeu poate fi făcută numai de oamenii care sunt ei înșiși în Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul este inspirat de Duhul — bărbații sfinți au vorbit mânați de Dumnezeu (2 Pet. 1:20-21). Numai cine este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu (Rom. 8:14), poate avea acces la ceea ce a fost descoperit.

Faptul că Duhul vorbește, călăuzește, mângâie, poate fi întristat, este folosit drept argument de cei ce cred în independența lui, dar aceasta vine din inteligența omenească ce nu are acces în domeniul divin. De ce nu poate face Duhul lui Dumnezeu toate acestea și chiar mai mult? și duhul omenesc poate face toate acestea, fără să fie independent.

Până astăzi, toți cei ce se tem de Dumnezeu au lăsat totul așa cum se găsește în Scriptură, chiar și rugăciunea „Tatăl nostru”. Ei nu au adăugat un „Fiul nostru”, nici „Duhul nostru”, nici „Tatăl-mama noastră”. Numai cei ce se sărbătoresc pe ei înșiși folosindu-se de Dumnezeu și de Cuvântul Lui pe care-l interpretează cum vor, se ridică deasupra lui Dumnezeu și a Cuvântului Său — ca și Antihristul — și fac ce le place. și totuși, la Dumnezeu totul rămâne în forma originală. Toți credincioșii Bibliei se mai roagă încă cu teamă de Dumnezeu: „Tatăl nostru, care ești în ceruri ...” La aceasta, nimeni nu are voie să adauge sau să schimbe ceva. și nimeni nu se poate ruga: „Fiule ceresc”, pentru că așa ceva nu există; dar toți se pot ruga în mod plăcut lui Dumnezeu: „Tată ceresc...” sau „Domnul Isus Hristos ...” sau „Fiul lui Dumnezeu, eu Îți mulțumesc...”

Descoperirea lui Dumnezeu ca Tată este cerească, descoperirea Lui ca Fiu este pământească. În Sfânta Scriptură găsim numai denumirea „Tatăl veșnic” — căci Cel Veșnic a devenit Tatăl nostru — dar niciodată nu găsim denumirea Fiul veșnic. Noi citim despre Fiul care este desăvârșit pentru veșnicie (Evrei 7:28b). Toți fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt desăvârșiți, în El, pentru veșnicie. Omenirea este dusă în rătăcire printr-o învățătură falsă. Proorocii și apostolii nu L-au explicat pe Dumnezeu, nu L-au împărțit, ci L-au primit și L-au acceptat așa cum li s-a descoperit. Cui i se descoperă Dumnezeu în mod personal, aceluia i se prezintă, acela Îl recunoaște și este recunoscut de El.

Foarte ciudat

În zilele noastre, se pune accentul foarte mult pe închinarea separată la cele așa-zise „trei persoane” din „trinitate”. Papa a declarat 1997, 1998 și 1999 ca ani deosebiți, în care vor fienerate una după alta „cele trei persoane” și apoi în „anul sfânt 2000” vor fienerate toate trei împreună. Predicatorii penticostali-charismatici contribuie la adunările inter-denominaționale și vorbesc — influențați

de duhul timpului — despre „persoana Duhului Sfânt“ într-o formă necunoscută mai înainte: „Bună dimineața, Duhule Sfânt! Eu te salut. Eu te îmbrățișez. Eu te iubesc.“ până la „Duhule Sfânt, eu te preaslăvesc, îți dau slava și mă închin Ție.“ Oamenii veniți din toate direcțiile de credință, care doresc să trăiască o nouă mișcare a Duhului — uneori însoțită de o muzică ritmică și asurzitoare — sunt cuprinși de entuziasmul religios și, din păcate, nu-și dau seama că o astfel de „închinare adusă Duhului Sfânt“ este străină Bibliei. Într-adevăr, aceasta nu a existat niciodată. După mărturia Scripturii, nu există o închinare aparte pentru Duhul, căci însuși Isus a spus: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis, că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.“ (Ioan 16:5-15).

Aici nu este vorba despre despicarea firului în patru, ci despre întregul adevăr. În general, învățătura despre trinitate, formulată în diferite concilii, sună astfel: „Un Dumnezeu în trei persoane: Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, Duhul Sfânt este Dumnezeu, și aceste trei persoane divine sunt un Dumnezeu.“ Unde este scris așa ceva în Biblie? Desigur, nicăieri! În veșnicie și în Vechiul Testament nu a existat nici o urmă și nici o indicație despre trei persoane divine. În epistolele nou-testamentare este scris deseori „Dumnezeu Tatăl“, de exemplu „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.“, dar niciodată nu este scrisă formularea: „Dumnezeu, Fiul ...“, ci întotdeauna: „Fiul lui Dumnezeu“ sau „Fiul Celui Prea Înalt“, „Fiul omului“, „Fiul lui David“. La fel, nu se spune nici măcar o singură dată: „Dumnezeu, Duhul Sfânt ...“, ci „Duhul lui Dumnezeu ...“, „Duhul Sfânt ...“ sau „Duhul lui Hristos ...“. În Vechiul Testament găsim de 378 de ori denumirea „Ru'ach Iahveh“ — „Duhul Domnului ...“ Această constatare are o mare însemnătate. Nu observă adepții trinității că

numai Dumnezeu nu are un punct de referință? Ca „Cel veșnic”, El însuși este punctul de orientare. Fiul și Duhul Îl au pe El ca punct de ieșire și de orientare: Fiul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu. Dacă ar fi persoane independente ale lui Dumnezeu, atunci nu ar mai avea nevoie de Dumnezeu ca punct de referință.

Nici un prooroc sau apostol și nici un alt bărbat al lui Dumnezeu nu a folosit o binecuvântare trinitară, așa cum se practică în lumea religioasă, în care se spune: „Să vă binecuvânteze Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt!” Același lucru este valabil și pentru formula de rugăciune: „Binecuvântat să fie Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.” Niciodată în Biblie nu a început sau încheiat cineva o rugăciune cu cuvintele: „În Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt.” Pavel a poruncit, prin însărcinare divină, ca tot ce se face cu cuvântul sau cu fapta, să se facă în Numele Domnului Isus Hristos (Col. 3:17). Vestire, rugăciune, mântuire, vindecare, eliberare — totul se face în Numele lui Isus Hristos.

Unii cunosc și practică binecuvântarea „aaronită”, așa cum a fost poruncită de Dumnezeu însuși: „Domnul să te binecuvânteze, și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine! Domnul să-și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea!” (Num. 6:24-26). Pavel a amintit la începutul tuturor epistolelor sale binecuvântarea „harului” și de patrusprezece ori sfârșitul lor, dar de fiecare dată în alt fel. El nu s-a gândit niciodată să introducă un crez, o formulă sau o normă, așa cum se practică acum în toate denomițiile. Petru, Pavel și întreaga biserică de la început, care nu a fost o organizație creștină, ci organismul viu al lui Hristos, au stat sub călăuzirea Duhului și au știut cui I se cuvine închinare: „... a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.” (Rom. 16:27).

Respect față de taina cea mare

Este de fapt o taină descoperită pentru unii și ascunsă pentru alții. Așa cum vedem doar manifestarea vieții în toată creația, fără să vedem viața însăși, la fel este cu manifestarea lui Dumnezeu în Hristos: nu-L vedem pe Dumnezeu ca Duh, Îl vedem atunci când El se manifestă: „Cine Mă vede pe Mine, Îl vede pe Tatăl.“

Pavel a avut un adânc respect față de Cel Prea Înalt. El a atins sămburele acestei mari taine: „și fără îndoială, mare este taina evlaviei ... ,Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.“ (1 Tim. 3:16).

În Romani 1:1-4, apostolul depune mărturia sa astfel: „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi. Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților.“

În Romani cap. 9, el scoate în evidență domeniul dumnezeiesc: „Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!“ (vers. 4-5).

Fiul lui Dumnezeu accentuează însemnătatea acestei taine divine cu cuvintele: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!“ Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela

căruia vrea Fiul să i-L descopere.“ (Mat. 11:25-27; Luca 10:21-22). EL vrea să facă acest lucru, numai noi să fim pregătiți să-l primim.

Toți își apără propria lor învățătură

Este de înțeles că fiecare își apără propria lui învățătură. Dar fericite de cel care poate spune ca și Învățătorul: „Învăătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să înțeleagă dacă învăătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine.“ (Ioan 7:17-18).

Oamenii credincioși unei biserici au dreptul să apere ceea ce au spus bărbații bisericii respective și ce este scris în cărțile religioase de învățătură. Dar nu este dreptul lor dumnezeiesc, căci acesta este legat de ceea ce a spus Dumnezeu. Oamenii credincioși unei religii au dreptul să se angajeze pentru ceea ce crede și învață religia lor. Dar ce au a face aceste lucruri, care se învață în toate religiile și denominațiile, cu Dumnezeu, dacă ele nu sunt în concordanță cu Cuvântul Lui? Fiecare are propriul lui crez și a pus propria temelie, fără să observe că este o altă temelie decât cea despre care a vorbit Pavel (1 Cor. 3:10-15), pe care este zidită adevărata biserică. Toți pretind că sunt corecți și, desigur, ceilalți sunt greșiți, argumentând că, altfel, ei și-ar fi schimbat demult religia. Ceilalți sunt învinovați de erezie și apostazie; ei sunt învățătorii rătăciți, renegații, cei greșiți.

Între toate confesiunile, există doar o singură biserică ce pretinde că este singura care mântuiește, dar care nu corespunde în nici un punct cu Sfânta Scriptură. În „Catehismul bisericii catolice” se spune: „Decretul Conciliului Vatican II declară cu privire la ecumenism: ‘Numai prin biserica catolică a lui Hristos, care este singurul ajutor pentru mântuire, omul poate ajunge la plinătatea mijloacelor de mântuire. Numai colegiului apostolic, avându-l pe Petru ca inițiator, i-a dat Domnul — așa credem noi — toate avuțiile Noului Legământ, pentru a forma trupul lui Hristos pe pământ, în care

trebuie încorporați toți acei care aparțin într-un fel de poporul lui Dumnezeu.” (pag. 244). Este evident că râvna lor actuală este să-i aducă pe toți în poala mamei. Întreaga declarație nu are nici o bază biblică, ca și acel „... așa credem noi ...”, care nu are nimic a face cu credința bazată pe Scriptură.

Oricine este legat de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să respingă un astfel de decret pentru că este pur și simplu neadevărat. Întreaga plinătate a mântuirii nu se găsește într-o biserică, ci în Cel care ne-a adus mântuirea. Înainte de Constantin (306-337), nu a existat o bise-rică ”catolică”*, adică o biserică unitară, generală. Existau aproximativ 130 de direcții de credință, care difereau în ceea ce privește învățătura. În primele secole nu au existat nici papi, nici cardinali, nici mănăstiri, nici călugări sau călugărițe și nici liturghii sau ceva asemănător. Nu a existat nimic din toate acestea, care au fost introduse de biserica de stat și care nu provin de la Hristos, ci de la Constantin și conciliile bisericești. În Biblie nu se spune nicăieri despre o biserică unică, mântuitoare. Expresii ca: „biserica, sacramentul mântuitor universal” sau „în afara bisericii nu există mântuire” nu sunt de găsit în Biblie. și fraza: „Numai cine are ca mamă biserica, are pe Dumnezeu ca tată!” degeaba se caută în ea, la fel și indicațiile privitoare la un urmaș al lui Petru, o succesiune apostolică sau, în general, despre o ierarhie în cadrul bisericii. De fapt, este vorba despre o instituție care de la început a fost în afara Evangheliei și care nu se află deloc în Cuvântul lui Dumnezeu.

Acum se naște întrebarea dacă sunt vinovați demnitarii tuturor confesiunilor creștine ca: papa, cardinalii, episcopii, preoții, predicatorii, evangheliștii, că nu sunt în Cuvânt, ci au rămas în tradițiile transmise lor. Sigur că nu, căci ei toți au fost născuți și au rămas în structurile de învățătură existente, făcându-și studiile în conformitate cu cele scrise în cărțile bisericii respective și nu au avut niciodată prilejul să audă adevărul. Bisericile și comunitățile libere, care s-au despărțit de biserica Romei, au rămas „în bună credință” parțial în ea, în ceea ce privește învățătura. și toți pretind că totul este

în regulă așa cum este. Dar acum a sosit ceasul adevărului: comparația învățăturilor și practicii biblice cu tradiția transmisă, ne constrânge la o decizie. De acum încolo nimeni nu se va mai putea scuza. Hotărâtor poate fi numai ceea ce este scris în Sfânta Scriptură. La Dumnezeu nu există așa ceva ca „sfântă tradiție”, ci numai la oameni este una catolică, una ortodoxă sau o alta făcută, existentă din transmisii.

Avem noi de-a face cu o biserică creștină care se află în afara Bibliei, cu o cultură creștină, cu o moștenire creștină, legată de o istorie dogmatică papală, care este de găsit parțial și la protestanți, dar de fapt nu au nimic comun cu Hristos?

Se nasc o mulțime de întrebări. Este religia doar o înșelăciune? Am fost duși în rătăcire în Numele lui Dumnezeu? Cum stau lucrurile în realitate? Care este adevărul, „adevărul divin” și care sunt lucrurile stabilite de biserici ca adevărate? De ce au fost formulate diferite crezuri la conciliile bisericești, numite pompos „crezul apostolic”, deși apostolii n-au știut nimic despre acesta, fiind introdus sute de ani mai târziu și neavând nimic comun cu învățătura lor? Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi fost acceptat ca „regulă de credință”, nu ar mai fi fost nevoie de nici un crez.

Un copil al lui Dumnezeu are o singură datorie: să creadă Cuvântul lui Dumnezeu veșnic valabil și să-l dea cu credincioșie mai departe. De aici rezultă de la sine o anulare fără compromisuri a tuturor lucrurilor care nu sunt de origine divină. Nu este vorba numai despre tratarea temelor biblice, ci și de luminarea lor numai din punctul de vedere al Sfintei Scripturi. Cine nu posedă dragostea adevărului, acela va rămâne în rătăcire (2 Tes. 2) și va ajunge la judecata lui Dumnezeu. A sosit timpul unei clarificări divine și a unei pronunțări. Porunca acestui ceas sună astfel: „Înapoi la Dumnezeu și la Cuvântul Său!”

Stânca

Domnul le-a pus ucenicilor întrebarea: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Răspunsurile oamenilor au fost diferite. Dar apostolul Petru a primit o descoperire divină și de aceea a putut da răspunsul corect: „TU ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Aici este vorba despre o descoperire, nu despre tâlcuirea ei. „Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. (Luca 10:22). și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră (stâncă) voi zidi Biserica Mea, ...“ (Mat. 16:17-18). Domnul nu a spus: „... și pe tine, Petru, (piatră) ...“ ci „... și pe această piatră (petra = stâncă masivă) voi zidi Biserica Mea.“ Aceasta este de fapt Stânca=descoperirea pe care a primit-o Petru, și anume că Isus Hristos este această Stâncă. Cum ar fi putut Domnul să zidească Biserica Sa pe un om căruia a trebuit să-i spună patru versete mai departe: „Înapoia Mea, Satano!“

Domnul însuși este Stânca și nimeni altul, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. De aceea este scris un puternic Așa vorbește Domnul: „Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu este alta!“ (Isa. 44:8b). Petru Îl mărturisește pe Hristos ca Stâncă: „... ,a ajuns să fie pusă în capul unghiului, și o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere.‘ Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduiți.“ (1 Pet. 2:6-8). Pavel Îl descrie pe Hristos ca Stâncă duhovnicească pe care a lovit-o Moise și care i-a însoțit pe copiii lui Israel (1 Cor. 10:4).

Conform Scripturii, Hristos este Stânca, piatra din capul unghiului, pe care a fost întemeiată Biserica nou-testamentară. Petru și toate mădularele Bisericii adevărate care au fost născute din nou în perioada harului, devenind fii și fiice ale lui Dumnezeu, sunt pietre vii ale acestei case duhovnicești, zidite pe aceeași temelie originală (1 Pet. 2:1-10 ș.a.). Aceeași putere a legării și dezlegării pe care a primit-o Petru de la Domnul, a fost dată mai târziu întregii Biserici,

conform Matei 18:18. Ceea ce El formulează în Matei cap. 16 la singular, este apoi scris la plural, pentru întreaga Biserică: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat în ceruri ...“ și „Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți deslega pe pământ, va fi deslegat în cer.“ (Mat. 18:18).

„Cuvintele Domnului” din Matei cap. 16 adresate lui Petru au rămas la baza credinței celor care vestesc Evanghelia, până când papa Leon I. (440-461) a pretins că este „urmașul lui Petru” pe baza acestui cuvânt și a cerut întâietate pentru sine personal, episcopul Romei. Nici unul din părinții bisericii de dinainte nu a avut o asemenea pretenție în primele secole, nici Atanasie și nici Augustin.

Biblia relatează detaliat toate călătoriile lui Petru și Pavel, dar nu amintește nimic despre vreo prezență a lui Petru în Roma. Abia atunci când Leon I. s-a referit la el, a început „legenda” despre Petru. Pavel a scris epistole către biserică din Roma și într-una din ele, la sfârșit, el salută 27 de persoane, menționând numele acestora. De asemenea, el a scris și din Roma multe epistole adresate altor biserici și persoane, dar în nici una nu-l amintește pe Petru în toți anii aceștia. Petru nu a scris nici o epistolă către biserică din Roma și nici de acolo. După cum se vede, și în acest punct este vorba de o invenție adecvată scopului ierarhiei bisericești. Biblia nu cunoaște nici un „scaun al lui Petru” și nici un „locuitor al lui Hristos”. Toate acestea sunt tradiții făcute de oameni, dar care nu au nici o bază în Scriptură.

Mai ales după întemeierea bisericii de stat în sec. al-IV–V-lea d. Hr. au fost introduse învățături și practici care proveneau din mintea oamenilor și dintr-o inspirație falsă. Din acestea face parte scaunul de spovedanie și întreaga practică legată de iertarea păcatelor. Cuvintele Domnului puse ca bază: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20:23), nu au nimic a face cu iertarea în general, pe care fiecare în parte trebuie s-o primească personal de la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos.

Dacă cineva păcătuiește împotriva altcuiva, de exemplu împotriva unui om care este însărcinat cu vestirea Evangheliei, acel om poate să-l ierte. Dar dacă respectivul a păcătuit împotriva Duhului Sfânt care lucrează printr-un slujitor al lui Dumnezeu, aceasta nu i se poate ierta. Isus, Domnul nostru, a spus: „Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele, pe care le vor zice oamenii, li se vor ierta; dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu va căpăta iertare în veac: ci este vinovat de un păcat veșnic.“ (Mar. 3:28-29). Un astfel de păcat nu poate fi iertat de un slujitor al lui Dumnezeu. Cine păcătuiește împotriva Duhului lui Dumnezeu se face vinovat de hulă, un păcat cu pedeapsa veșnică. Fie ca nimeni să nu ia ușor aceste lucruri, căci Dumnezeu nu se lasă batjocorit!

Fiecare mărturie din Sfânta Scriptură, inclusiv marea trimitere, indiferent cui îi este adresată, este valabilă pentru toți cei pe care Domnul i-a trimis.

Cine citește mai departe în Matei 16, va observa că Domnul l-a mustrat pe Petru la scurt timp după mărturia depusă prin descoperire, cu cuvintele: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.“ (vers. 23). Când apostolul a vorbit sub inspirație divină, Domnul l-a lăudat. Mai târziu, când el a argumentat omenește, el a devenit o cursă și a primit mustrarea. Dumnezeu a lăsat-o așa, ca nimeni să nu poată face ceva deosebit de la sine însuși. Pentru toți cei ce vin cu argumente omenești, neavând nici o descoperire divină, este valabilă a doua parte, a doua exprimare a Domnului. Întotdeauna au fost unii care au înțeles corect cele spuse de Domnul, iar alții care au înțeles greșit și au tâlcuit fals. Cei ce L-au experimentat în mod personal, lor li S-a și descoperit. Ei L-au cunoscut și au avut părtășie cu El. Tuturor celor care doar au auzit și au vorbit despre El, El le-a rămas ascuns, străin și departe.

Porunca botezului

La o poruncă, o însărcinare, este de mare importanță să asculți cu atenție pentru a-l înțelege corect pe cel care a dat însărcinarea.

Este esențial să auzi însărcinarea direct din gura celui care a dat-o — auzind-o de la altcineva, este posibil să se fi adăugat deja gânduri personale. Cuvântul-cheie este, de asemenea, de o mare importanță. În porunca botezului, însărcinarea este legată direct de „Numele” — căci cei deveniți credincioși trebuie botezați în acest Nume.

Deoarece botezul trinitar practicat este în legătură cu învățătura despre așa-numitele „Persoane divine”, vom prezenta pe scurt acest subiect. În mai multe publicații se pune la îndoială nu numai modul în care este practicat botezul în general până astăzi, dar chiar și porunca botezului formulată trinitar în Matei 28:19. Dr. Karlheinz Deschner scrie: „Isus nu a cunoscut nici o trinitate. Porunca de a boteza în ‘Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt’ pusă în gura ‘Celui înviat’ în Matei, este declarată, de cercetarea critică, în unanimitate, ca fiind o falsificare.” (Abermahls kräfte der Hahn). Majoritatea covârșitoare a istoricilor bisericii pun această formulare pe seama părinților trinitari ai bisericii.

După cum se știe, evangheliile și epistolele apostolilor au fost scrise în special în limbile ebraică și aramaică și au circulat în adunările locale iudeo-creștine. Prima colectare și ordonare a acestora ca și canon al Noului Testament în limba greacă a fost o lucrare a bărbaților proveniți din păgânism, cu concepții trinitare. Această realitate devine izbitoare atunci când se citește cu atenție. În unele traduceri există chiar și o adăugare în 1 Ioan cap. 5. În Biblia-Luther (Ediția 1968) este scris în nota din josul paginii: „În edițiile anterioare ale Bibliei, în vers. 7 și 8, sunt scrise următoarele cuvinte: ‘Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei una sunt.’, care nu se găsesc nici în scrierile grecești și nici în traducerea proprie a lui Luther.”

În „Novum Testamentum Graece et Latine” de Nestle este redată într-o notă din josul paginii versiunea originală din Matei 28:19, așa cum a fost dată de unul din părinții bisericii, Eusebiu: „En to onomati mou” = „înăuntru, în Numele Meu”. Aceeași observație este scrisă și în „Greek New Testament”, Second edition, 1954, London, Bible House. Porunca botezului formulată astfel: „... și botezați-i înăuntru în Numele Meu”, ar fi exclus de la început orice rătăcire, orice tâlcuire ulterioară. Totuși, Matei 28:19 poate rămâne așa cum este, căci noi știm că Tată, Fiul și Duh Sfânt nu sunt nume, ci denumiri și că trebuie botezat pe sau în Nume (singular), înăuntru, și anume în Numele de Legământ nou-testamentar în care Dumnezeu s-a descoperit ca Tată, în Fiul, prin Duhul Sfânt. Acesta este Domnul Isus Hristos. De aceea rămâne adevărat acest lucru: „En to onomati mou” = „înăuntru în Numele Meu”.

La fel, este de neînțeles cum de a fost grecizat Numele Legământului nou-testamentar așa de important al „Domnului” nostru, Nume în care se găsește întreaga mântuire, și anume Iahșua = „Iahveh-Mântuitorul” care a fost schimbat în „Isus”. Cunoștința despre însemnătatea adevărată a Numelui s-a pierdut și anume că „Iahveh” al Vechiului Testament este „Iahșua” al Noului Testament. Noi putem fi mulțumitori că Dumnezeu respectă și recunoaște Numele în fiecare limbă, pentru că El știe despre cine vorbim. Pentru Dumnezeu sunt importante numele și denumirile pentru că prin acestea iese clar în evidență despre cine este vorba. În Isaia 7:14 și 9:6 ni se spune că Fiul care se va naște va fi numit Emanuel, adică, „Dumnezeu cu noi”. Asupra Celui care urma să se nască și care este dăruit ca Fiul, se odihnește domnia. În Numele Lui este inclus totul: Minunat, Sfetnic, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. Dumnezeu a permis această neînțelegere pentru ca El să le-o poată descoperi numai alor Săi.

În botez, cei mântuiți sunt dedicați și închinați Mântuitorului. Mântuitorul are un Nume. Aici este vorba despre Numele care trebuie

chemat pentru salvarea sufletului, căci este scris: „Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.“ (Fap. 2:21). Cuvântul ebraic „yasha” înseamnă „izbăvire” (Exod 14:30 — Biblia Scofield, pag. 88). În viața de credință totul se întâmplă în acest Nume: mântuire, vindecare, eliberare, etc. În Numele Lui și anume în Numele lui Isus (Iașua), se va pleca orice genunchi și orice limbă va mărturisi că El este Domnul (Fil. 2). În Numele Lui chiar și dracii le-au fost supuși celor șaptezeci de ucenici (Luca 10:17). În porunca misionară, Domnul înviat a spus: „... în Numele Meu vor scoate draci...” (Mar. 16:17). În Numele Meu trebuie să se propovăduiască tuturor neamurilor pocăința și iertarea păcatelor (Luca 24:47). și la botez este vorba despre singurul Nume, după cum a spus Petru, căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiți (Fap. 4, 10-12).

Fiul a venit în Numele Tatălui (Ioan 5:43a) și El însuși a împlinit prin botez ceea ce trebuia împlinit (Mat. 3). Cine nu-L primește pe El, chemând Numele Lui, îl primește pe „celălalt”, cu titlurile lui mărețe, dar care vine întotdeauna în numele lui propriu (Ioan 5:43b). În Ioan 17 este redată rugăciunea Marelui nostru Preot: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume.” (vers. 6), căci așa a fost prezis în Psalm 22:22: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării.” EL s-a rugat: „Sfînte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat ... EU le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut...” (Ioan 17:11+26) — Nume pe care El l-a primit ca moștenire (Evrei 1:4). Deci, Numele Fiului este Numele Tatălui!

Petru, bărbatul primului ceas, cel căruia Domnul i-a dat cheile Împărăției cerului, deci o împuternicire divină atotcuprinzătoare, a deschis taina botezului în ziua întemeierii Bisericii Dumnezeului celui viu, de Rusalii, poruncind: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos...” (Fap. 2:38). Biserica nou-testamentară este legată pentru totdeauna de acest model original.

În creștinismul primar și imediat după timpul apostolilor, numai cei deveniți credincioși erau botezați, după cum se poruncise în Marcu 16: „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.“ Acesta avea loc printr-o singură scufundare și doar în Numele Domnului Isus Hristos (Fap. 2:38 — Petru la Ierusalim; Fap. 8:16 — Filip în Samaria; Fap. 19:5 — Pavel în Efes; etc.) Nu s-a făcut nici un botez în formula trinitară, după cum mărturisesc, în unamitate, toate lucrările de istorie ale bisericii. Ioan Botezătorul a predicat pocăința poporului și toți cei ce se pocăiau de păcatele lor, se lăsau botezați în râul Iordan (Mat. 3:1-12). El a făcut-o într-un loc unde era apă multă, așa se accentuează (Ioan 3, 23), adică unde locul era suficient de adânc pentru a-l scufunda pe cel botezat. Pentru aceasta apa trebuia să fie cel puțin până la coapse. și Mântuitorul s-a lăsat botezat ca exemplu pentru mântuiții Lui. Despre Filip și famen se spune în Fapte 8: „... s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.“ (vers. 39). Nu este scris nicăieri: „... și să-i stropiți sau să-i udați pe cei botezați.“

Apostolul nu a spus nimic nici despre vreun naș de botez. Este ciudat că stropirea și udarea au început după introducerea formulei trinitare. Nici măcar o dată în întreaga istorie a bisericii nu au fost stropiți sau udați oamenii la botezul biblic în Numele Domnului Isus Hristos, ci întotdeauna botezul s-a făcut prin scufundare. După cum ar trebui să fie cunoscut, botezul nebiblic a fost introdus abia în epoca creștinării forțate, făcute în Imperiul Roman. Popoarele păgâne nu au devenit creștine prin predicarea Evangheliei, ci au fost făcuți creștini cu numele, cu ajutorul puterii de stat, prin stropire sau udare în formula trinitară, tineri și bătrâni, mici și mari. S-a explicat că prin botez cei botezați primeau har. Dar ordinea biblică este aceasta: mai întâi predica, prin care se oferă harul, credința și acceptarea harului și apoi, confirmarea credinței și ascultării, prin botez: „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați ...“ (Fap. 2:41).

Cel botezat mărturisește prin botez că lucrarea harului lui Dumnezeu s-a împlinit în interiorul lui. Mai întâi se trăiește iertarea

păcatelor, neprihănirea prin credință și apoi urmează botezul. Botezul înseamnă legământul unui cuget curat făcut înaintea lui Dumnezeu (1 Pet. 3:21). Nicăieri în Biblie nu scrie că prin botez se capătă iertarea păcatelor sau nașterea din nou. Dumnezeu ne-a dăruit iertarea păcatelor prin moartea lui Hristos ca jertfă pentru păcat, prin sângele Mielului lui Dumnezeu care a purtat păcatele lumii. În botez este confirmată experimentarea anterioară a iertării și mântuirii.

Nu există nici măcar un caz în Biblie în care să se fi botezat, stropit sau udat în formula trinitară! Pavel nu numai că a botezat corect, dar mărturisește că el însuși a fost botezat astfel: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Rom. 6:3). Indiferent dacă Matei 28:19 este în forma originală sau nu — un lucru este sigur: ucenicii au înțeles bine porunca misionară și au împlinit-o în mod corect. Dacă părinții bisericii au schimbat cuvintele din textul grecesc: „En to onomati mou” = „Înăuntru în Numele Meu” cu formula „În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”, atunci au fost amăgiți și ispitiți de dușman și prin aceasta și-au atras asupra lor o vină grea, care nu se poate repara niciodată. Ei vor trebui să dea socoteală în „ziua judecății” și vor suferi consecințele. Dacă ne gândim că învățătura despre trinitate, pe care ei au preluat-o din păgânism, este în directă legătură cu formula trinitară a botezului, atunci cercetătorii critici ar putea avea dreptate în ceea ce privește Matei 28:19. Cu toate acestea, copiii lui Dumnezeu, chiar din Evul Mediu cel mai întunecos și până în prezent, mai au credința adevărată și lumina asupra botezului original creștin. Biserica lui Isus Hristos a rămas fără întrerupere în învățătura apostolilor — desigur, nu ca biserică de stat, ci numai ca „turmă mică”, ce a fost prigonită de biserica de stat.

La creștinarea forțată, triburi întregi și popoare au trebuit să accepte religia creștină prin biserică, dar fără să aibă o experiență personală cu Hristos. De altfel, stropirea sau botezul copiilor este până astăzi o metodă de constrângere. Un sugar nu poate lua decizii pentru sine. Mulțimea celor ce părăsesc biserica de stat confirmă că

respectivii nu sunt de acord cu ceea ce s-a făcut cu ei. Restul rămân ca membri sau ca să aibă parte de o înmormântare corespunzătoare și să lase în urmă o amintire plăcută. Dar la credința adevărată este vorba despre acceptarea personală și conștiință a Mântuitorului Isus Hristos, singurul în care se găsește mântuirea sufletului. Numai cine Îl acceptă și-L primește va fi acceptat și primit de El. Biblia nu cunoaște nici un „sacrament” în această privință. Isus nu a vorbit niciodată despre „sacramentul botezului” sau despre alte practici religioase denumite astfel.

Cei deveniți credincioși în urma deciziei personale, se lasă botezați printr-o singură scufundare, așa cum este arătat în porunca misionară, care semnifică îngroparea cu Hristos: „... fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți.” (Col. 2:12-13). Numai cine a murit împreună cu Hristos — cine a renunțat la „eul” personal — se poate lăsa „îngropat” împreună cu El; aceasta este simbolizată prin scufundarea totală a trupului. Ridicarea din „mormântul de apă” arată că cel botezat a înviat împreună cu Hristos și trăiește o viață nouă cu El (Rom. 6:4).

Prin botezul în apă cel devenit credincios recunoaște că a primit credința de la Dumnezeu. În botezul Duhului, Dumnezeu recunoaște că a primit credința celui devenit credincios. Biblia cunoaște numai botezul celor care au ajuns la credința în Isus Hristos ca Mântuitor personal prin auzirea unei predici. Credința vine prin predică și predica vine din Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 10:14-17). Cine argumentează că temnicerul din Fapte cap. 16 a fost botezat împreună cu toată casa lui și prin aceasta se presupune că acolo erau și copii, ar trebui să-și dea seama că înțelegerea unei predici cere o anumită maturitate. Căci este scris: „și i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui.” (Fap. 16:32). Abia după aceea se spune că el și toți ai lui s-au lăsat botezați după ce crezuseră (Fap. 16:33). și aici a venit mai întâi predica din care s-a născut credința și apoi s-a făcut botezul.

Porunca misionară a botezului trebuie înțeleasă și executată în conformitate cu practica apostolilor din creștinismul primar. Cine repetă porunca botezului ca pe o formulă magică, nu a înțeles deloc despre ce este vorba. Iar cine argumentează că sunt mai importante cuvintele lui Isus decât ale apostolilor, sau chiar mai mult, că există o contradicție între ele, acela subminează întregul fundament al bisericii nou-testamentare. Fiecare cuvânt din Biblie este Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veci. La Dumnezeu nu contează nici o argumentație, nici o metodă, teză, antiteză sau sinteză — pentru El și ai Săi este valabil numai Așa vorbește Domnul din Cuvântul Lui. Erorile de învățătură nu se pot susține singure; ele trebuie amestecate cu ceva adevăr și așa rezultă o minciună care doar seamănă cu adevărul. Astfel unii rămân doar la tema „Botezului”, iar alții rămân la adevărul și practica corectă a botezului.

Practica botezului în creștinismul primar este confirmată în multe lucrări de istorie a bisericii, printre care și în „Katolicka Encyklopedia” a Universității din Lublin/Polonia (pag. 354), din al cărei comitet de onoare face parte chiar și Karol Wojtyła, adică papa Ioan Paul al-II-lea.

Înțelegerea corectă vine atunci când Domnul Cel înviat ne poate vorbi prin Duhul Sfânt, așa cum a vorbit atunci cu ucenicii Lui despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu (Fap. 1:1-3) și ne poate arăta împlinirea Scripturilor, ca ucenicilor pe drumul Emausului (Luca 24). Cunoscătorii limbilor ebraică, greacă și latină au ajuns la concluzii diferite. Deci, cunoștința intelectuală și cunoașterea limbilor nu este de ajuns; trebuie să fie descoperit de Duhul lui Dumnezeu.

Cum se poate că, în general, se știe cum s-a făcut botezul pe timpul apostolilor și totuși se rămâne în practica nebiblică a acestuia? Cine a greșit? Apostolii care au primit porunca misionară din gura Domnului înviat și au fost trimiși chiar de El, cu siguranță n-au greșit!

După învierea Sa, El a fost cu ei și i-a învățat timp de patruzeci de zile despre toate. Cei care s-au înșelat au fost învățații bisericii care nu L-au cunoscut deloc pe Domnul și, odată cu ei, toți aceia ce continuau o tradiție pe care nici unul nu o poate dovedi biblic. Creștinii fideli Bibliei cred ceea ce a poruncit Domnul înviat și ceea ce au făcut apostolii trimiși de El. Conform Faptelor apostolilor, Biserica creștină primară este modelul valabil pentru toată perioada de har a bisericii nou-testamentare (Fap. 2:42).

Oamenii și-au făcut mereu gânduri despre învățătura trinitară și despre botezul trinitar. Vrem să acceptăm în continuare ca învățăturile străine, nebiblice, să fie prezentate ca biblice? Să fie valabil în continuare ceea ce este prezentat ca fiind creștin, dar nu este de la Hristos și nu are nici o legătură cu El? Are voie să fie numit „apostolic”, ceva despre care apostolii nu au știut nimic — de exemplu, așa-numita „mărturie a credinței apostolice” sau lucrarea total nebiblică numită „Învățătura celor doisprezece apostoli”, cunoscută ca „Didache”? Înaintea lui Dumnezeu este valabil numai ceea ce spune Biblia și nu ceea ce se hotărește în concilii sau prin tot felul de dogme care nu sunt altceva decât legende. Din învățătura despre cele-trei-persoane a rezultat practica botezului trinitar și din înțelegerea greșită a poruncii botezului a urmat învățătura despre persoanele diferite. Ambele sunt străine Bibliei și practicii apostolilor.

Învățătura trinitară și botezul trinitar sunt temelia și stâlpii care susțin biserica de stat. Vorbind din punct de vedere biblic, aici este vorba despre „Semnul fiarei” — semnul „bisericii-mamă”, semn care este purtat de toate „bisericele-fiice”.

Să nu ai alți dumnezei ...

Capitole întregi sunt dedicate acestei teme în Sfânta Scriptură. De când lumea, omul creat de Dumnezeu și-a făcut dumnezei proprii, s-a închinat la soare, lună, stele și multe altele. Însă numai Dumnezeu este vrednic de închinare, căci totul a fost creat de El, pentru El și

toate se țin prin El. Orice om, orice obiect care este slăvit, este o urâciune înaintea Lui. Orice om care nu-I aduce slava doar lui Dumnezeu, s-a îndepărtat de Dumnezeu, nu are părtășie cu El și este victima unei înșelăciuni religioase.

Domnul Dumnezeu S-a coborât pe muntele Sinai și a poruncit: „EU sunt Domnul Dumnezeul tău ... Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.“

Dar acesta nu este sfârșitul cuvintelor Sale, ci porunca Lui merge mult mai departe și cuprinde întregul domeniu al chipurilor cioplite, statuilor, icoanelor, etc. făcute de mâna omului și cărora li se aduce închinare în alte religii și culturi. Așa vorbește Domnul: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.“ (Exod 20, 4-6). Cei ce își fac astfel de chipuri și se închină înaintea lor, sunt încadrați de Dumnezeu la cei ce-L urăsc. De aceea vina rămâne asupra lor și sunt pedepsiți până la a treia și a patra generație.

Așa vorbește Domnul: „Să nu faceți dumnezei de argint și dumnezei de aur, ca să-i puneți alături de Mine; să nu vă faceți alți dumnezei.“ (vers. 23). Dumnezeu a avertizat mereu poporul prin Moise și prin prooroci să nu-și facă chipuri cioplite, care sunt de fapt idoli (Lev. 26:1). Așa vorbește Domnul: „Blestemat să fie omul care va face un chip cioplit sau un chip turnat, căci este o urâciune înaintea Domnului, un lucru ieșit din mâini de meșter, și care-l va pune într-un loc ascuns!“ (Deut. 27:15). Cuvântul rămâne valabil chiar dacă oamenii își fac cruce în fața unui idol, presupunând că sunt binecuvântați prin aceasta. Dar numai Dumnezeu singur poate binecuvânta, și numai pe acei ce nu calcă Cuvântul în felul acesta.

Deoarece Dumnezeu a știut dinainte toate posibilitățile de facere a icoanelor, El a putut să le spună pe nume. În Deuteronom 4:16, Domnul a interzis cu desăvârșire facerea unui chip de bărbat sau femeie. A călca această poruncă înseamnă ruperea legământului cu Dumnezeu (vers. 23). Din această cauză poporul Israel a fost alungat din țara făgăduită sub mânia lui Dumnezeu și răspândiți printre neamuri, care se întrebau: „Pentru ce a făcut Domnul astfel țării acesteia? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?” Răspunsul este clar: „Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul, Dumnezeul părinților lor, când i-a scos din țara Egiptului; pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei și să se închine înaintea lor ...“ (Deut. 29:24-28).

Nu a făcut la fel și biserica? Nu a rupt ea Legământul cel nou? Nu s-a îndepărtat de singurul Dumnezeu, prin inventarea și formarea unei Trei-mi? Nu au continuat cu Maria, Petru și mulți alți sfinți care sunt venerați? Așa vorbește Domnul: „EU sunt Domnul, Sfântul vostru, Făcătorul lui Israel, Împăratul vostru.“ (Isa. 43:15). Poporul lui Dumnezeu cunoaște numai un singur Sfânt care este vrednic de închinare și care îl sfințește. Prin canonizarea și beatificarea morților, n-a căzut creștinătatea în despărțire totală de Dumnezeu?

Cine învață că Tatăl este prima persoană din dumnezeire, Fiul a doua și Duhul Sfânt a treia, acela, de fapt, nu are un singur Dumnezeu, chiar dacă susține apoi că cei trei sunt un singur Dumnezeu. Până în prezent unu plus unu fac doi, plus unu fac trei. Dacă ne gândim că după acest tablou trinitar al lui Dumnezeu urmează o ceată de așa-ziși „sfinți” și „sfinți protectori”, pentru care s-au stabilit chiar și zile onomastice, atunci nu putem înțelege cum de nu s-a dat atenție acestei avertizări atât de serioase. În fruntea tuturor este proslăvirea Mariei. Piciorul statuii lui Petru, din biserica sf. Petru din Roma este sărutat zilnic de numeroși pelerini veniți din toată lumea. Să ne închipuim câte tablouri și statui, icoane și altare se ridică în toată lumea pentru nenumerații sfinți catolici și ortodoxi, în fața

căroră oamenii se închină, își fac cruce, se roagă, îi sărută, îi slăvesc și le aprind lumânări! Papa Ioan Paul al-II-lea, care s-a dedicat în întregime Mariei atunci când a fost ales, poartă în mână „toiagul lui de păstor” cu chipul Hristosului făcut de mâini omenești. Acela este un Hristos mort care nu poate merge, nu aude și nu vede, nu poate face nimic — dar cu care se poate face orice după plăcere. O astfel de proslăvire este străină Bisericii lui Isus Hristos, este direct împotriva lui Dumnezeu și, conform Scripturii, este o idolatrie păgână. Să ne gândim numai la cultul dumnezeilor în hinuism, budism și la religiile animiste de pe toate continentele.

Cine crede Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să admită că prin proslăvirea sfinților sunt desconsiderate și încălcate, în mod deschis, poruncile lui Dumnezeu. Prin Reformă, valabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu a fost așezată pe primul loc în predică și de aceea s-a pus capăt tuturor icoanelor, vânzării de indulgențe și tuturor cultelor. Aceste două lucruri nu pot sta împreună, căci Cuvântul este împotriva lor și acolo unde este predicat, trebuie să se acționeze în consecință. Deoarece nimeni nu îndrăznește s-o spună, trebuie să se audă glasul unui predicator care pregătește calea și strigă împotriva acestor lucruri. Fie ca aceasta să se împlinească aici: adevărata slujbă divină poate avea loc doar acolo unde oamenii se închină singurului Dumnezeu, în Duh și adevăr, în Numele lui Isus Hristos! Acolo unde Maria, Petru și alți sfinți canonizați primesc închinarea și sunt chemați, avem de-a face, conform Sfintei Scripturi, cu divinizarea oamenilor, deci cu o închinare la idoli.

Crucifixele și icoanele aparțin bisericilor care le venerază, dar nu au nici un loc în Biserica lui Hristos. Acestea nu ar trebui expuse în locuri publice ca școli, tribunale, săli de ședințe parlamentare, etc. Crucifixul datează din sec. al-V-lea după Hristos! Adevărata Biserică a lui Hristos nu a recunoscut și nu recunoaște un astfel de simbol.

Hristos cel înviat nu consta din materiale moarte și nici dintr-o

hostie în care El s-ar afla trupește și astfel ar fi prezent în locul de închinare. EL s-a înălțat la cer în trup și stă la dreapta puterii lui Dumnezeu. Nu are loc nici o transformare a pâinii în trup, nici chiar prin sunetul clopotelor sau prin ritualul practicat. Fiecare preot știe foarte bine că, după ritualul de dedicare, hostia și vinul rămân ceea ce au fost și înainte. Unde este scris că Hristos trebuie să se jertfească mereu și mereu? Desigur că nu în Biblie! Printr-o astfel de practică se confirmă că jertfirea lui Hristos odată pentru totdeauna, nu a fost primită. Sfânta Scriptură ne dă informații precise și în această problemă: „Prin această ‚voie‘ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna. ... Căci pentru o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10:10-14). Cine citește în Evrei 9 și în alte texte biblice, va înțelege foarte bine că lucrarea de mântuire a fost înfăptuită odată pentru totdeauna. Hristos, a intrat cu însuși sângele Său în locul Prea Sfânt din ceruri și l-a adus pe tronul de har, înfăptuind astfel răscumpărarea veșnic valabilă (Evrei 9:11-12, ș.a.). Prin puterea lui Dumnezeu, cei mântuiți devin fapte noi în Hristos (2 Cor. 5:17). La cină, pâinea și vinul reprezintă trupul și sângele lui Hristos. Așa cum a fost așezat Paștele în Vechiul Legământ (Exod 12), tot așa și noi sărbătorim Cina ca amintire pentru suferința și moartea lui Hristos, până va veni El (1 Cor. 11:26).

Hristos nu mai este copilul din iesle, El nu este la pieptul sau în brațele Mariei, nu atârnă pe cruce, nu mai este în mormânt; EL a înviat biruitor și a spus cu autoritate: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Mat. 28:18). EL s-a înălțat la cer și va reveni cu mare slavă și putere. Toate icoanele care-L reprezintă pe El, pe Maria sau pe sfinți, nu au nimic a face cu creștinismul primar și nu au nici un loc în adevărata slujbă biblică dumnezeiască. Acestea sunt prezentate doar în bisericile care le venerază. În Biserica lui Dumnezeu nu se găsesc nici relicve, nici așa-numitele „veșminte sfinte” sau alte obiecte „sfinte”. Nu unui loc, unei clădiri sau unui chip făcut de oameni i se cuvine închinarea, ci singurului Dumnezeu viu, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Mulțimi de oameni din toată lumea se adună în clădiri, dar mai ales în locuri de pelerinaj și se închină înaintea icoanelor și chipurilor cioplite. Cât timp va mai putea privi Dumnezeu Cel Sfânt, care singur se declară un Dumnezeu gelos, la aceste lucruri? Când își recită „rugăciunile” stabilite, ei nu vorbesc cu Dumnezeu, care este prezent pretutindeni și ascultă rugăciunile. „Sfinții” adormiți nu știu când sunt chemați și cu atât mai puțin Maria. Ea este în paradis și nu poate auzi nici o rugăciune și, desigur, nu poate să răspundă vreuneia. Așa-zisele „apariții ale Mariei” nu se pot petrece nici măcar la Fatima, pentru că nu este nici o făgăduință în Sfânta Scriptură pentru așa ceva.

Mai mult, părtășia cu sfinții decedați și rugăciunile adresate lor sunt lucruri total nebiblice. Sfânta Scriptură vorbește numai despre biserica celor vii, care au fost sfințiți în Hristos, așa cum putem vedea din epistole: „... către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți ...” (1 Cor. 1:2; 2 Cor. 1:1; Ef. 1:1; ș.a.) Pavel scrie: „Spuneți sănătate fiecărui sfânt în Hristos Isus. ... Toți sfinții vă trimit sănătate...” (Fil. 4:21-22). Legătura cu morții și chemarea lor, nu este ocultism și spiritism? Deși totul este organizat așa de festiv, la o verificare cu Biblia se dovedește a fi doar o înșelăciune religioasă. Oamenii jertfesc timp și bani, se supun unor mari eforturi și sunt sinceri în felul lor. Deci, ca să se știe o dată pentru totdeauna: întreaga închinare la sfinți, în toate religiile, nu este „credință”, aceasta fiind în legătură cu Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, ci este o superstiție străveche!

În această evoluție, a avut loc prăbușirea cea mare din creștinismul primar în păgânism, despărțirea de singurul și adevăratul Dumnezeu și căderea în lumea idolilor. S-a petrecut un lucru îngrozitor, iar omenirea este înșelată prin folosirea unui „vocabular deosebit”, într-o atmosferă de sărbătoare. Deja în Israel depărtarea de singurul Dumnezeu și alunecarea spre alți dumnezei însemna „despărțirea” de El și „căderea” în idolatrie. Așa vorbește Domnul:

„Faptele lor nu le îngăduiesc să se întoarcă la Dumnezeu lor, căci un duh de curvie este în inima lor, și nu cunosc pe Domnul!“ (Osea 5:4). Din textul acesta și din altele, vedem că oamenii cu duh de curvie (idolatrie) nu se pot întoarce la Dumnezeu, decât printr-o pocăință adevărată și întoarcere la Hristos. Pavel avertizează: „De aceea, prea iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. ... Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor.“ (1 Cor. 10:14-22). Apostolul atribuie idolatria, demonilor. Cineva poate lua parte ori la masa Domnului, ori la masa demonilor. Evident, dușmanul i-a ispitit pe toți aceia care stau sub influența sa, printr-o formă de idolatrie multiplă.

Orice om care gândește trebuie să admită că toate icoanele și chipurile cioplite din argint sau din aur au urechi și nu aud, au gură și nu vorbesc, au mâini și nu le mișcă, au picioare și nu umblă (Ps. 115:1-8; Isa. 44:12-20, ș.a.). Acestea nu sunt decât obiecte care trebuie purtate sau expuse. Acestea nu-L reprezintă pe Dumnezeu Cel Viu care ne poartă pe noi și nu au nici o legătură cu El. Apostolul Ioan, după ce vorbește despre adevăratul Dumnezeu care S-a descoperit în Fiul și care este viața veșnică, dă o puternică avertizare: „Copilașilor, păziți-vă de idoli.“ (1 Ioan 5:20-21).

În multe țări ale lumii există anumite locuri de pelerinaj. În Europa, unii se duc la Torino să vadă presupusul „giulgiu al lui Hristos”, în ciuda faptului că teste independente efectuate în Elveția, Anglia și Statele Unite au arătat că materialul provine din sec. al-XVI-lea. Alții merg să se închine la locul unde este adăpostită așa-numita „haină sfântă” de la Trier. Unii se duc la Lourdes, alții la Fatima și alții la Cestohova, etc. Numărul celor ce merg anual la locurile principale de pelerinaj este: Guadelupa, Mexic = 6 milioane; Lourdes, Franța = 5 milioane; Fatima, Portugalia = 4 milioane; Loreto, Italia = 3,5 milioane, etc. Niciodată până acum nu am auzit pe cineva spunând că L-a găsit și L-a trăit pe Isus într-un astfel de loc. Acesta este bilanțul cutremurător al acestei căi amăgitoare.

De la Reformă încoace s-au scris multe articole despre însemnătatea relicvelor. Luther a scris astfel despre venerarea acestora: „Cuvântul lui Dumnezeu este sfânt, mai presus de toate lucrurile sfinte, da, singurul pe care-l cunoaștem și-l avem noi, creștinii. Căci, chiar dacă am avea toate oasele sfinților sau o grămadă de haine sfinte, nu ne-ar ajuta la nimic, căci toate acestea sunt lucruri moarte care nu pot sfinți pe nimeni. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este comoara care sfințește toate lucrurile și prin care au fost sfințiți toți sfinții.” Teologul lutheran și episcopul bisericii Karl-Hermann Kandler a adăugat: „Credința noastră nu este legată de relicvele sau ceea ce ne-ar rămâne de la sfinți. Venerarea lor și călătoriile la locurile de pelerinaj nu întăresc credința, ci prin aceasta — așa a spus Luther — ‘s-au inventat multe minciuni publice și lucrări nebune care nu au fost poruncite și nici sfătuite, pentru că sunt lucruri nefolositoare și inutile’, ele nu pot da ‘indulgențe sau iertarea păcatelor’, spune Luther.” (Idea Spektrum 17/1996).

În ultimul timp însă, „duhul împăcării” este tot mai mult la lucru; dar nu împăcarea cu Dumnezeu și cu Cuvântul prin Isus Hristos, Domnul nostru, ci duhul ecumenic care a pătruns în multe denominații protes-tante. În anul 1996 a avut loc un „pelerinaj la locașul sfintei haine” de la Trier, Germania, cu participarea președintelui bisericii evanghelice din Rheinland, Peter Beier. Legenda spune că Elena, mama împăratului Constantin, pe când avea peste nouăzeci de ani, a adus personal la Trier, în anul 329, „haina fără cusături a lui Hristos”. Dar abia în anul 1512 a fost expusă pentru prima dată această „haină”. Sub denumirea „Haina lui Isus” există peste douăzeci de relicve în diferite locuri.

În Idea Spektrum se spune mai departe: „Reformatorul a numit acest pelerinaj ‘o nouă înșelăciune’ chiar o ‘înșelătorie ordinară folosindu-se așa-zisa haină a Domnului nostru’. În ultima sa predică din 1546 ținută în Eisleben, el s-a referit la aceste relicve: ‘În Trier este haina Dumnezeului nostru. Fugi acolo, prăpădește-ți banii și cumpără indulgențe pe piața de vechituri a papei.’”

„Dumnezeul meu!”, ar trebui să strige cu durere mare fiecare credincios biblic, „ce legătură au cu Tine toate aceste locuri din lume, relicve, statui și icoane care suntenerate?” Ce au în comun obiectele moarte de cult, cu Dumnezeu Cel Viu? Cine-L caută pe Dumnezeu, Îl poate găsi numai în Hristos. Pentru aceasta nu este nevoie de un loc anume, de o icoană sau statuie — acestea sunt de fapt piedici care trebuie date la o parte. Cu privire la locurile de pelerinaj, Domnul a vorbit deja în Vechiul Testament: „Căutați-Mă, și veți trăi! Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal, și nu treceți la Beer-șeba.” (Amos 5:4-5).

Mariologia

„Cei ce călătoresc prin rătăcirile spre adevăr, sunt înțelepții; cei ce rămân în rătăcirile, sunt cei nebuni.”

Este absolut necesară o clarificare biblică, o provocare a teologiei creștine și a practicii bisericești. Acest lucru l-ați putut înțelege deja, citind cuprinsul acestei prezentări. Dar lucrurile vin și mai puternic. Presa internațională a răspândit vestea că 42 de cardinali, 500 de episcopi și alte mari personalități ale Bisericii Romane, sprijiniți de peste patru milioane și jumătate de catolici din toată lumea au cerut papei ca până în anul 2000 să fie proclamată o dogmă prin care Maria să fie declarată ca mântuitoare. Ca o consecință, Maria ar fi inclusă în dumnezeire, după cum ne-o confirmă următorul citat:

„Țelul susținătorilor este proclamarea a trei crezuri noi principale:

- * Că Maria a contribuit personal la mântuire împreună cu Fiul ei.

- * Că întregul har care a curs din suferința și moartea Mântuitorului poate deveni lucrător numai prin intervenția

Mariei.

* Că toate cererile și rugăciunile credincioșilor pot ajunge la Isus numai prin mijlocirea Mariei ...

... Din trinitate ar putea deveni pătrime, cu Maria ca fiică a Tatălui, mamă a Fiului și mireasă a Duhului Sfânt. ...” (Welt am Sonntag, nr. 35, din 31 august 1997 ș.a.).

Încercați să vă imaginați, dacă puteți: fiică a Tatălui, mamă a Fiului, mireasă a Duhului Sfânt! Ce constelație! Mulți oameni din cadrul creștinismului, dar în special iudeii și musulmanii, dau din cap când aud de o „trinitate” creștină. Iar acum ia naștere o „pătrime”! Cine mai poate înțelege aceasta?

În ceea ce privește dogmele, trebuie spus din cauza adevărului, că ele nu au absolut nimic în comun cu mărturia biblică. Ceea ce se cere aici este culmea aroganței, iar la credincioșii biblici aceasta declanșează o reacție adversă definitivă. Din cauza oamenilor care se află în religii și confesiuni și caută sincer adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie prezentat întotdeauna fără compromisuri.

În articolul amintit, din 31 august 1997, se spune mai departe: „Noua dogmă nu va schimba doar mariologia, reflectarea teologică despre importanța mamei lui Isus pentru credința creștină, ci și întreaga credință — s-a ajuns astfel mai departe ca niciodată în două mii de ani.” Cu siguranță că așa este! Toate schimbările pe care le-a făcut biserica au trecut peste Sfânta Scriptură. Înainte de proclamarea vreunei dogme, Cuvântul valabil al lui Dumnezeu trebuia făcut fără putere pentru ca astfel, crezul să-I ia locul. Măsura adăugărilor și a încălcărilor Cuvântului și prin aceasta a nelegiuirilor, este împlinită de omul fărădelegii și fiul pierzării, care se ridică cu îngâmfare și mai presus de Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu (2 Tes. 2). Lepădarea de credința adevărată, care se bazează numai pe Scriptură, se împlinește acum, după cum a prezis Pavel.

Domnul a trebuit să le spună deja atunci celor răspunzători:

„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.’ ... Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră. ... și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. și faceți multe alte lucruri de felul acesta!“ (Mar. 7:7-13). Mai clar decât așa nu poate fi spus: acolo unde se dau porunci și învățături omenești, Cuvântul lui Dumnezeu este scos din vigoare și astfel Dumnezeu este batjocorit, iar închinarea la Domnul este declarată inutilă.

Dintre toate dogmele și învățăturile bisericești, care oricum nu au nici o bază biblică, nici una nu este atât de neconceput ca aceasta ce se dorește a fi introdusă acum. Un lucru însă ne atrage în mod deosebit atenția: protestanții nu mai protestează demult. Cu adevărat conducătorii celorlalte biserici creștine nu mai urmăresc concordanța cu Cuvântul lui Dumnezeu, ci adaptarea la biserica-mamă și cu aceasta — apropierea de Roma. Cei patru „numai”,

- Numai prin har
- Numai Isus Hristos
- Numai prin credință
- Numai Sfânta Scriptură

care au stat la baza Reformei și au susținut mărturisirea adevăratei credințe și vestirea liberă a Evangheliei, nu-și mai găsesc întrebuintarea.

Credința unei minorități, și anume a creștinilor care cred Evanghelia deplină, mai mărturisesc încă:

„Sfânta Scriptură este singurul izvor și dreptarul desăvârșit pentru credință, învățătură și viață. Numai prin har putem fi mântuiți, prin credință în Isus Hristos.”

Decisiv nu este dacă dogma cerută va fi proclamată sau nu. Numărul mare al celor ce o cer vorbește de la sine. În lumea credinței

Bisericii Romane, Maria reprezintă deja ceea ce vrea această dogmă, chiar dacă va fi sau nu proclamată astfel. La discuțiile purtate înainte de proclamarea unei noi învățături este întotdeauna o atmosferă însuflețită, cu argumente pro și contra. Cu ocazia Conciliului Vatican I (1869-1870), când urma să fie declarată dogma infailibilității papei, episcopii germani, care erau împotriva, au fost îndemnați să părăsească întrunirea ca apoi votarea și proclamarea dogmei să poată avea loc fără piedici.

În decursul istoriei bisericii au fost proclamate multe crezuri de felul acesta. Amintim aici numai ultimele trei:

În anul 1854, papa Pius al-IX-lea a proclamat dogma „concepție imaculată” a „maicii lui Dumnezeu”, care nu există — nici nu poate exista — și nici nu este mărturisită în Sfânta Scriptură. La fel despre o „inimă nepătată” a Mariei, Cuvântul lui Dumnezeu nu spune nimic.

În anul 1870, „infailibilitatea papei” a fost declarată ca dogmă a bisericii Romei. Cu mult timp înainte papa s-a ridicat deasupra Cuvântului lui Dumnezeu și s-a numit „locțiitorul lui Hristos”.

Abia recent, în 1950, papa Pius al-XII-lea a proclamat dogma înălțării la cer, cu trup și suflet, a Mariei după încheierea vieții ei pământești — aceasta contrazice în mod direct singurul adevăr valabil, infailibilul Cuvânt al lui Hristos: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.” (Ioan 3:13).

Evident, nici un apostol și nici un părinte al bisericii creștine din primele secole nu au știut nimic despre vreun papă și infailibilitatea lui, despre vreo naștere supranaturală a Mariei și nici despre înălțarea ei în trup la cer. Abia după multe secole, chiar după două mii de ani, au ieșit la iveală astfel de gânduri, deoarece sunt de folos bisericii papale. Așa cum am mai spus, Cuvântul lui Dumnezeu

a fost călcat în picioare intenționat, de fiecare dată, iar acei ce au rămas cu Sfânta Scriptură au fost declarați „blestemați”, au fost prigoniți, expropriați și uciși.

Așa cum Dumnezeu a legat Biserica Sa de Cuvântul Său, în același fel i-au legat papii pe toți membrii bisericii romane din toată lumea de cuvântul lor. Oamenii sunt puși în fața unei decizii: a crede ce spune Dumnezeu sau a crede ce spune papa. Cele două nu pot exista împreună — ele se exclud reciproc, ca Hristos și Antihristul, ca lumina și întunericul. Numai ceea ce este scris în Biblie are valabilitate înaintea lui Dumnezeu și face parte din credința adevărată. Fiecare ar trebui să aibă curajul și să întrebe dacă învățăturile bisericești rezistă la această probă.

În acest timp hotărâtor pentru Biserica lui Isus Hristos, pentru Israel și pentru toate popoarele, Domnul Dumnezeu a rânduit pe cineva care să stea sub însărcinare divină și să ia poziție clară față de aceste lucruri. Cineva care să atragă atenția oamenilor, ca ei să-și dea seama pe cine cred și urmează: capul bisericii romano-catolice, patriarhul bisericii ortodoxe, un episcop sau o altă autoritate bisericească, vreun întemeietor de religie, președinte sau lider charismatic — sau Capul Bisericii răscumpărate și anume, „Domnul Isus Hristos”, conform învățăturii apostolilor. „Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!” (Isa. 40:3). Trebuie să fie un glas de sus care răsună în pustia duhovnicească, pentru a-i pregăti Domnului calea aici jos. Acesta este singurul scop al acestei prezentări de față.

Maria, care începând cu sec. al-V-lea al erei creștine a fost venerată tot mai mult, atribuindu-i-se în mod nebiblic titluri și slujbe care-I aparțin doar lui Hristos, urmează acum să fie înălțată înaintea lumii întregi ca „obiect de închinare”, conform cerinței a milioane de catolici și prin influența marilor personalități. Este un lucru ciudat: Matei și Luca, cei care se ocupă de arborele genealogic al lui Isus, nu amintesc nici numele tatălui și nici a mamei ei. Nimeni nu știe cine au

fost părinții ei, atât de puțin important a fost acest lucru pentru Dumnezeu. Matei începe descrierea arborelui genealogic cu Avraam, enumeră de trei ori patrusprezece generații, și încheie cu cuvintele: „Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care S-a născut Isus, care Se cheamă Hristos.” (Mat. 1:16). Luca merge în sens invers și duce arborele genealogic până la Adam, părintele omenirii, dar din nou părinții Mariei nu sunt menționați. Maria a fost un om ca noi toți și numai prin alegerea divină a fost hotărât de Dumnezeu ca ea să devină un „vas deosebit” care să dea naștere Fiului Său. Din punctul de vedere al planului de mântuire, singura ei „înalță însărcinare” a fost îndeplinită o dată pentru totdeauna. Pentru ea nu mai există absolut nici o făgăduință privitoare la alte însărcinări. Dacă cineva este totuși de altă părere, cu siguranță că nu o poate dovedi cu Biblia.

Mântuitorul trebuia să se nască în această lume decăzută, altfel El nu ar fi putut răscumpăra și mântui omenirea din această stare. De dragul mariologiei s-a tradus în mod greșit chiar și textul din Luca 1:28. În textul original, îngerul o salută pe Maria cu cuvintele: „Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har ...”; catehismul catolic redă textul astfel: „... plină de har ...”. Între aceste două exprimări este o diferență ca de la cer la pământ. Numai Dumnezeul îndurător și milostiv este Cel plin de har, „din plinătatea Lui am primit har după har” (Ioan 1:16). Maria a primit har de la Dumnezeu, pentru ca făgăduința Lui să poată fi împlinită. Biblia nu știe nimic despre vreo „icoană făcătoare de mi-nuni” a Mariei. Biblia nu recunoaște cultul omenesc — nici cu persoane din Vechiul și nici din Noul Testament. Efes a fost un oraș în care păgânii venerau în mod deosebit zeița Artemis/Diana ca împărăteasa cerului și zeiță a fertilității. Cei ce lucrau argintul și se îmbogățiseră prin venerarea icoanelor, s-au temut chiar că Pavel le va pune capăt acestei închinări prin vestirea lui: „Primejdia, care vine din acest fapt, nu este numai că meseria noastră cade în dispreț; dar și că templul marei zeițe Diana este socotit ca o nimica, și chiar măreția aceleia, care este cinstită în toată Asia și în toată lumea, este nimicită.” (Fap. 19:27). Același lucru se potrivește și Mariei, care este slăvită în toată lumea ortodoxă și catolică. Ei chiar

au crezut că chipul zeiței Artemis/Diana căzuse din cer: „Bărbați efesenii, cine este acela care nu știe că cetatea efesenilor este păzitoarea templului marei Diane și a chipului ei căzut din cer?” (vers. 35).

Cei ce s-au pocăit când Pavel L-a vestit pe Isus Hristos, s-au lepădat de slăvirea împărătesei cerului și zeiță a fertilității. Dar, cum se poate vedea clar din cursul istoriei, nu întâmplător a fost venerată Maria ca cea „fertilă” și înălțată ca împărăteasă a cerului tocmai în așa-numitul Conciliu de la Efes. În ambele cazuri venerarea icoanelor și superstiția au rămas aceleași. Mai târziu, așa relatează istoria, zeul Jupiter a fost dat la o parte și în locul lui a fost ridicat Petru. Toate acestea și încă multe altele nu sunt altceva decât continuarea practicilor păgâne îmbrăcate într-o haină creștină.

Maria nu este mama lui Dumnezeu, nici nu poate fi, ci ea a fost mama Domnului nostru. Așa sună mărturia adevărată: „... Elisaveta s-a umplut cu Duhul Sfânt. Ea a strigat cu glas tare: „Binecuvântată ești tu între femei, și binecuvântat este rodul pântecului tău. Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu? ... Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea „Domnului”, se vor împlini.” (Luca 1:41-45). Acest lucru îl mărturisesc toți cei care au fost umpluți într-adevăr cu Duhul Sfânt. Ei nu rămân doar la temă, ei rămân și în adevăr.

Nu există o „concepție imaculată” a Mariei, ci numai o zămislire fără păcat a Fiului lui Dumnezeu, într-o Marie care era „neatinsă” și fecioară, când a fost pusă în ea sămânța divină, prin Duhul Sfânt. Din următoarea relatare putem vedea că ea a fost cu greșeli ca toți ceilalți oameni: La vârsta de doisprezece ani, Isus a rămas în Templul din Ierusalim, unde L-au găsit abia după trei zile. Dumnezeu a permis ca Maria să spună și să facă ceva nechibzuit. Desigur, ea era o mamă îngrijorată pentru copilul ei și de aceea a spus muștrător: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău

și eu Te-am căutat cu îngrijorare.“ Cu aceasta, ea a exprimat, fără să-și dea seama, cel mai grav neadevăr și l-a numit pe Iosif tată al lui Isus. Dar Isus, la cei doisprezece ani ai Săi, nu se afla în atelierul de tâmplărie, ci în Templu și a corectat pe loc ceea ce a spus mama Lui: „De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?“ Închipuiți-vă că nici Maria nu a înțeles ce a vrut să spună Isus! „Dar ei (Maria și Iosif) n-au înțeles spusele Lui.“ (Luca 2:48-50).

Același lucru se potrivește și astăzi pentru toți cei ce se închină la Maria: ei nu înțeleg cuvintele lui Isus. Nici măcar o dată nu a numit-o El pe Maria „mamă”, ci numai „femeie” (Ioan 2:4), pentru că El era sămânța care trebuia să vină prin „femeie”, după cum sună prima făgăduință a venirii Lui (Gen. 3:15). La nunta din Cana, El a dojenit-o aspru: „Femeie, ce am a face Eu cu tine?” Cuvintele pe care ea le-a spus slugilor sunt valabile până astăzi pentru toți credincioșii biblici: „Să faceți orice vă va zice.” Ei au făcut ce a spus El și minunea a avut loc: la cuvântul Lui apa s-a transformat în vin.

Ca să fie mântuită, Maria a avut nevoie de umplerea cu Duhul Sfânt, la fel ca toți ceilalți credincioși. În afară de Evangheliile, ea mai este amintită doar în Fapte 1:14 în legătură cu cei 120 de credincioși adunați în așteptarea revărsării Duhului Sfânt: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.”

Și pentru ea „căreia i s-a făcut mult har” și a fost numită „fericită” nu s-a făcut nici o excepție și nu i s-a dat vreo poziție specială — și ea a făcut parte din creația căzută și astfel a avut nevoie de mântuire. Oricine crede făgăduințele lui Dumnezeu primește har ca și ea, este numit fericit și mântuit, așa cum a spus însuși Domnul în predica de pe munte și în alte locuri. CEL zămislit de Duhul, Fiul născut de ea, este Domnul care a înviat, s-a înălțat la cer și s-a întors prin Duhul ca să locuiască în cei mântuiți. În Matei 13, Domnul a spus că ochii și urechile ucenicilor Săi sunt binecuvântate pentru că văd și aud. Până la Apocalipsa, ultima carte și până la ultimul capitol

din Biblie, este făgăduită fericirea celor ce vor intra ca biruitori în cetatea lui Dumnezeu.

De la ziua întemeierii Bisericii nou-testamentare, Maria nu mai este amintită nici măcar o singură dată. Nici Petru, nici Pavel, nici Ioan și nici Iacov sau altcineva nu au amintit-o în epistole. O „fecioară Maria” a trebuit să existe pentru a se putea împlini ceea ce este scris în Isaia 7:14: „Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu ...” După cum relatează Biblia, Maria a fost logodită cu Iosif, care a vrut să se despartă de ea pentru că a rămas însărcinată literalmente, ca din cer senin. Însă un înger al Domnului i-a poruncit să n-o părăsească: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. ... și a luat la el pe nevastă-sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu. și el i-a pus numele Isus.” (Mat. 1:20-25).

Biblia spune clar că după aceea ea a avut cu Iosif fii și fiice (Mat. 13:55-56). De atunci nu a mai existat o „fecioară Maria”. Numele fiicelor nu sunt amintite, dar știm că fiii lor se numeau Iacov, Iosif, Simon și Iuda și ei au fost în slujba Domnului. În Ioan 2:12 citim: „După aceea, S-a pogorât la Capernaum, împreună cu mama, frații și ucenicii Lui ...” În cap. 7:5 este amintit că la început nici chiar frații Lui nu au crezut în El. Apostolul Pavel scrie: „N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră, cum fac ceilalți apostoli, și frații Domnului, și Chifa?” (1 Cor. 9:5). El a mai mărturisit: „Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului.” (Gal. 1:19). Apostolul Iuda se prezintă ca robul lui Isus Hristos și fratele lui Iacov, care a fost un frate al Domnului (Iuda 1).

De la început Dumnezeu a dat oamenilor daruri și însărcinări conform planului Său de mântuire. Cinstea și închinarea și le-a reținut numai pentru Sine. Așa vorbește Domnul: „EU sunt Iahweh, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor.” (Isa. 42:8). Întreaga „Mariologie” este complet în afara

Cuvântului și a Împărăției lui Dumnezeu. Ea este tipic ortodoxă-catolică, dar nu biblic-creștină.

Cine crede cum spune Scriptura?

Mulți sunt de părere că ei cred cum spune Scriptura. Dar realitatea este cu totul alta. A crede cum spune Scriptura înseamnă a respecta și a urma fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. Se spun adesea cuvintele: „Nici o altă Evanghelie...” dar ei nu au de fapt o Evanghelie total diferită de Evanghelia originală a lui Isus Hristos și a apostolilor. Toate bisericile creștine se autodenumesc biblice, dar fiecare a deviat mai mult sau mai puțin de la Biblie. De aceea este necesar să cercetăm Sfânta Scriptură și să ne convingem dacă învățătura și practica sunt în concordanță cu aceasta.

Cei ce cred cum spune Scriptura apără ceea ce este scris negru pe alb în Biblie; ei nu interpretează nimic, pentru a putea înțelege ce este scris. Lor li se potrivesc cuvintele Domnului: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” (Ioan 7:38). Pe cei credincioși Bibliei nu-i interesează ceea ce au lăsat în urmă învățații bisericii care s-au contrazis, s-au certat și s-au blestemat unii pe alții. Multe lucruri pe care aceștia le-au scris sunt pure absurdități, fantezii sau legende.

Părinții bisericii, atât de stimați astăzi, nu au avut o bază biblică în ceea ce au spus, nici înainte și nici după Conciliul de la Niceea (325), ci au crezut și au învățat cum au vrut ei. Despre nici unul dintre ei nu ni se relatează să fi trăit o pocăință printr-o experiență adevărată cu Hristos, nicidecum să fi primit o însărcinare din gura Domnului. Ei au privit creștinismul ca pe-o religie și astfel au adus păgânismul în creștinism. Ei au folosit în exprimările lor o parte de noțiunile biblice, dar le-au dat cu totul alt sens și însemnătate, biserica formală acceptându-le și astăzi ca valabile. Se

rămâne la temă, dar nu și la adevăr.

Deoarece nu au cunoscut Vechiul Testament, ei nu au avut nici cea mai mică înțelegere a planului de mântuire, în care Hristos era rânduit să sufere și să moară. Ei nu au avut acces la însemnătatea mântuitoare a lucrurilor pe care le-a învățat Pavel „că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi ...“ (1 Cor. 15:3). La fel de puțin au înțeles sensul și importanța celor scrise de Petru: „EL a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire ...“ (1 Pet. 2:24). Ei sunt răspunzători că punctul principal al adevăratei credințe s-a pierdut — și anume că Mântuitorul a luat vina și păcatele, chiar și blestemul care apăsau omenirea, asupra Sa și ne-a răscumpărat (Rom. 4:25; Gal. 3:13) și că numai prin moartea Lui ispășitoare am primit iertare, împăcare și viață veșnică.

„Shema Israel” = „Ascultă Israele, Domnul, Dumnezeuul nostru, este singurul Domn!” (Deut. 6:4) este o poruncă imperativă, care nu a fost luată în seamă de așa-zișii părinți ai bisericii. La o evaluare atentă, ei au gândit și au vorbit pe lângă Dumnezeu, căci ei nu au avut nici o legătură personală cu El. Numai printr-o adevărată experiență cu Dumnezeu primim această legătură și avem acces la El și la Cuvântul Lui.

Ceea ce au învățat Tertulian, Clemens, Hipolit, Iulian, Origen, Marci-on, Montanus, Sabelius, Atanasius, Arie, Ieronimus, Hrisostom, Augustin și toți ceilalți — este fără însemnătate și cu siguranță nu este obligatoriu pentru credincioșii biblici. Acești bărbați au lăsat în urma lor un „Tohuwabohu” (talmeș-balmeș) — o încurcătură de nedescris. Ei nu L-au cunoscut pe singurul și adevăratul Dumnezeu, Dumnezeuul lui Israel, nu au avut nici o descoperire asupra planului de mântuire și nu au înțeles descoperirea lui Dumnezeu în Hristos. Temelia pe care au pus-o ei pentru creștinismului formal a fost greșită, la fel și toate celelalte lucruri care au mai fost introduse mai târziu! De aceea porunca acestui ceas sună astfel: înapoi la original, la Cuvânt, la fundamentul de la început, la

practica apostolilor și proorocilor, pentru ca să fie învățată din nou calea lui Dumnezeu și astfel să putem umbla pe ea (Luca 20:21; Fap. 18:24-26).

O tragedie incredibilă

Tragedia din cadrul creștinismului tradițional constă în faptul că în seminarele teologice oamenii nu se întorc la Cuvântul original, ci vorbesc în special despre așa-zisa „relație intertrinitară” care, de fapt, nici nu există. Această speculație a fost inventată în sec. al-IV-lea și pe ea este bazată întreaga lor teologie, care înaintea lui Dumnezeu nu are nici o valabilitate. Înaintea Lui este valabil numai ceea ce a spus El însuși și a lăsat scris prin slujitorii Lui în Vechiul și Noul Testament. Ceea ce nu a fost mărturisit în Biblie nu poate fi de origine divină. Vechiul și Noul Testament sunt mărturia încheiată a lui Dumnezeu la care nimeni nu are voie să adauge ceva, așa cum nu se poate adăuga ceva la un testament pământesc. Pavel a spus clar că un testament nu poate fi desființat de nimeni și nici nu i se poate adăuga ceva (Gal. 3:15). În ultimul capitol din Noul Testament, cei ce îndrăznesc să scoată sau să adauge ceva la cuvintele profetice din cartea dumnezeiască sunt amenințați cu plăgile apocaliptice și cu scoaterea din cartea vieții. Atât de serioasă este această situație, încât și numele celor scriși în cartea vieții va fi șters dacă s-au făcut vinovați de aceasta!

Pavel a trebuit să constate cu durere că deja în vremea lui, înainte de trecerea primei generații de după Hristos, se propovăduia un alt Isus, o altă Evanghelie și un alt duh era în lucru (2 Cor. 11:4). Apostolul se referă în același capitol la cei care au deviat de la învățătura originală: „Pe adevărul lui Hristos care este în mine, ... Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” (vers. 10-15). Ioan ne îndeamnă să cercetăm duhurile pentru că au apărut în lume mulți prooroci

mincinoși. Numai cei ce mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup — ca Mesia, sunt de la Dumnezeu. „... și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist.” (1 Ioan 4:1-3). Acest Cuvânt se potrivește tuturor confesiunilor care nu-L mărturisesc în mod biblic pe Isus Hristos, ci învață că El a preexistat ca Fiul veșnic. Ei vorbesc despre „Isus” ca „Fiu”, dar ei nu rămân la mărturia biblică, care este în concordanță cu Duhul și Cuvântul proorociei (Apoc. 19:10b). Acum se pune pe sfeșnic învățătura curată și adevărată, pentru ca fiecare să se poată cerceta personal și să afle de ce duh este călăuzit.

În mesajul adresat Bisericii din Efes, Ioan doar a dat mai departe cuvintele Domnului: „știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.” (Apoc. 2:2).

În Galateni cap. 1, Pavel accentuează că toți cei ce predică o altă Evanghelie sunt sub blestem. O altă Evanghelie este cea care diferă de Evanghelia originală a lui Isus Hristos și a apostolilor, de învățătura și practica acestora. Având o mare responsabilitate și împuternicire, datorită însărcinării directe din partea Domnului, apostolul era îngrijorat că Satan va amăgi cu șiretlicul lui Biserica, așa cum a înșelat-o pe Eva (2 Cor. 11:2-3). Dușmanul lui Dumnezeu nu numai că a aruncat în moarte omenirea la începutul creației, dar și după răscumpărarea împlinită a aruncat în moartea spirituală pe cei ce nu au luat în serios și au încălcat Cuvântul lui Dumnezeu. Ambele părți trăiesc mai departe: istoria străveche prin neascultare și adevărata Biserică prin ascultarea în credință. Dușmanul încearcă întotdeauna cu aceeași metodă: el pune Cuvântul lui Dumnezeu sub semnul întrebării: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” și: „Hotărât, că nu veți muri!” Satan este mincinosul și înșelătorul cel mai evlavios, fiind de la început distrugătorul Cuvântului. El a avut succes în toate religiile lumii, căci el este domnitorul, dumnezeul acestei lumi și apare privilegiat în haină religioasă.

Timpul sfârșitului

În Sfânta Scriptură găsim noțiunile „veac”, „timpul sfârșitului”, „zilele de pe urmă”, „vremurile lumii” și altele. Aceste noțiuni și legăturile în care apar, sunt foarte importante pentru planul în timp al lui Dumnezeu. Este ceva deosebit să fii conștient că trăiești ultima parte a epocii nou-testamentare.

Ultima chemare a timpului de har răsună în acest timp.

Având tot timpul în vedere făgăduința revenirii apropiate a lui Isus Hristos aflată în Cuvântul lui Dumnezeu și împlinirea proorociilor biblice în timpul nostru, putem înțelege „semnele timpului”. Pentru aceasta este necesară o prezentare atotcuprinzătoare despre Dumnezeu și planul Său de mântuire cu omenirea. Numai Cuvântul lui Dumnezeu nu se schimbă de-a lungul timpului, ci rămâne în veci (Isa. 40:8), și este singura autoritate valabilă în domeniul spiritual. Așa vorbește Domnul: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Luca 21:33). Apostolul Petru aduce Vechiul și Noul Testament la un numitor comun și-l citează pe proorocul Isaia: „... dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.” (1 Pet. 1:25; Isa. 40:8).

Ioan, văzătorul, mărturisește că Evanghelia veșnică va fi vestită cu credincioșie tuturor locuitorilor pământului, tuturor neamurilor, semințiilor și limbilor (Apoc. 14:6). Domnul nostru a spus același lucru: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14). Aceste proorocii se împlinesc acum și El spune că Evanghelia trebuie vestită tuturor popoarelor înainte de a veni sfârșitul. Toți oamenii, toate popoarele de altă religie sunt incluse aici, care nu au o cunoștință despre Dumnezeu sau au una total diferită de ceea ce spune Sfânta Scriptură. Evanghelia care trebuie vestită acum nu poate fi alta decât cea care a fost predicată la început, și anume Evanghelia că Dumnezeu s-a

descoperit în Hristos și a împăcat lumea cu Sine (2 Cor. 5, 19).

Toți proorocii și bărbații trimiși de Dumnezeu au trebuit să se ridice în vremea lor împotriva tendinței timpului. Dacă Dumnezeu n-ar fi fost cu ei, atunci valorile vremii i-ar fi luat. De fiecare dată când Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi, El a împlinit istoria de mântuire. Dar de fiecare dată cei trimiși de El erau ca un corp străin: ei nu se potriveau în sistemele religioase existente. Ei erau însărcinați, erau în slujba Celui Prea Înalt și făceau voia Sa.

În toate timpurile au existat excepții care au înotat împotriva curentului religios și au cercetat riguros Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, ajungând astfel la sursa însăși. Ei au putut deosebi astfel între adevărata învățătură biblică și doctrinele transmise de biserică.

În măsura în care bărbații din cadrul creștinismului post-apostolic, după Policarp și Ireneu, care veneau exclusiv din păgânism, s-au îndepărtat de iudaism, ei au desconsiderat Vechiul Testament și au tălmăcit Noul Testament după concepțiile lor. Este semnificativ că ruperea legăturilor cu iudaismul a avut loc în același timp cu introducerea în creștinism a „ideii de trinitate”. Nici măcar un singur creștin, care crede în singurul Dumnezeu, nu a urât vreodată pe evrei. Această ură de moarte față de evrei a început cu adepții învățăturii trinitare, care i-au acuzat pe evrei că sunt orbi și ticăloși. În acea perioadă de tranziție ei au fost acuzați de uciderea lui „Hristos”, iar mai târziu chiar și de „omorârea lui Dumnezeu”. În felul acesta n-a mai rămas nimic din fundamentul original așezat de apostoli și prooroci. Această direcție care s-a îndepărtat de Cuvânt, s-a unit mai târziu cu puterea lumească. Cu aceasta a început o perioadă dezastruasă în istoria bisericii, cunoscută ca „Evul mediu întunecos”.

„Dogma trinitară” a fost proclamată ca „religie de stat”, în Împărăția Romană, abia la 1 mai 381 d. Hr. de împăratul Teodosiu I, iar în anul 447 papa Leon I a declarat-o ca obligatorie pentru toți creștinii. În

jurul anului 500 d. Hr. preoțimea a căpătat dreptul să poarte o anumită uniformă și au fost făcuți slujbași ai statului. Prin aceasta s-a făcut o separare intenționată între preoți și ascultătorii laici. Dar după mărturia Sfintei Scripturi, întreaga adunare a celor răscumpărați este o „preoție sfântă” (1 Pet. 2:9; Apoc. 1:6, ș.a.). Apoi a început groaznica împărăție de o mie de ani a bisericii de stat romane, până la izbucnirea Reformei.

Deoarece creștinismul a devenit religie de stat, toți cetățenii romani trebuiau s-o accepte. În primele secole, statul roman a prigonit „noua religie”, indiferent de direcție, dar acum îi prigonește pe toți cei de altă credință, care nu se lasă înglobați în biserica cea mare. Istoria relatează despre cruciadele sângeroase care trec exclusiv în contul „bisericii trinitare”, aceasta devenind biserica împărăției. Biserica catolică este răspunzătoare pentru toate pogromurile evreilor, războaiele religioase, inchiziția spaniolă ca și pentru prigonirea valdezilor, uciderea hughenotilor din Franța și multe, multe altele.

Înainte de sfârșitul primului mileniu creștin, puterea religioasă a triumfat asupra puterii pământești, și-a atribuit poziția predominantă și a pretins exclusivitatea. Până atunci papii erau numiți de împărați, dar începând de atunci papii erau cei care-i încoronau pe împărați. Așa a decretat papa Nicolae II, în anul 1059. Sub flamura „în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”, cruciații au îndeplinit ordinele bisericii, masacrând nenumerate victime nevinovate, cu crucifixul într-o mână și cu sabia în cealaltă. În baza hotărârii Conciliului de la Clermont, din 1095, papa Urban II a dat ordinul în noiembrie 1096, să se captureze Ierusalimul, să se ocupe mormântul lui Isus și să se aducă întreaga zonă sub ocupație creștină. În total au fost pregătiți aproape 330.000 de „cruciați”, în special în Franța și Germania, din care numai 40.000 au ajuns în Ierusalim, sub conducerea lui Gottfried de Bouillon. Papa spusese: „Dumnezeu o vrea!”, astfel că și subordonații lui au trebuit s-o vrea. Acelor ucigași li s-a dat, când erau încă pe drum, iertarea pentru toate nelegiuirile pe care urmau să le facă. Nu numai în Ierusalim a curs sângele iudeilor și

musulmanilor, ci regiuni întregi au fost înecate în sânge de-a lungul secolelor. Un biograf de la curtea împăratului Friedrich II, care mai târziu s-a lăsat încoronat ca împărat peste Ierusalim, a participat la una din cruciade și iată ce a consemnat în jurnalul său: „Călcând prin sânge am intrat în orașul sfânt și ne-am luptat până am ajuns la mormântul lui Isus — acesta este într-adevăr un război sfânt!” Oamenii au fost masacrați în mare număr ca animalele „în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”. Prima biserică trinitară și-a folosit doctrina ca pe-o măciucă cu trei muchii de fier, ca să ucidă fără milă popoare și seminții.

Papii ca reprezentanți ai învățăturii trinitare, sunt răspunzători pentru toate nenorocirile care au fost făcute în numele religiei „creștine”-cato-lice. Ei au poruncit arderea în public a Talmudului în anul 1244 și a tuturor cărților cu scriere ebraică în anul 1731. Din programul lor făcea parte prigonirea iudeilor, prigonirea celor de altă credință și masacrele, căci aceștia erau de fapt cei blestemați de ei și învinuiți de erezie.

Țări întregi ale Europei au fost „eliberate de iudei”, în urma insistenței bisericii: Spania în 1492; Portugalia în 1496, etc. Numai în Polonia au fost măcelăriți în anul 1648, aproape 200.000 de iudei, în modul cel mai barbar cu putință: ciopârțiți, tocați, uciși. Istoria papilor este înecată în mult sânge, în sângele iudeilor și al martirilor credincioși Bibliei. „Soluția finală” avea să vină în timpul nostru și a costat viața a peste șase milioane de evrei, din care un milion și jumătate de copii.

Din păcate, „anatemizarea” iudeilor a pătruns cu ajutorul bisericii romane, până în epoca modernă și înfierbântă mințile oamenilor. Chiar și Luther, născut și crescut catolic, nu s-a putut elibera de acest lucru, după pocăința lui. Efectul acestei uri a ajuns la apogeul îngrozitor prin holocaustul realizat de regimul dominant catolic al lui Hitler. De-abia începând cu Conciliul Vatican II (1962-1965) iudeii nu mai sunt blestemați de biserică și pasajele acuzatoare

au fost scoase din liturgia din vinerea mare.

Israelul a fost recunoscut de Vatican printr-un tratat abia cu câțiva ani în urmă, iar un an mai târziu și anume, în 15 iunie 1994, au fost stabilite relații diplomatice între cele două state. Dacă și-a schimbat într-adevăr atitudinea, aceasta rămâne sub semnul întrebării, căci Vaticanul este evident de partea dușmanilor Israelului.

Întotdeauna iudeii au preferat moartea, chiar și sinuciderea, decât să accepte „învățătura” și „botezul trinitar”. Același lucru se poate spune despre un număr mare de creștini credincioși Bibliei. Aceasta ar trebui să-l pună pe gânduri pe orice om sincer. Până astăzi, adepții fanatici ai învățăturii trinitare din diferite biserici au aceeași ură și aceleași exprimări față de „credincioșii biblici”. Dacă o învățătură este corectă și de origine divină, atunci efectele acesteia vor fi urmele dumnezeiești ale „dragostei, păcii și binecuvântării”. Iudeii nu au cerut celorlalte popoare să se convertească la credința lor în singurul și adevăratul Dumnezeu, nici n-au făcut o lucrare misionară. Folosirea puterii și creștinarea forțată sunt însemnele bisericii de stat romane. Acolo unde este multă putere, este și mult abuz de putere și aceasta se vede prin urme sângeroase, de-a lungul întregii istorii a bisericii.

O provocare pentru toți

Proorocul Ilie a adunat poporul lui Dumnezeu pe muntele Carmel. Au venit și cei 450 de prooroci ai lui Baal și cei 400 de prooroci ai Astarteei pentru a auzi hotărârea. Proorocul a declarat: „Dumnezeul care va răspunde prin foc, acela este adevăratul Dumnezeu.” și iată că Dumnezeu a răspuns. și noi, acum, trebuie să luăm o decizie divină. Dacă Domnul este Dumnezeu, atunci Lui să-I slujim. Dacă Cuvântul Lui este adevărat, atunci să ne lepădăm de tot ce este fals. Vine timpul, da, este foarte aproape, când Dumnezeu își va desăvârși lucrarea începută de El. În momentul hotărâtor trebuie să

ne aflăm de partea corectă. Prin Cuvântul Său, EL adresează tuturor o provocare.

Acum trebuie făcută o chemare în toată lumea, către toate confesiunile și religiile. Atâtea direcții de credință nu pot conduce toate la Dumnezeu și nu pot fi corecte. Numai ce vine de la El ne conduce înapoi la El. Noi ne putem întâlni cu El personal numai acolo unde El s-a întâlnit cu noi. Este un singur drum de la Dumnezeu spre noi, și acesta este drumul nostru spre Dumnezeu. Numai Unul singur a putut spune: „EU sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6).

Aceste denumiri, ca „trinitate”, „Sfântă Treime”, „Dumnezeul trinitar” etc., au ele vreo valabilitate înaintea Dumnezeului din cer, când ele nu au fost amintite sau rostite de El niciodată? Acestea sunt, în realitate, „elemente” străine de Dumnezeu care au fost furișate prin teorii gnostico-filozofice! Care este adevărul despre trinitate? Adevărul despre trinitate este că ea nu a existat în veșnicie, nu există în decursul timpului și nici nu va exista în veșnicie!

În Vechiul Testament, expresia „Domnul Dumnezeu” este găsită mereu împreună. În Noul Testament, până la epistola lui Iuda, această expresie nu se găsește niciodată, decât dacă este citat Vechiul Testament. În aceasta constă marea taină a lui Dumnezeu pe care o întâlnim în Noul Testament și pe care nimeni nu o poate explica sau cerceta: Dumnezeu a devenit om. De exemplu este scris în 1 Corinteni 6:14: „și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul ...” Divinul și exprimarea umană a acestei descoperiri merg împreună, învelite una în alta, până la desăvârșirea celor răscumparați, plăcuți lui Dumnezeu, care vor fi transformați asemenea Răscumpărătorului (1 Ioan 3:1-3).

În Noul Testament, Domnul și Dumnezeu apar despărțiți, la fel ca Tatăl și Fiul, până la cartea profetică a Bibliei, Apocalipsa. Abia acolo găsim din nou expresia „Domnul Dumnezeu”.

Conducătorii religioși L-au învinuit pe Isus de blasfemie (Ioan 5 și 10), pentru că El — acesta a fost argumentul lor — S-a făcut singur Dumnezeu. Ei nu au putut înțelege că Mântuitorul trebuia să fie născut ca om ca să poată suferi și să moară, rămânând în același timp Domnul pentru a birui moartea. Ei I-au reproșat: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu, care ești om, Te faci Dumnezeu.“ Răspunsul Lui a fost: „... cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’ ... ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl.“ (Ioan 10:33-38).

Pavel vorbește despre taina lui „Hristos și a Bisericii” și împlinirea acesteia, despre planul pe care Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, l-a făcut în veșnicie și pe care îl duce la îndeplinire prin Isus Hristos, Domnul nostru (Ef. 2 și 3). În veșnicie, când timpul nu exista, Dumnezeu a hotărât deja, totul, dinainte. Cu mult timp înainte de crearea omului și căderea lui în păcat, înainte de întemeierea lumii, Cel Atotștiutor a făcut planul Său de mântuire și a hotărât dinainte răscumpărarea omenirii prin Mielul lui Dumnezeu (1 Pet. 1:20-21). Înainte de întemeierea lumii, au fost deja scrise numele celor răscumpești în cartea vieții Mielului. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu ne-a ales în Hristos ca fii și fiice ale Lui (Ef. 1:4-5). Înainte de întemeierea lumii, Tatăl a iubit pe Fiul și pe noi în El și prin El. Aceeași slavă veșnică cu care a fost schimbat la față Fiul lui Dumnezeu, a fost pregătită pentru El și ai Lui deja înainte de întemeierea lumii: „EU le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una.“ (Ioan 17:22-24). Pentru că Dumnezeu este veșnic, de aceea trebuie ca planul Său de mântuire să aibă caracter veșnic. De aceea, oamenii firești, cu gândire limitată în timp, nu-L pot înțelege; acesta este necazul. Pentru Dumnezeu, toate lucrurile au fost încheiate înainte de întemeierea lumii, chiar dacă ele se împlinesc în decursul timpului și devin astfel realitate.

Mântuitorul nu trebuia să fie numai „Mesia”, adică „Unsul”, El trebuia și să nimicească pe cel ce avea puterea morții, adică pe Satan, și astfel să ne elibereze. De aceea, El a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile (Evrei 2:14-18). Cu privirea la aceasta, proorocul a spus în Vechiul Testament: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea?” (Osea 13:14).

Pavel dă drumul unui strigăt de biruință când îi vede împlinirea, la revenirea lui Isus Hristos: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Cor. 15:50-58). Moartea a fost biruită prin învierea lui Hristos, dar moartea va fi și înghițită de biruință și cei mântuiți nu vor mai auzi și nu-și vor mai aduce aminte de ea. „...nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele ... În ziua aceea vor zice: ‘Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!’” (Isa. 25:8-9).

„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! EL va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuș va fi cu ei. EL va fi Dumnezeul lor. EL va șterge orice lacrimă din ochii lor. și moartea nu va mai fi.” (Apoc. 21:3-4).

Nimeni nu poate trece pe lângă Isus Hristos

Așa cum nu-L putem explica pe Dumnezeu, natura și descoperirile Sale, tot așa nu-L putem explica pe Domnul nostru în multele domenii care fac parte din planul de mântuire.

Când „Domnul” nostru apare sau este amintit într-un anumit context, care este în legătură cu planul de mântuire — de exemplu, ca Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David, ca Mielul lui Dumnezeu, Mare Preot, Avocat, Mijlocitor, etc. — El este arătat ca om lângă Dumnezeu, dar niciodată ca o a doua persoană divină. Acest fapt este dovedit clar de textele biblice corespunzătoare.

Când Isus vorbește ca Fiu al omului, atunci Tatăl este mai mare, atunci doar Tatăl știe timpul și ceasul, atunci El nu face nimic altceva decât ce vede pe Tatăl făcând (Ioan 5:19-20; ș.a.). EL a fost Prooroc, El a fost Văzător. LUI îi erau arătate, în vedenii, lucruri trecute și lucruri viitoare; Lui i-au fost descoperite chiar și gândurile oamenilor și intențiile lor: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.” (Ioan 1:48).

„... ‘Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.’ ... ‘știu’, I-a zis femeia, ‘că are să vină Mesia, (căruiua I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.’ Isus i-a zis: ‘EU, Cel care vorbește cu tine, sunt Acela.’” (Ioan 4:16-26) și alte exemple.

„Dar Isus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți. și n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuși știa ce este în om.” (Ioan 2:24-25).

Cuvântul din Deuteronom 18:18 s-a împlinit așa cum a spus Petru, în a doua lui predică, după Rusalii: „În adevăr, Moise a zis părinților noștri: ‘Domnul, Dumnezeuul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.’” (Fap. 3:22-23). Ca „Fiu al omului”, El a fost Proorocul și Robul (Isa. 42:1-4); 52:13; Fap. 4:23-31). Ca „Fiul lui Dumnezeu”, El este Mântuitor și Domn. Ca „Fiul lui David” El este Împărat. EL este Împărat, Preot și Prooroc.

Fiecare acțiune a iubitului nostru „Domn”, tot ce a spus El și tot ce este scris despre El trebuie văzut întotdeauna în legătură cu acea parte a planului de mântuire căreia îi aparține. De aceea nu este îngăduit să se schimbe denumirile între ele. Dacă în Evangheliile este scris de optzeci de ori „Fiul omului”, atunci trebuie să rămână așa pentru totdeauna. Dacă este scris „Fiul lui Dumnezeu”, atunci trebuie să rămână acolo așa cum este scris; la fel, dacă este scris „Fiul lui David”. În Sfânta Scriptură, tot ce este în legătură cu planul de mântuire, este ordonat în mod dumnezeiesc.

Dumnezeu nu s-a înmulțit în Sine însuși, El mai este încă Unul singur. Prin Fiul Său cel întâi născut, El a înfăptuit, prin zămislirea din Duhul, înmulțirea duhovnicească a tuturor întâilor născuți. Ei au fost aduși la viață prin Cuvântul adevărului, au trăit nașterea din nou (Iac. 1:18; 1 Pet. 1:23; ș.a.), sunt mântuiți și primiți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

„și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.“ (Ioan 17:3).

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. EL este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.“ (1 Ioan 5:20).

Ștefan L-a văzut ca Fiu al omului la dreapta lui Dumnezeu (Fap. 7:56). Ioan l-a văzut ca Fiul omului în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur (Apoc. 1). Daniel L-a văzut venind ca Fiul omului (Dan. 7:13-14 ș.a.). În îndeplinirea însărcinărilor Lui ca Mare Preot, Mijlocitor și Avocat, noi Îl vedem lângă Dumnezeu. Apostolul scrie tovarășului său de slujbă, Timotei: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.“ (1 Tim. 2:5).

Apostolul Ioan se exprimă astfel: „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.“ (1 Ioan 2:1).

Din punctul de vedere al planului de mântuire, nouă ne-a fost dăruită mântuirea în Fiul, în Noul Testament. Chiar și în umanitatea Sa, Fiul este subiectul adevăratei credințe vii, care mântuiește: „Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine.“ (Ioan 14:1). Numai cine crede în Fiul lui Dumnezeu, crede cu adevărat în Dumnezeu. Credința vie, mântuitoare, poate fi numai în Dumnezeu descoperită.

Toate celelalte sunt activități religioase care trec pe lângă Dumnezeu. Numai în Fiul s-a întâlnit Tatăl cu noi, numai în El singur îl avem pe Tatăl. În această legătură, putem încadra și următoarele texte biblice: „Slujiți Domnului cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!” (Ps. 2:11-12).

„... care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și I-a dat slavă, pentru ca, credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.” (1 Pet. 1:21).

De mântuirea dăruită nouă de Dumnezeu în Fiul lui Dumnezeu, au parte toți fiii și fiicele Lui. De aceea, condiția apostolică sună și astăzi la fel: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.” (Fap. 16:31). Mântuirea, salvarea este în Fiul; EL este eliberarea noastră.

„Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36).

„și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” (1 Ioan 5:11-12).

„Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.” (1 Ioan 2:23).

Noua creație

Domnul nostru a spus: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” (Apoc. 21:5). EL a început cu Noul Legământ, în care oricine vine la credință primește, prin nașterea din nou, viață nouă din Dumnezeu. Pavel a spus: „Căci, dacă este ceva în Hristos, este o făptură nouă.” (2 Cor. 5:17). Dumnezeu ne-a făgăduit deja în Vechiul Testament că ne va da o viață nouă, o inimă nouă, un duh nou; și toate acestea ni le-a dăruit prin Noul Legământ făcut în Hristos, Cel care este începutul noii creații divine (Apoc. 3:14).

Asupra creației firești, care s-a înmulțit prin zămislire

trupească, a venit moartea, pierzarea, despărțirea de Dumnezeu, izgonirea din paradis și din părtășia cu Dumnezeu, din cauza necredinței și neascultării. Deoarece căderea în păcat a avut loc în trup de carne și sânge, împăcarea și salvarea trebuiau aduse în același trup de carne, prin sânge. Pentru că viața este în sânge (Lev. 17:11), a fost necesar ca El să aducă sângele și viața Lui ca jertfă pentru împăcare și salvare. În Fiul lui Dumnezeu, zămislit prin Duhul, era viața lui Dumnezeu: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.“ (Ioan 1:4). În trup, EL a devenit muritor. În Duhul, El a trebuit să coboare în iad (1 Pet. 3:18-23) pentru a birui moartea, iadul și pe Satan și pentru a dăruia această mare biruință fiilor și fiicelor lui Dumnezeu (Apoc. 1:17-18). Spărtura pe care a făcut-o Satan prin șarpe, Dumnezeu a reparat-o ca Tată, prin Fiul. Drumul spre paradis este din nou liber. Când a murit pe cruce, Isus a spus tâlharului, următoarele cuvinte: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.“ (Luca 23:43).

În grădina Ghețimani, Fiul lui Dumnezeu s-a luptat în rugăciune, pe viață și pe moarte și a spus: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuș nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.“ (Mat. 26:39).

„Acum sufletul Meu este tulburat. și ce voi zice? ... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? ... Dar tocmai pentru aceasta am venit până în ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!“ (Ioan 12:27-28).

Pe crucea de pe Golgota, Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Lui toată vina și tot păcatul fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, da, trăind chiar și despărțirea de Dumnezeu în locul lor. Noi am fost părăsiți de Dumnezeu, iar El a luat locul nostru și a strigat în locul nostru: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Mat. 27:46; Mar. 15:34), așa cum fusese prezis din gura lui David în Psalmul 22:2. Sângerând și murind pe cruce, El a strigat: „S-a isprăvit!“ (Ioan 19:30). Totul s-a petrecut așa cum a fost spus dinainte, în Vechiul Testament.

Toate aceste însărcinări au fost necesare pentru împlinirea planului de mântuire, în care Îl vedem pe Domnul de la nașterea până la moartea Sa, ca Fiul al omului printre oameni, și care la sfârșitul vieții, strigă: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca 23:46). Noi eram cei despărțiți de Dumnezeu, dar acum El a pășit în față și a luat locul nostru. El era Cel care a venit de la Dumnezeu pentru a ne uni pe noi cu Dumnezeu. De atunci, copiii lui Dumnezeu pot spune la sfârșitul drumului lor pământesc: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!”

Pentru cei mântuiți este valabil Cuvântul: „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zăpădăcirea cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-L pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.” (Col. 2:13-15). Amin! Așa este!

În Fiul am devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu

Cu nașterea Fiului zămislit prin Duhul Sfânt, Dumnezeu a devenit Tatăl tuturor fiilor și fiicelor Sale, pe care i-a înfiat. Acesta este scopul întregului Său plan de mântuire; aceasta a vrut El. Fiul care a venit — Adam — a fost neascultător și a devenit un copil al morții. La fel sunt toți urmașii lui, niște copii ai morții. Fiecare o știe: nimic nu este mai sigur în viața aceasta ca moartea! Fiul zămislit, al doilea Adam, a fost ascultător până la moartea pe cruce. Astfel a făcut El răscumpărarea și este Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni, Cel care a adus împăcarea. El a suferit moartea pentru a o birui. Prin învierea Lui, El a triumfat asupra morții, iadului și a lui Satan.

Este scris: „și acolo unde li se zicea: ‘Voi nu sunteți poporul Meu’, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.” (Rom. 9:26; Osea

2:1).

Ținta cea mai înaltă a descoperirii în Fiul a fost ca noi să devenim, în El, fii și fiice ale lui Dumnezeu. De la singularul referitor la Mântuitor: „EU îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu.” (2 Sam. 7:14; Evrei 1:5), s-a trecut la pluralul celor mântuiți: „EU vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Cor. 6:18). Același Duh, care L-a zămislit pe Fiul, creează în noi viață nouă din Dumnezeu, prin nașterea din nou (1 Ioan 5:4). Fiul lui Dumnezeu este Cel întâi născut dintre mai mulți frați; în El am fost aduși în „relația-Tată-Fiu”. „Ci du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” (Ioan 20:17).

Dumnezeu ne-a primit în Fiul. De aceea este scris: „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească ‚frați‘.” (Evrei 2:10-12).

„... ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale.” (Ef. 1:5).

„Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.” (Rom. 8:29; ș.a.).

Cele două începuturi

Ambele începuturi sunt realități care nu trebuie dovedite. Așa de sigur cum a existat un început prin crearea omului, care mai există și astăzi, la fel de sigur există un început prin zămisirea din Duhul, care este o realitate pentru toți creștinii biblici.

Noi o vedem pe Eva care a primit sămânța dușmanului și

anume, a șarpelui și care apoi l-a atras și pe Adam în aceeași încălcare. O vedem și pe Maria care a primit Sămânța dumnezeiască și a născut pe Mântuitorul, „al doilea Adam”, Cel care ne-a adus înapoi viața veșnică (1 Cor. 15:45-49). Dumnezeu a pus Sămânța Sa în Maria prin Duhul, astfel încât Fiul lui Dumnezeu născut în trup să zdrobească capul șarpelui și să ne dăruiască mântuirea. „Sămânță” înseamnă în Biblie urmași.

Șarpele a amăgit-o pe Eva și astfel sămânța firească a fost lăsată în Cain, despre care este scris într-adevăr: „... Cain, care era de la cel rău ...” (1 Ioan 3:12), Domnul Dumnezeu s-a adresat șarpelui: „Vrăjmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15). Dumnezeu a trebuit să aducă la viață o sămânță naturală prin zămislire supranaturală, pentru a putea smulge țepușul morții din trupul acesta sortit morții și astfel să fie garantată transformarea lui. Această „sămânță” a lui Dumnezeu este Hristos (Gal. 3, 19; ș.a.).

Primul Adam a adus, prin neascultarea sa, moartea; al „doilea Adam”, prin ascultarea Lui, a adus prin moartea pe cruce, mântuirea, iertarea, împăcarea și viața veșnică pentru omenirea căzută:

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuîți, ca să ne aducă la Dumnezeu. EL a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” (1 Pet. 3:18-19).

„Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.” (Col. 1:21-22).

„Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu ...” (Rom. 3:25).

„Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. ... De aceea este scris: ‘Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.’ Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. ... Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este

din cer. ... și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.“ (1 Cor. 15:21, 45:47+49).

„Astfel dar, după cum printr-o s i n g u r ă greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o s i n g u r ă hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.“ (Rom. 5:18-19).

Decursul istoriei bisericii

Chiar la începutul bisericii nou-testamentare, fiecare învățătură și practică era așa cum o rânduse Dumnezeu. Foarte curând însă, au început devierile și schimbările. Această evoluție tragică a atins în următoarele secole o atât de mare măsură, încât nu se mai găsea aproape nimic din ceea ce fusese în creștinismul primar. Noi trebuie să descoperim acum calea originală, care este numită în Biblie „calea îngustă” și s-o urmăm, altfel vom merge mai departe pe „calea cea lată” și vom greși ținta veșnică.

Ambele, adevărul și falsul, s-au răspândit neîntrerupt și au mers în paralel în toate epocile Bisericii. Deja în timpul apostolilor, bărbații care nu aveau o însărcinare divină au prezentat păreri lor personale, din care au rezultat mai târziu învățături străine. și acum trebuie comparată fiecare învățătură, fiecare mărturie și fiecare practică, cu originalul din creștinismul primar și trebuie adus în concordanță. Un prooroc adevărat, un apostol adevărat, un învățător pus de Dumnezeu în Biserică (1 Cor. 12:28; Ef. 4:11), trebuie să spună astăzi, exact același lucru pe care l-au spus proorocii, apostolii și învățătorii trimiși de Dumnezeu și ale căror cuvinte ne-au fost lăsate în Sfânta Scriptură. Din singurul izvor divin poate veni, mereu, numai aceeași descoperire și inspirație.

Bărbații lui Dumnezeu nu și-au prezentat niciodată propriile

lor cunoștințe, ci au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu sub călăuzirea și inspirația Duhului Sfânt. Acesta este singurul criteriu așezat în Scriptură cu care trebuie să se lase măsuțați toți vestitorii, indiferent de confesiune. Mulți vor să facă o slujbă pentru Dumnezeu fără să cunoască voia lui Dumnezeu și fără să se afle ei înșiși în ea. În toate religiile se poate adevăra sinceritate. Toți aceștia își sacrifică timpul și pe ei înșiși, trăind cu toată sinceritatea în conformitate cu convingerile lor. Dar este posibil să fie sincer greșiți și așa-ziii „părinți ai bisericii” au avut de gând să facă ceva bun, atunci când și-au prezentat propriile lor păreri ca învățături și au adus în creștinism bagajul lor de idei păgâne. Ei au intenționat să slujească întregii omeniri și nu au vrut să-i jignească pe adepții dumnezeilor păgâni. Dar în felul acesta ei au format o religie păgână-creștină. Intențiile lor bune mărturisesc deja despre duhul ecumenic, dar ei nu au fost în voia lui Dumnezeu. Ei înșiși au deviat de la calea lui Dumnezeu, pe care au vrut să-i aducă pe alții. În măsura în care ei s-au apropiat de tradițiile diferitelor popoare prin multe compromisuri, în aceeași măsură s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și Cuvântul Lui.

La Dumnezeu totul rămâne la fel de la început și până la sfârșit. EL însuși, Cuvântul Lui și lucrarea Lui nu au fost supuse schimbărilor în decursul timpului și vor rămâne neschimbate în veci. EL este legat de Cuvântul Lui și toți care-L cred, la fel, sunt datori să-L asculte. Acei ce au primit Cuvântul Lui, devin părtași firii dumnezeiești și sunt una cu El prin substanța divină (2 Pet. 1:3-4).

Nu ne vom adânci mai mult în timpul post-apostolic și în Evul Mediu, timp în care învățăturile biblice de la început au dispărut aproape de tot, ci vom trece de la creștinismul primar la Reformă și vom atinge scurt evoluția Bisericii nou-testamentare de atunci și până în timpul nostru. După cei o mie de ani de domnie ai bisericii de stat romane, din sec. al-VI-lea până în sec. al-XVI-lea, s-a reușit străpungerea pentru vestirea liberă a Evangheliei. S-ar putea da multe nume din timpul Reformei, cel mai cunoscut fiind cel al lui Martin Luther. Acesta a recunoscut meritele lui Jan Hus care, încurajat de

John Wyclif, a pregătit apariția Reformei cu jertfa propriei sale vieți fiind ars pe rugul părinților Conciliului de la Konstanz. La fel, Zwingli, Calvin, Schwenkfeld și alții au contribuit la împlinirea acestei lucrări.

Prin Reformă, oamenii deveniți credincioși au experimentat ce înseamnă cu adevărat harul. A fost primul pas de întoarcere la creștinismul primar și anume, căpătarea neprihănirii prin credință. Oricine are această experiență este călăuzit de Duhul Sfânt să-i pară rău pentru toate lucrurile din viața lui care n-au fost corecte înaintea lui Dumnezeu și să cheme Numele Domnului. Sfânta Scriptură numește aceasta „pocăință”, dar ea nu are nimic a face cu „căința”. Așa se ajunge la siguranța mântuirii sufletului, prin credința în lucrarea de răscumpărare înfăptuită. Oricine crede cu adevărat, acela primește pacea cu Dumnezeu prin iertare și neprihănire (Rom. 1:16-17; Rom. 5; ș.a.) pe baza credinței (Rom. 5:1).

După trăirea pocăinței urmează și alte experiențe. După cum este cunoscut, de la străpungerea Reformei încoace, au avut loc mai multe treziri spirituale prin care cei credincioși au fost călăuziți, de fiecare dată, tot mai adânc în Cuvânt. Sub John Wesley și mulți alții care s-au ridicat în aceeași perioadă, a izbucnit o nouă trezire, în care s-a pus accentul pe sfințire și anume, pe trăirea Cuvântului lui Dumnezeu. Așa cum oamenii au ajuns mai înainte la siguranța iertării păcatelor și a neprihănirii, la fel s-au rugat cei deveniți credincioși în acel timp ca să fie sfințiți și au și trăit-o. Credința a venit întotdeauna din predicarea Cuvântului Evangheliei. Această a doua mișcare de trezire a intrat în istoria Bisericii sub numele de „trezire metodistă”. Aceasta a fost o călăuzire mai departe a credincioșilor într-o viață închinată lui Dumnezeu.

Cei care au început să boteze prin scufundare își trag începuturile tot din timpul Reformei. Diferitele direcții de credință, ca mișcarea menonită, baptistă, penticostală și altele, practică din nou botezul prin scufundare al celor deveniți credincioși. Cine devenea credincios nu rămânea la neprihănire și la trăirea sfințirii, ci urma în

ascultare porunca Domnului și se lăsa botezat prin scufundare. În toate aceste treziri spirituale de la Reformă încoace, Duhul lui Dumnezeu a adus la lumină adevărurile biblice, care fuseseră pierdute. Ținta era ca Biserica nou-testamentară să fie găsită la sfârșitul timpului de har, la revenirea lui Isus Hristos, în aceeași stare cum a fost la începutul timpului apostolic. Domnul a făgăduit doar în Cuvântul Lui că vor veni timpuri de înviorare și o „ploaie târzie”, astfel ca, înaintea revenirii lui Hristos, să aibă loc o așezare din nou a tuturor lucrurilor (Fap. 3:19-21; ș.a.).

Dacă de la începutul Bisericii nou-testamentare a avut loc, de-a lungul secolelor, o evoluție prin depărtarea de la Cuvânt și formarea unei tradiții, dimpotrivă, de la Reformă încoace, a avut loc printre credincioșii biblici o evoluție care i-a depărtat de tradițiile transmise și i-a condus înapoi, la vestirea originală.

La începutul secolului a izbucnit o puternică lucrare a Duhului care s-a răspândit pe toate continentele. Fiecare țară are și în cazul acestei treziri, propria ei istorie. Duhul lui Dumnezeu a lucrat în toată lumea, dar evenimentul din 1906 din Los Angeles, de pe „Azusa Street”, este recunoscut ca „actul de naștere” al mișcării penticostale. Penticostalii trinitari nu amintesc că adunarea de pe „Azusa Street” a fost o biserică „Oneness”, adică un grup care credea într-un „singur” Dumnezeu. Predicatorul Charles F. Parham a fost cel care în anul 1900 a deschis colegiul Bethel în Topeka, Kansas. În anul 1905, el a început cu un seminar biblic în Houston, Texas. La acesta a luat parte și William J. Seymour, cel care a devenit renumit mai târziu ca și conducător al bisericii de pe „Azusa Street”, unde a început această lucrare a Duhului, care s-a răspândit, într-adevăr, pe întreg pământul. Mai târziu această mișcare s-a denumit „United Pentecostal Church International”.

În Germania — trist dar adevărat — ca în nici o altă țară pe de față pământului — conducătorii spirituali au condamnat mișcarea penticostală. Ei au făcut acest lucru din cauza unor anumite

evenimente din Kassel care au fost provocate de așa-zisele „proorocițe” din Norvegia. Ei au judecat lucruri pe care ei înșiși nu le-au trăit niciodată. În 15 septembrie 1909, a fost semnată așa numita „Declarație de la Berlin”. Numele celor ce au semnat-o sunt scrise acolo. În această declarație, mișcarea penticostală și conducătorii ei sunt acuzați de a fi „posedați” de cel rău și este numit „duh penticostal demonic de jos”. Nu au știut acești bărbați că Duhul se mișcă încotro vrea El? La cei ce s-au pronunțat în felul acesta, cu siguranță, Duhul Sfânt nu a lucrat deloc. Ei au devenit, fără să știe, victimele propriilor lor argumente și au hulit împotriva Duhului Sfânt, păcat care nu se iartă (Luca 12:10).

Unii sunt de părere că prin aceasta a fost îndepărtată binecuvântarea lui Dumnezeu de Germania și blestemul s-a abătut asupra țării noastre prin cele două războaie mondiale, cu toate consecințele lor. Berlinul a devenit cartierul general al nimicitorului care a inițiat cel mai îngrozitor holocaust din istoria omenirii. În orice caz, cuvântul biblic se potrivește foarte bine: „Ce samănă omul, aceea va și secera.” și pentru conducătorii spirituali care n-au recunoscut ceasul cercetării divine. Este rușinos că bărbați care se ridică și predică din Biblie, își pierd respectul față de capitolele din Biblie care se ocupă de lucrarea Duhului Sfânt, pentru că nu vreau s-o primească și atunci emit propriile lor păreri.

În creștinismul primar, oamenii au cercetat Scripturile să vadă dacă lucrurile care se întâmplă sunt corecte sau nu. Acești bărbați care se încadrau în rândurile pietistilor, s-au poticnit de propria lor pioșenie. Dacă și-ar fi comparat slujba lor cu Scriptura, și-ar fi dat seama că predicarea și practica lor nu corespunde cu cea a apostolilor și că Dumnezeu are de dat mult mai mult decât primiseră ei până atunci. Sunt prea mulți cei ce au înțepenit în formele lor și au rămas, duhovnicește, pe loc. Dar Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii. Acolo unde El lucrează prin Duhul și Cuvântul Său, cei morți duhovnicește sunt treziți și prin credința în Isus Hristos, sunt aduși la viață.

Imediat după cel de-al doilea război mondial, Dumnezeu a făcut un nou început. EL a folosit un vas ales și purtător de cuvânt, William M. Branham (1909-1965), care a fost ordonat ca predicator în „Convenția Baptistă din Sud” din SUA de către dr. Roy Davis în anul 1933. Așa cum Pavel a putut să mărturisească despre o chemare dumnezeiască: „Când eram pe drum ... deodată ...” (Fap. 22:6-21), la fel a putut depune și el mărturie despre o chemare supranaturală. S-a întâmplat în seara zilei de 7 mai 1946, când lumina supranaturală, ca un reflector puternic, a strălucit în cameră și, deodată, un vizitator ceresc, a cărui înfățișare el a putut-o descrie cu exactitate, a apărut în fața lui și i-a spus: „Nu te teme! Am fost trimis din prezența lui Dumnezeu ...” El a relatat în diferite ocazii, ca și Pavel, despre acea experiență deosebită, ce i s-a spus și ce însărcinare i s-a dat. După câte știm, el a fost singurul din generația noastră care a primit o astfel de însărcinare și trimitere cerească, directă.

Istoria nou-testamentară de mântuire a început cu lucrarea supra-naturală a lui Dumnezeu pe pământ: un înger a venit la Zaharia și a anunțat nașterea lui Ioan Botezătorul, un înger a venit la Maria și a anunțat nașterea lui Isus Hristos. Întreaga oaste cerească a cântat deasupra Betleemului și un înger a vestit: „... astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” (Luca 2:11). Ca un fir roșu apare în Noul Testament până la Apocalipsa, deja în primul capitol, trimiterea îngerului la Ioan. Acolo unde Dumnezeu este cu adevărat la lucru, se mai întâmplă și astăzi lucruri supranaturale — ca atunci de Rusalii și după aceea.

Așa i-a plăcut lui Dumnezeu să înceapă trezirea pentru mântuire și vindecare din timpul nostru, prin William Branham. Toți ceilalți evangheliști — Oral Roberts, T.L. Osborn, Tommy Hicks și alții — care au devenit cunoscuți mai târziu în trezirea cu rugăciuni pentru vindecare, s-au ridicat ulterior. Dacă sunt sinceri, ei vor confirma că au primit inspirația și întărirea credinței într-o adunare a lui W. Branham și după aceea a început slujba lor. O excepție este Billy Graham, care a fost ales ca evanghelist de „Convenția Baptistă

din Sud” în 1950, dar care nu a avut o slujbă de vindecare. Mișcările duhovnicești care există astăzi și slujbele din mișcarea de vindecare și de trezire își au obârșia în slujba lui William Branham care a început în 1946. Același lucru este valabil și pentru „Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline” și pentru diferitele mișcări charismatice, indiferent cum sunt formate sau transformate.

Din zilele Domnului nostru și ale apostolilor până în prezent, nu a existat nici o slujbă asemănătoare. După predică, el chema oamenii să se decidă pentru Hristos și după aceea se ruga pentru bolnavi. El nu ocolea cazurile grele, ci se ruga pentru fiecare om care venea și credea Cuvântul lui Dumnezeu. El a accentuat adesea cuvintele din Evrei 13:8: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.” și din Ioan 14:12: „Adevărat, adevărat, vă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea.” El a crezut ce a spus Domnul și s-au întâmplat semne și minuni care pot fi mărturisite de milioane de oameni de pe întreg pământul.

Pe platformă, în adunările mari, unde se strângeau numeroși oameni, orbi și-au primit vederea, surzii au auzit, mușii au vorbit, șchiopii au putut merge. Cel mai mare număr de vindecări a avut loc printre cei bolnavi de cancer, căci atunci când a fost chemat și trimis, i s-a spus lui William Branham că va primi un dar de vindecare de la Dumnezeu și că nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii lui, nici chiar cancerul, dacă va reuși să-i facă pe oameni să creadă. Ca și în slujba Domnului nostru Isus Hristos, în generația noastră au avut loc semne mari și minuni. Mereu se putea auzi de pe buzele martorilor oculari: „... căci nimeni nu poate face astfel de semne, dacă nu este Dumnezeu cu el.” (Ioan 3:2).

William Branham nu a făcut parte nici din „Confesiunea trinitară”, nici din cea „unitariană”. Slujba lui deosebită a fost, din păcate, defăimată în toată lumea de către conducătorii religioși, așa cum s-a întâmplat și atunci, cu Isus. și din nou a fost un doctor

german, care a scris cel dintâi o carte despre William Branham și despre alți evangheliști care se rugau pentru vindecare și a spus despre ei că ar veni de la cel rău. Ciudat este faptul că astfel de oameni nu pot oferi decât o avalanșă de teorii. La ei nu se găsește nici urmă de confirmare divină. Așa cum învățații mândri și convinși de ei înșiși, de pe vremea lui Isus, au atribuit slujba Domnului, lui Belzebul, la fel au făcut-o colegii lor în acest timp.

Toți evangheliștii, care s-au ridicat de la sfârșitul anilor '40 până la mijlocul anilor '60 în trezirile cu rugăciuni pentru vindecare, au cunoștințe „la prima mână” despre ceea ce a făcut Dumnezeu în acel timp. Ca urmare a predicării Evangheliei depline de către William Branham, cele două mari direcții penticostale, „Assemblies of God” și „United Pentecostal Church“, au profitat din plin. În acel timp, cele două direcții au dorit, fiecare, să-l aibă de partea lor și au stabilit o zi de întâlnire în care el trebuia să se decidă pentru una dintre ele. Chiar în ziua precedentă întâlnirii, Dumnezeu i-a dat o viziune. El a văzut doi pomi plini de fructe coapte. Pe unul era scris „Trinitate” și pe celălalt „Unitate”. El s-a văzut, în acea viziune, între cei doi pomi, cu o mână pe unul și cu alta pe celălalt. El a scuturat ambii pomi cu toată puterea și iată că toate fructele pomilor au căzut peste el. El a relatat această viziune fraților, care mai înainte nu vroiau să vorbească unii cu ceilalți. El le-a spus: „Fraților, voi vedeți că Dumnezeu nu-mi permite să mă așez de partea vreunei partide. EL mă trimite la poporul Său care se află răspândit în cele două tabere penticostale și peste tot.” Apoi ei și-au strâns mâinile și William Branham s-a rugat pentru ei. Rezultatul a fost o cooperare de ani de zile și prin vestirea Evangheliei a fost strânsă o recoltă bogată de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Bisericile penticostale au primit cu bucurie mulțimile de oameni veniți prin slujba lui William Branham, dar pe el însuși l-au respins datorită învățăturilor predicate numai pe baza Sfintei Scripturi. Răspunzător pentru defăimarea lui William Branham a fost, în primul rând, David Du Plessis, care a fost în adunările istorice din Africa de

Sud din anul 1951 a lui Branham și care l-a urmat apoi în Statele Unite, unde a devenit mai târziu cunoscut ca „Mr. Pentecost”, dar prin ceea ce a spus și a făcut, a dovedit mai mult duh ecumenic decât Duh Sfânt. El a propagat afirmația paradoxală: „Branham este un prooroc mare și adevărat, căruia Domnul îi descoperă totul, dar să nu ascultați de învățăturile lui!” Cum se potrivește una cu cealaltă? Poate ieși dintr-un izvor și dulce și amar, în același timp? Afirmații asemănătoare au făcut Gordon Lindsay, Kenneth Hagin și alții. Nu ar fi avut toți aceștia obligația să citească mai întâi Sfânta Scriptură și să se cerceteze pe ei înșiși? Dar ei au preferat să judece din punctul lor de vedere, lucru care se întâmplă până astăzi.

Nici o influență omenească

Trebuie menționat aici că nici un om nu poate influența lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea și procedura suverană a lui Dumnezeu nu stă la dispoziție. Astfel, fotografia cu stâlpul de lumină supranatural nu s-a făcut ca urmare a dorinței sau influenței lui William Branham. Cei care au făcut fotografia, Ayers și Kippermann, erau fotografi de presă și critici, însă din punct de vedere duhovnicește, Domnul s-a pogorât într-un stâlp de lumină supranatural, ca în timpul lui Moise. Acest fapt s-a petrecut în 24 ianuarie 1950 în sala „Colliseum” din Houston, Texas, în prezența a circa 8000 de oameni. Mai înainte avusese loc o dezbatere între predicatorul, dr. Best, care susținea că astăzi nu mai există vindecare divină, minuni și semne, și predicatorul F. F. Bosworth, care a dovedit contrariul, din Sfânta Scriptură.

Negativul acestei fotografii a fost dezvoltat de studioul Douglas din Houston, Texas. Datorită luminii supranaturale care apărea în fotografie, Gordon Lindsay a supus-o examinării lui George J. Lacy, expert autorizat în cercetarea documentelor litigioase. Expertiza* lui (pag. 122) confirmă că nu a avut loc nici o retușare și nici o dublă expunere sau vreun alt fel de contrafacere. Lumina a fost

prezentă, altfel camera de luat vederi nu ar fi reținut-o. Această fotografie a fost expusă la Washington, în Muzeul de Artă, ca singurul document confirmat al unei apariții supranaturale. Acolo am văzut-o și eu, personal, în decembrie 1969.

Această lumină supranaturală se cobora întotdeauna când bărbatul lui Dumnezeu începea să se roage pentru bolnavi. Lui îi erau arătate amănunte din viața persoanei care stătea în fața lui, așa cum s-a întâmplat în slujba Domnului nostru. Sute de predici înregistrate pe bandă stau la dispoziție ca dovadă. A fost plăcerea Domnului înviat de a fi prezent în Biserica Sa după făgăduința Lui și Să se manifeste în mod vizibil, după aproape două mii de ani, fără nici o umbră de îndoială, chiar și pentru cei necredincioși. William Branham a mărturisit că este aceeași lumină care i s-a arătat lui Pavel și din care Domnul i-a vorbit (Fap. 9; 22 și 26). El a avut aceeași slujbă și aceeași confirmare, aceleași învățături despre dumnezeire, botez, cină, etc., ca și Pavel. Eu am urmărit această slujbă timp de 10 ani (1955-1965) și de aceea nu pot ascunde ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Eu sunt un martor adevărat, care a văzut, a auzit și a trăit aceste lucruri.

Evangelhiștii care l-au stimat în mod deosebit pe Branham și îl numesc până astăzi „părintele trezirii de vindecare”, nu au înțeles că prin slujba lui, care era în legătură directă cu planul lui Dumnezeu de mântuire, totul trebuia restituit și adus la starea originală din creștinismul primar. Ei nu au înțeles că nici un prooroc al lui Dumnezeu nu este legitimat doar prin semne și minuni, ci atunci când el vestește Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum a ieșit din gura lui Dumnezeu. Este mare păcat că majoritatea conducătorilor de biserici nu au recunoscut ziua cercetării divine. Lor li se aplică cuvintele pe care le-a spus Domnul atunci, conducătorilor religioși. EL a vrut să adune pe poporul Său, dar ei L-au împiedicat. Cu adevărat, istoria se repetă! Mulți evangheliști ai vindecării și-au făcut un nume predicând o evanghelie a bunăstării și au devenit ei înșiși milionari. Dumnezeu să aibă milă: din punct de vedere doctrinar, ei au rămas în aluatul

vechi și în robia babiloniană. Ei nu au recunoscut că Dumnezeu, în dragostea și credincioșia Lui, a trimis acum, după făgăduința Lui, la sfârșitul timpului de har, înainte de a începe „ziua Domnului”, un prooroc adevărat, de talia lui Ilie (Mal. 4,:5; Mat. 17:11; ș.a.).

În încheiere, permiteți-mi să mai fac o observație: în nici o trezire nu au fost mase mari care au urmat ceea ce făcea Dumnezeu, ci întotdeauna a fost numai o minoritate care a fost gata să meargă înainte, cu Dumnezeu. Așa s-a întâmplat la început cu Israelul, la fel s-a întâmplat mai târziu cu toate confesiunile: „Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți.” (Rom. 11:7). Cum s-a întâmplat cu evreii, la fel este și cu creștinii: întotdeauna o minoritate este cea care recunoaște ce face Dumnezeu în timpul ei. Ceea ce a făcut El în trecut, este cunoscut de toți. Dar cine trăiește în prezența lui Dumnezeu, va recunoaște și va avea parte de ceea ce face El în prezent. Mustrarea Domnului nostru: „Dacă ai fi recunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea!” (Luca 1:42), este valabil pentru toți, din toate timpurile. Fiecare trebuie să recunoască lucrarea prezentă a lui Dumnezeu care este în legătură cu Cuvântul făgăduit și cu planul de mântuire al lui Dumnezeu. Oricine o respinge, va trebui să accepte acuzația: „... fața pământului și a cerului ș,tiți s-o deosebiți: vremea aceasta cum de n-o deosebiți?” (Luca 12:56).

Eu nu am voie să ascund ceea ce a făcut Dumnezeu. Slujba rânduită și așezată de El însuși în Biserică, trebuie adusă la cunoștința tuturor oamenilor, căci s-a petrecut conform Cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu. Ca slujitor al Domnului, eu trebuie să fiu credincios și nu pot reține poporului ceva din ceea ce a făcut Dumnezeu și care este o binecuvântare pentru el. Nimeni nu-mi poate cere să trec cu dispreț pe lângă el. Dimpotrivă, eu strig: „Dați toată cinstea lui Dumnezeu! Numai Lui dați-I dreptate!”, căci Scriptura s-a împlinit sub ochii noștri. Acum este vorba despre mesajul biblic curat dinaintea revenirii lui Hristos — despre Evanghelia veșnic valabilă

care este vestită din nou, în toată plinătatea, după 2000 de ani, despre chemarea și pregătirea Bisericii-Mireasă, despre restituirea și desăvârșirea duhovnicească deplină.

Un mesager este unul care arată calea, nu este calea însăși. Mesajul Cuvântului ne arată calea, dar numai Isus Hristos este calea. După citirea cărții, fiecare va decide singur pentru sine. Cine respinge cele scrise, să fie cel puțin tolerant cu cei ce vor să trăiască după propriile convingeri în credință. Nimeni nu are voie, nici măcar un delegat al sectelor, să numească „eretici“ pe cei ce s-au îndepărtat de bisericile tradiționale și de învățăturile lor. De acum încolo fiecare știe ce înseamnă „erezii”: orice învățătură care nu este în concordanță cu Sfânta Scriptură, duce în rătăcire. Toate denominațiile sunt pline de asemenea învățături.

Prin publicarea acestei cărți, îmi exprim așteptarea ca Dumnezeu care, începând cu Reforma, a trecut suveran peste toate granițele religioase și politice, să dăruiască prin Duhul Său străpungerea definitivă spre creștinismul de la început.

Cu adevărat, noi ne aflăm acum în perioada de trecere spre ultima trezire biblică. Este important să nu pierdem acum legătura cu ea. Căci „cel ce vine prea târziu, va fi pedepsit de viața însăși“. În acest caz, neglijența poate fi fatală și nu se mai poate îndrepta după aceea, trebuind să se sufere consecințele în veșnicie. Cine îndrăznește să riște? O, Dumne-zeule, ai milă de noi toți și arată-ne calea Ta. Amin!

Concluzie

Stimate cititoare și stimați cititori, în cadrul acestei prezentări nu este posibil să intrăm în amănunte cu privire la unele teme sau să le tratăm pe larg. Ceea ce trebuie reținut este că biserica de stat, care

s-a format în sec. al-IV/V-lea, nu are nimic comun cu învățăturile și practicile Bisericii primare și că bisericile de stat ieșite din biserica Romei nu concordă cu creștinismul primar și astfel, nu pot fi Biserica lui Isus Hristos. Dacă aceste constatări sunt dureroase pentru unii cititori, atunci fie ca tristețea rezultată să se transforme în bucurie în Domnul și să devină o tărie prin recunoașterea voii lui Dumnezeu. Nu se mai poate lăsa ca învățăturile adevărate să fie declarate false și cele false, adevărate.

Oamenii sunt botezați în confesiunile organizate conform tradiției și respectă apoi regulile stabilite acolo: comuniunea, confirmarea, „ultimul sacrament”, primirea „ultimei cine”, care se fac întotdeauna în credința că prin ele se ajunge la mântuirea sufletului. Prin tradițiile bisericești, oamenii sunt ținuti până la moarte în aceste confesiuni. Dar toate acestea nu au nimic a face cu Dumnezeu, deoarece El nu a poruncit nimic din toate acestea. Ele sunt foarte departe față de Hristos și mântuirea sufletului. Așa cum în această lume intrăm prin naștere firească, la fel, pentru a intra în domeniul duhovnicesc, trebuie să fim născuți din nou. Doar atunci devenim copii ai lui Dumnezeu, având viața veșnică. Adevărata Biserică a Dumnezeului Celui Viu este formată din toți cei ce, indiferent de apartenența confesională, L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal. Fiecare poate experimenta acest lucru, indiferent de rasă, culoarea pielii sau apartenență religioasă. Dumnezeu nu se ocupă de o instituție, ci de fiecare om în parte.

Nici una din cele peste trei sute de biserici creștine unite în Conciliul Mondial al Bisericilor sau vreo altă instituție religioasă, nu poate da mântuirea. Din contra, privirea spre Mântuitor este acoperită de lucrarea omenească, religioasă și îndreptată spre lucrarea proprie, evlavioasă. Prin activități religioase transmise prin tradiție, oamenii sunt doar consolati.

O adevărată vestire conform Cuvântului îl pune pe Dumnezeu în legătură cu omul și pe om în legătură cu Dumnezeu. Numai cine

lasă doar Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr valabil a primit în sine substanța divină. Așa cum Cuvântul rămâne veșnic, la fel vor rămâne veșnici și cei ce l-au primit neamestecat.

Fie ca această prezentare să fie o binecuvântare pentru fiecare cititor. Harul și pacea lui Dumnezeu să fie cu voi.

Copyright by

Editura: Freie Volksmission Krefeld e.V.

Postfach 905, D-47709 Krefeld

E-mail: volksmission@gmx.de

<http://www.freie-volksmission.de>

ISBN 3-920821-18-0